

ဒဂုန်ဝတ်စုံများ

ဝတ္ထုတို့ပေါင်းချုပ်
ဒုတိယအုပ်

အဝန်တော်များ၏ ဤပုံစံထုတ်ဝေမှုများမှာ
 တူတူကိစ္စပြု လတ္တူတိုပေါင်ချိတ်များအဖြစ်
 ထပ်မံကုန်ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်သည်။
 စုစည်းပေး အတူ ပုဒ်တိုတို
 စုစည်းပေးသည်ကို နှစ်တွဲလှူဒါန်း
 ပြန်လည်ပေးဆွဲခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အာဖရိကအတန်ပြည်ပိုင်ပြုအစိုးရလည်း
 လက်လှမ်းမမီသေးသည်များ
 ကျန်ရှိနေပါဦးမည်။
 ဆက်လက်ရအောင်
 လုပ်ဆောင်ကြရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ISBN 9789997137203

DGT35
 9 789997 137203
 MMK 15,000.00

ဝတ္ထုတိုများပေါင်းချုပ် (ဒုတိယအုပ်)၊ ဒဂုန်တာရာ

ပျက်နာပုံပန်းချီ - တော်တီဆွေ

အတွင်း Sketch - ဘဌေးကြည်

စာမျက်နှာ ၅၅၁-၁၁၅၂ မျက်နှာ၊ ၁၄.၅ ဧင်စီ x ၂၀.၇ ဧင်စီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၇)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၅ ဇွန်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

[စံပယ်ဦးဝတ္ထုတိုများ- ၁၉၆၁၊ မာလာမြိုင်ပုံနှိပ်တိုက်၏ ပထမအကြိမ်၊

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်- ၁၉၆၉၊ ပုဂံစာအုပ်တိုက်၏ ပထမအကြိမ်၊

ကြယ်ရိပ်ပန်းနု- ၁၉၉၃၊ အားမာန်သစ်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်နှင့်

မိုးနှင့်မြေ ရေနှင့်ကြာ- ၂၀၁၈၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၏ ပထမအကြိမ်များ]

ဒဂုန်တာရာ၊ဝတ္ထုတိုများ ပေါင်းချုပ်

ပထမအုပ်

စံပယ်ဦး ဝတ္ထုတိုများ (၁၉၄၀-၁၉၅၄)

* စာရေးသူ၏အမှာ (ပထမအကြိမ်ထုတ်မှ)		၃
* စာရေးသူ၏အမှာ (ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်မှ)		၆
၁၉၃၉-၄၀	၁။ ပွင့်ခါစ	၉
၁၉၄၇	၂။ လံခြားဝါလား	၁၂
၁၉၄၉	၃။ ရော်ကျကြွေခြောက်	၁၆
	၄။ မြဝတ်ရည်	၂၅
	၅။ စံပယ်ဦး	၃၆
၁၉၅၀	၆။ စန္ဒကေသီ	၄၁
၁၉၅၂	၇။ မယ့်ရင်တွင်း	၅၉
၁၉၅၄	၈။ လှဥမ္မာ	၇၆
	၉။ တစ္ဆေ	၈၇
	၁၀။ မြမြလန်းစင်	၉၄
	၁၁။ ဆည်းဆာ	၁၁၁
	၁၂။ ရဲဘော်	၁၂၂
	၁၃။ စိန်ပင်စိန်ပင် တစ်ကျိုက်တစ်ကျိုက်	၁၃၅

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် (၁၉၃၇-၁၉၆၇)

* ဝတ္ထုရေးသူ၏အမှာ (ပထမအကြိမ်ထုတ်မှ)

			၁၄၇
၁၉၃၇	၁၄။	အိုတံငါ	၁၅၁
၁၉၄၀	၁၅။	ရန်ပုံငွေ	၁၅၆
၁၉၄၁	၁၆။	လွတ်လပ်ရေး (၁)	၁၆၄
၁၉၄၇	၁၇။	ဧည့်ခန်းဆောင်နှင့် မီးဖိုချောင်	၁၆၉
၁၉၄၈	၁၈။	မြဝတ်လွှာ	၁၇၅
	၁၉။	ရွှေ	၁၈၃
	၂၀။	အမိကရုဏ်း	၁၉၀
	၂၁။	ဤအနမ်း	၁၉၆
၁၉၄၉	၂၂။	ကိုကို	၂၀၅
	၂၃။	မော်ကွန်းသစ်	၂၂၀
	၂၄။	လွတ်လပ်ရေး (၂)	၂၃၄
	၂၅။	မမမိ	၂၄၉
	၂၆။	ပယင်းလဲ့လဲ့	၂၆၃
	၂၇။	သောင်းကျန်းသူ	၂၈၀
	၂၈။	ညိုမိဂုဗ္ဘန်	၂၉၅
၁၉၅၀	၂၉။	လွမ်းသူ့ပန်းခွေ	၃၁၄
	၃၀။	ကြက်မြီးပါတီ	၃၂၃
	၃၁။	ရေနံသူခိုး	၃၃၇
	၃၂။	သူ့ခိုး	၃၄၇
	၃၃။	ဟိုတယ်မယ်	၃၅၂
၁၉၅၁	၃၄။	လင် လင်	၃၆၄
၁၉၅၂	၃၅။	ကြာပဒုံ	၃၈၂
၁၉၅၃	၃၆။	နှင်းဆွတ်ခွာညို	၄၀၁
	၃၇။	ကြော်ငြာကပ်သူ	၄၁၆
၁၉၅၅	၃၈။	ဥက္ကာ	၄၂၄
	၃၉။	တိမ်ခိုးမျှင် အကွက်ဆင်	၄၃၉
	၄၀။	ပန်းလိပ်ပြာ ဝဲကာ	၄၅၂
၁၉၅၆	၄၁။	နန္ဒဝန်ချောင်	၄၅၉
	၄၂။	မာလာ	၄၆၉

၁၉၅၇	၄၃။	ရာဂလော စာဂလော	၄၈၁
၁၉၅၈	၄၄။	အပျိုစင် အအိုခင်	၄၉၃
	၄၅။	ဘဝနှစ်ခု	၅၀၆
	၄၆။	တောဝတ္ထု	၅၁၉

ဒု တိ ယ် အု ပ်

၁၉၅၉	၄၇။	မြို့ဝတ္ထု	၅၅၁
	၄၈။	မယားငယ်	၅၅၉
	၄၉။	ခင်သူ ကြင်သူ	၅၇၄
	၅၀။	သင်းပျံ့မွှေးရီ	၅၈၆
	၅၁။	သခင်ကြက်သွေး၏ ကျဆုံးခန်း	၅၉၉
	၅၂။	ရေနှင့် ကြာ	၆၁၀
၁၉၆၀	၅၃။	အနီးအဝေး	၆၂၀
	၅၄။	ရင်ခုန်သံကဗျာများအတွက်	၆၃၄
၁၉၆၁	၅၅။	အစိမ်းနှင့် အနီ	၆၄၇
	၅၆။	အမုန်း	၆၅၅
	၅၇။	ခင်ထားမို့	၆၆၅
	၅၈။	လက်လက်လော ရွှေရောင်လော	၆၇၃
	၅၉။	ဆယ်နေ့ ဆယ်မိုး	၆၈၃
	၆၀။	မွှေးမြိရီဝေသော ညတစ်ည	၆၉၃
	၆၁။	အခြေခံစခန်း	၇၀၃
	၆၂။	ပိုးကန်လန့်ကာ	၇၁၃
	၆၃။	ကိုင်းနေသော ပေါက်ပင်များ	၇၂၁
၁၉၆၇	၆၄။	ရာဇဝင်ကို ဖြတ်သန်းခြင်း	၇၃၂

ကြယ်ရိပ်ပန်းနု ဝတ္ထုတိုများ (၁၉၇၂-၁၉၉၀)

* ဝတ္ထုရေးသူ၏အမှာ (ပထမအကြိမ်ထုတ်မှ)			၇၄၇
၁၉၄၈	၆၅။	လိုင်စင်စီ	၇၅၃
၁၉၇၂	၆၆။	ကြယ်ရိပ်ပန်းနု	၇၅၉
	၆၇။	သင်းမြိုင်	၇၆၇
-	၆၈။	ဖဲမွှေးရာပေါ်ဝယ်	၇၇၄

၁၉၇၇-၇၈	၆၉။	နေ့အရောင် ညအရောင်	၇၈၄
၁၉၇၉	၇၀။	အင်ကြင်းမြိုင်၏ မြို့ပြခံစားမှု	၇၉၁
၁၉၈၀	၇၁။	ဘဲလ်ဖလဲ ဘိုးဘွားပွဲ	၈၀၁
၁၉၈၂	၇၂။	ဆန်ဖရန်စစ္စကိုရောက် မြသီတာသို့ ပေးစာ	၈၁၂
၁၉၈၃	၇၃။	ဘာကလေးရောက် မြသီတာထံမှ ပြန်စာ	၈၁၉
	၇၄။	ဆိပ်ဖလူးရန့်၌ မိမိကိုယ်ကို တွေ့ရှိခြင်း (၁)	၈၂၄
၁၉၈၄	၇၅။	ချိန်းတွေ့ကြတဲ့ ညတစ်ည	၈၃၁
၁၉၈၅	၇၆။	လမ်းဆုံလမ်းခွ	၈၃၈
	၇၇။	ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲသူ	၈၄၄
၁၉၈၆	၇၈။	ဝင်းပပ	၈၅၃
၁၉၈၇	၇၉။	မမ ဒေဝစွရာကျော့	၈၆၅
	၈၀။	မြစိမ်းရောင် ဧကရီ	၈၇၁
၁၉၈၈	၈၁။	လေစိမ်းတွေ တိုက်နေတယ်	၈၇၇
	၈၂။	ဗန္ဓုရ ဦးမြတ်စံနှင့် သူ၏သမီး	၈၈၃
၁၉၈၉	၈၃။	လွတ်လပ်သော မြသံလွင်	၈၉၀
၁၉၉၀	၈၄။	တတိယ မျိုးဆက်သစ်	၈၉၉
၁၉၉၁	၈၅။	တင့်မေမောင်အတွက်	၉၁၁
-	၈၆။	သင်းမြမြမြင့်	၉၂၀
၁၉၉၂	၈၇။	ချစ်သော ခေမာသီရိ	၉၂၇

မိုးနှင့်မြေ၊ ရေနှင့်ကြာ ဝတ္ထုတိုများ (၁၉၅၉-၂၀၀၉)

-	၈၈။	ပျိုးခင်းကိုဝင်	၉၃၇
၁၉၅၉	၈၉။	မေတ္တာဘွဲ့	၉၄၇
၁၉၉၂	၉၀။	ဆိပ်ဖလူးရန့် သင်းပျံမွှေးမြ	၉၅၈
၁၉၉၃	၉၁။	နေကြာပွင့်	၉၆၆
	၉၂။	ချစ်မုန်းချစ်	၉၇၈
	၉၃။	ရေအယဉ်	၉၈၅
	၉၄။	မြစ်အိမ်တော်	၉၉၃
၁၉၉၄	၉၅။	နှင်းဆီပွင့်	၁၀၁၀
	၉၆။	ကံ့ကော်ပွင့်	၁၀၁၉
	၉၇။	သက်တံရောင် ငန်းဖြူကန်	၁၀၃၀

၁၉၉၇	၉၈။	သင်္ဃေဗြဟ္မာ	၁၀၄၀
	၉၉။	နော်အဲလစ်ဘောက်ဖူး	၁၀၅၁
၂၀၀၀	၁၀၀။	ကံ့ကော်ပွင့်တာ စော့နေပြီ	၁၀၆၅
၂၀၀၂	၁၀၁။	နန်းသီဂီ၏ မျိုးချစ်စိတ်	၁၀၇၀
	၁၀၂။	စုံလင်ထွေပြား မြားမြောင်ရစ်ပတ်	၁၀၇၆
၂၀၀၈	၁၀၃။	ဗိသုကာ ခေမာသီရိ	၁၀၈၅
၂၀၀၉	၁၀၄။	မိုးနဲ့မြေ	၁၀၉၀

ထပ်တိုးပြည့်စွက်သော ဝတ္ထုတိုများ

၁၉၃၈	၁၀၅။	နေရစ်တော့သက်လှယ်ရယ်	၁၁၁၃
၁၉၃၉	၁၀၆။	ပုဂံသား	၁၁၂၂
၁၉၆၅	၁၀၇။	ဆိပ်ဖလူးရနဲ့ မိမိကိုယ်ကို တွေ့ရှိခြင်း (၂)	၁၁၃၁
	*	စာရေးသူ၏ သက္ကရာဇ်မှတ်တမ်း	၁၁၄၁
	*	ဒဂုန်တာရာ၏ ကလောင်ခွဲအမည်များ	၁၁၄၉

မြို့ဝတ္ထု

၁

ဆည်းဆာချိန်မို့ ကျွန်တော့်ရှေ့ရှိ တိုက်တာကြီးမှာ ပြာနန်းနှမ်း ဖြစ်လာပေသည်။ မိုးသား အပြာကွက်ကလေးသည် ခေါင်းပြု၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မညီမညာ တိုက်တာတို့၏ နံရံ ကိုသာ မြင်ရမြဲဖြစ်ရာ၊ ကောင်းကင် အပြာရောင်ကလေးမှာ ရွှန်းမြ၍ ချစ်ဖွယ်ရာ ကောင်း နေပေတော့သည်။ တဝေါဝေါ ပြေးလွှားနေသော ကားသံတို့မှာ ဆူညံလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော် တို့အိမ်ခန်းမှာ ဘတ်စ်ကားရပ် မှတ်တိုင်နှင့် နီးသဖြင့် ကားဂီယာသွင်းထိုးသံဖြင့် တဂီးဂီး တဝေါဝေါ မြည်နေတတ်၏။ မလှမ်းမကမ်းရှိ 'အာလာဒင်' ကုလား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ အသံချဲ့စက်ဖြင့် ဖွင့်တတ်သော ဓာတ်ပြားသီချင်းသံမှာ ကျယ်လောင် စူးဝါးရုံမျှမက တဝိဝိ တဝေါဝေါ ထစ်ငေါ့နေလေ၏။

လေမှာ လတ်ဆတ်ခြင်း မရှိ။ အောက်ထပ် ကုလား၊ တရုတ်တို့ အခန်းများမှ နနွင်းနံ့၊ အိုးကင်းပူနံ့၊ ထောပတ်နံ့၊ ဝက်ဆီနံ့တို့ ပျံ့တက်လာ၏။

“ထမင်းစားတော့မလား” ဟု ကျွန်တော့်၏ဇနီး မခင်စိက မီးဖိုချောင်မှ တစ်ခေါက် ဝင်လာကာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“စားတာပေါ့ကွာ၊ ခဏနေပါဦး။ ကိုထွန်းလင်းများ လာဦးမလားလို့” မခင်စိက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ပြန်လှည့်သွား၏။

မခင်စိ၏ မျက်နှာမှာ အဆီဖြင့် ပြောင်ဝင်းလျက်ရှိကာ ဆံပင်တွေလည်း ပွလျက် ရှိပေသည်။ အဝတ်အစားတို့မှာ ဟောင်းနေသဖြင့် ထဘီပန်းပွင့်တို့သည် ရော်ဝါပျက်ယွင်း လျက်ရှိသည်။ ချွေးနံ့၊ မီးခိုးနံ့၊ ချိုင်းမွေးနံ့တို့ဖြင့် နံနေ၏။ အမှန်အားဖြင့် မခင်စိမှာ ချောမော လှပသူဖြစ်ပေသည်။ သူ၏ အဒေါ်နှင့်နေစဉ်က မျက်နှာမှာ ပေါင်ဒါ အမြဲသထားသဖြင့် ညက်ညော ဝင်းပနေတတ်သည်။ ပါးအိုက်လေးများမှာ နှင်းဆီပွင့်စွန်းကာ နီရွန်းလျက် ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးမှာ ရွရွစွေးစွေး နေတတ်ပေသည်။ ဆံပင်တို့မှာ ဆည်းဆာရောင်၌ ညိုမှောင် မည်းသိပ်နေသကဲ့သို့၊ ဝိုးဝါး ရှုပ်ထွေးကာ ဖွာကြဲနေသည်။ ညအမှောင်ထဲ၌

စံကားဝါကြယ်တစ်ပွင့် စိုက်ပန်ထားတတ်ပေသည်။ မခင်စီမှာ လှသည်၊ မွှေးသည်၊ လန်းဆန်းသည်။

ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်ပြီးသောအခါ အပျိုဘဝကကဲ့သို့ အေးအေး မနေနိုင်တော့။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အိမ်ထောင်ဝန်ကို ထမ်းရသည်။ ကျွန်တော်၏ အထက်တန်းစာရေးလခနှင့် မလုံလောက်၍ အမှုထမ်းဆိုင်မှ လက်မှတ်ဖြင့် ထုတ်၍ရသော ကုန်ပစ္စည်းများကို တစ်ဆင့် ရောင်းစား၍ ဝင်ငွေကို ဖြည့်တင်းရသည်။ အပျို၊ လူပျိုဘဝက ရေမွှေးတမြေ၊ စီးကရက် တဝေဝေနှင့် မပူမပင် နေနိုင်သော်လည်း တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်လိုက်သော အခါ ဘဝနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရတော့သည်။ လူတမ်းစေ့ နေနိုင်ရေးဟူသော စကားက ကျယ်ဝန်းလှပေသည်တကား။ ရေခဲမုန့်၊ နိုင်လွန်နှင့် ရုပ်ရှင်ရုံအထိလော၊ နွေရာသီ ငှက်လှောင်ဖြင့် တင့်ဆန်းသော ထင်းရှူးပင်ကြားမှ ဟိုတယ်ကလေး အထိလော။ ရန်ကုန်မြို့သည် တံလျှပ်တို့ဖြင့် တလက်လက် ပြေးနေသော ရွှေရေအိုင်ကြီးနှင့် တူပေသည်။ လိုက်၍ ရှု၍မဆုံး၊ လိုက်လေ နစ်လေ။

ကျွန်တော်သည် နေရာမှထကာ တံခါးပေါက်နား သွားရပ်သည်။

လေသည် အုတ်နှင့် သမံတလင်းကို ဖြတ်သန်းလာသဖြင့် နွေးနေသည်။ လေထဲ၌ အပူငွေ့များဖြင့် ထုံနေသည်ဟု အောက်မေ့မိလေသည်။ မီးဖိုချောင်မှ ဘဲဥကြော်နံ့သည် အိမ်ရှေ့သို့ ဖြတ်သန်းလာလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်မိလေသည်။

လှေကားထစ်မှ ခြေသံများ ကြားရပြီးနောက် တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုထွန်းလင်းဟု အတပ်သိကာ မင်းတုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ... ကိုပြည်စိုး”

ကိုပြည်စိုးသည် ပြုံးကာ ဝင်လာလေသည်။

“ဘယ်က မျက်စိလည်လာလဲ”

“သတိရတာနဲ့ ဝင်လာတာ”

ကိုပြည်စိုးမှာ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်ခရိုင်တည်းဖြစ်သော ဒေါနမြိုင်မြို့မှ အတ္တဟိတပါတီ၏ အတွင်းရေးမှူး လုပ်ခဲ့သည်။ ပထမအပတ် လွှတ်တော်တွင် အမတ်ဖြစ်ဖူးသည်။ နိုင်ငံရေး အကျပ်အတည်းခေတ်၌ ခေတ္တထွက်ကာ စီးပွားရေး လုပ်နေလေသည်။ အမတ်ဘဝက အခြားနာမည်နှင့် လိုင်စင်ရထားသော လုပ်ငန်းကိုပင် ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်လေသည်။ ရွေးကောက်ပွဲ နီးလာသောအခါ သူသည် ပြန်၍ နိုင်ငံရေးထဲ ဝင်လာသည်ဟု ကြားရလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ‘ရာဝင်အိုး’ အရက်ဆိုင်တွင် မကြာခဏ ဆုံတတ်သည်။

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး”

“အားတယ်မဟုတ်လား”

သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်သောက်ကာ ကျွန်တော့်အားလည်း တည်သည်။

“အားသားပဲ၊ ဘာများတုံးဗျ။ ဟိုအကောက်ရုံးက ကိစ္စလား။”

ကျွန်တော့်ရုံးနှင့် ကပ်လျက် အကောက်ရုံးတွင် သူ့ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။ လာဘ်စားသော ရုံးဝန်ထောက်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ဆက်သွယ်နေကျဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အပုပ်ချိန် ရောက်နေပြီလေ။ သွားရအောင်”

“ဪ...”

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ကိုထွန်းလင်းကို စောင့်ရပေဦးမည်။ ကိုထွန်းလင်းနှင့် ကျွန်တော်မှာ အတူသောက်နေကျဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်လခနှင့် အရက်သောက်နိုင်သူ မဟုတ်၍ ကိုထွန်းလင်းကလည်း အလိုက်သိစွာ ခေါ်တတ်ပေသည်။ ယခု ကိုပြည်စိုးက အရက်တိုက်ဦးမည်ဆိုလျှင် ကိုပြည်စိုးမှာ တတ်နိုင်သူဖြစ်၍ ဝဝသောက်ရမည်။

တံခါးခေါက်သံ ကြားရပြန်သည်။ ယခုအကြိမ်မူ ကိုထွန်းလင်း ဝင်လာလေသည်။ ကိုထွန်းလင်းမှာ ‘မုသာဝါဒီ’ သတင်းစာ လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ဖြစ်လေသည်။ အလုပ်မှ ဆင်းပြီး တန်းဝင်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အတော်ပဲဗျို့၊ လာ လာ”

ကိုပြည်စိုးကို အယ်ဒီတာ ကိုထွန်းလင်းနှင့် အသိဖွဲ့ပေးလိုက်သည်။ ကိုထွန်းလင်းက ကိုပြည်စိုးအား နိုင်ငံရေးအခြေအနေအကြောင်းကို မေးလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အယ်ဒီတာတွေကိုသာ ကျွန်တော်တို့က မေးရမှာ။”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ တကယ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့က စာရေးစားပွဲနဲ့ အရက်ပုလင်း မှာသာ အချိန်ကုန်နေရတာပဲ”

“အခြေအနေတွေက အကောင်းသားပဲ။ ကောင်းတဲ့ဘက်ကနေ ကြည့်ရင်လေ။ ကွန်မြူနစ်တွေ ကျဆုံးနေတယ်။ တောထဲမှာ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးနေရတယ်။ ငတ်သေ ရင်သေ၊ မသေရင် တပ်မတော် လက်ချက်နဲ့ အသက်ထွက်ဖို့ပဲ ရှိတယ်”

ကျွန်တော်မှာ နိုင်ငံရေးဆို၍ ဘာမျှနားလည်သူမဟုတ်၍ သူတို့ထဲ ဝင်မပြောပေ။ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးသည်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလျဉ်မီအောင် စားဖို့အရေးပင် ဖြစ်ပေသည်။ သည်အရေးထက် ဘာမျှအရေးမကြီးပေ။ ဗိုလ်ချုပ် အိမ်စောင့်အစိုးရ တက်ပြီး နောက်တော့ ပျော်ရွှင်လာလေတော့သည်။ သာကေတ ဆိပ်ကမ်းသာသွား၍ လေညင်းခံရ သည်ကား ထူးမြတ်လှပေသည်။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်မှ ဆားငန်ရေသင်းသော လေကို ရှူရှိုက်ရသည်။ ကောင်းကင်ပြာအောက်၌ လှိုင်းလုံးဖြင့် တရွရွနေသော ရေပြင်မှာ ညနေ၏ နီဝါသော ရောင်ခြည်တွင် ကျောက်မျက်ရတနာများ ကြုံဖြူးထားသကဲ့သို့ ဖိတ်ဖိတ်လက် ကျူးလျက် ရှိပေသည်။ ကြယ်ရောင်အောက်က ရုပ်ရှင်ကား၊ ကျွန်းသာယာ၊ နန်းသီတာ ပျော်ပွဲစားရုံ၊ ကျောက်ပြား ရောင်စုံခင်းထားသော မြေအောက်အိမ်သာ။ ကျွန်တော်သည်

ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ၌ စိတ်ဝင်စားကာ နေပေတော့သည်။ သတင်းစာထဲ၌ ပါလာတတ်သော၊ ကျဆုံးနေကြသော ကွန်မြူနစ် အလောင်းကောင်တို့၏ အတုံးအရုံး ဓာတ်ပုံများ မြင်ရသည်ကို ပင် အမင်္ဂလာသတင်းဟု ထင်မှတ်မိပေသည်။ ဘယ်ပါတီမှခေါင်းဆောင်က ဘယ်ပါတီ ခေါင်းဆောင်အား ဆဲရေးပုတ်ခတ်ခြင်း စသော သတင်းများကိုလည်း မကြားချင်။ အချင်းချင်း အနာအဆာဖော်ကာ ရန်ဖြစ်ကြခြင်းဖြင့် ဘာအကျိုးထူးမည်နည်း။ လွန်ခဲ့သော ၁၃ နှစ်ခန့်က ပါတီ နှစ်ခြမ်းကွဲစဉ် သခင်စိုးက 'သိန်းသန်း' ကွန်မြူနစ် ပါတီဝင်များအား အာဏာသစ်ဂျာနယ်က ကလော်တုတ်ခြင်းမျိုးပင်တည်း။ ကျွန်တော်ကား ဤနိုင်ငံရေးများ၌ စိတ်လည်းမဝင်စား။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ဘယ်နေရာရှိသနည်းဟုသာ ရှာဖွေနေမိပေသည်။ ဤကား ကျွန်တော့်ဘဝ၏ အနှစ်သာရပင်တည်း။

“ကဲ... သွားကြစို့လား”

အပြင်ဘက်၌ကား မီးချောင်းရောင်များ လက်ဝင်းကြလေပြီ။ ဆည်းဆာရောင် ပြာလဲ့လဲ့မှာ ကြောင်လာလေပြီ။

“စိစိရေ၊ တံခါး လာပိတ်ပါဦးကွာ”

မခင်စီသည် စိတ်ပျက်သည့် အမူအရာနှင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်ရင်း တံခါး ရွက်ကို ကိုင်တွန်းလိုက်သည်။

“ကိုရေ၊ စောစောပြန်ခဲ့နော်”

ကျွန်တော်သည် မခင်စီ၏ သနားစဖွယ်မျက်နှာလေးကို ငေးရင်း လှေကားထစ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ လှေကားပေါ်၌ကား ရယ်မောသံများဖြင့် ရိုက်ခတ်လျက် ရှိနေပေသည်။

J

‘ကြွက်တွင်း’ အရက်ဆိုင်မှာ ဆူညံလျက်ရှိသည်။ သင်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဂေါ်ရင်ဂျီများ၏ ကစော်ဆိုင်ရှေ့ ဖြတ်သွားဖူးပေမည်။ လမ်းသွားလမ်းလာတို့က ဆူညံလှချေကလားဟု အံ့ဩကြသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဖြတ်သွားတိုင်း ကုလားတွေ တကယ်ဆူတာပဲဟု အောက်မေ့ကာ စိတ်ပျက်ခဲ့ကြသည်။ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်က မူးမနေ သောကြောင့် ဆူသည်ဟု ထင်မှတ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယခုလည်း ကြွက်တွင်း အရက်ဆိုင်သို့ ဝင်စက ဆူသည်ဟု အောက်မေ့လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ‘ပေဖူးငုံ’ တစ်ခွက်ချလိုက်ကာ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း စကားကောင်းနေကြသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင် ဆူညံခြင်းကို သတိမရကြတော့။ စားပွဲတိုင်း က စကားပြောလျက် ရှိကြသည်။

‘ပေဖူးငုံ’ မှာ ထန်းရည်မှ ပြုပြင်ထားသော အမျိုးသားအရက်ဖြစ်သည်။ အရက် နှစ်သက်သော ဓာတုဗေဒ သုတေသီ ပညာရှင်တစ်ယောက်သည် ထန်းပင်အောက်၌ ပင်ကျ

ရည်ကို သောက်ရင်း တီထွင်သော အရက်ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ပြင်သစ်ကလာတဲ့ ရှမ်းပိန်အရက်ကို ဂုဏ်တင်ကြတယ်မဟုတ်လား။ ရှုတတ၊ ချဉ်ပြုံးပြုံး၊ ချိုမြမြလေးလေ။ ကျွန်တော်တို့ ထန်းရည် ဘယ်မိမလဲဗျာ။ မွေးပုံကော၊ အရသာကော ထန်းရည်က ကမ္ဘာကျော်လောက်တယ်” ဟု မျိုးချစ် သုတေသီက မိန့်ကြားဖူးလေသည်။ အစိုးရက နိုင်ငံတော် အရက်ထုတ်လုပ်ရေး စီမံကိန်းကို အတည်ပြုခဲ့ရာ ပေဖူးငုံမှာ ပထမဦးဆုံး စမ်းသပ်ချက်ဖြစ်ပေသည်။ ပေဖူးငုံ တံဆိပ်မှာ အစိမ်းနှင့် အဝါ ခွဲထားသည်။ အစိမ်းမှာ ချိုသော အရသာရှိ၍ အဝါမှာ ခါးသက်သက် အရသာရှိပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကမူ အဝါ မှာသောက်သည်။

“ကျွန်တော်တော့ဗျာ နေပြောက်ထိုးထားတဲ့ ထန်းပင်ရိပ်အောက် ရောက်နေသလိုကို ခံစားမိတယ်ဗျာ” ဟု ဝါဖန့်ဖန့် အရည်ကို တစ်ချက်မော့ရင်း အယ်ဒီတာ ကိုထွန်းလင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ရနံ့လေးက သိပ်မွေးတာပဲဗျာ”

“ထန်းပင်အောက်မှာ မြူအိုးလေးတွေဘေး ထိုင်နေရင် လေတိုက်ရင် ဘာဖြစ်သလဲ သိလား”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“နေပြောက်ရိပ်က ယိမ်းထိုးနေတာပေါ့။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာလည်း အခု ယိမ်းလာပြီ။ ဟား... ဟား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ လေတိုက်ရင် လုံချည် လန်ကုန်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုလေ ကျွန်တော်တို့ ထန်းရည်သောက်ရင် ထန်းပင်အောက်က မြက်ခင်းရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီမြက်ခင်းပေါ်မှာ ပဲလှော်ကြွပ်ကြွပ်ကို လက်နဲ့အရင် ကြိုလိုက်တာပဲ။ ပဲလှော်စေ့တွေဟာ အနံ့ ပျံ့နေတာပေါ့။ မြက်ခင်းပေါ်လိုမှပြီး ပဲလှော်ကို ပါးစပ်နဲ့ လိုက်ကောက်စားတာကိုး။ တယ် အရသာရှိတယ်ဗျာ။ မော့ရင် လှန်နေလိုက်တာပဲ။ လေကတိုက်တော့ လုံချည် လန်ကုန်တာပေါ့ဗျာ။ ဟား... ဟား”

စားပွဲတိုင်း၌ ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ ဖန်ခွက်သံ တချွင်ချွင် မြည်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်ရှိ မီးပွင့်များမှာ ပန်းရောင်ကြယ်များဖြစ်လျက် ထောင့်ချွန်းတို့မှ ပတ္တမြားရည် ဖြာယုက်စီးကျနေကြပေသည်။ ဖန်ခွက်ချင်း ထိသံတို့မှာ စိန်ဗေဒါပတ်လုံးစမ်းသကဲ့သို့ ဝေဆာမြိုင်ဆိုင်ကာ ဂီတသံပါလာလေပြီ။

ကိုပြည်စိုးက နိုင်ငံရေး အဘိဓမ္မာများကို ဟောကြားသည်။ သူသည် ဘယ်ဝန်ကြီးနှင့် သိကြောင်း၊ ဘယ်ဝန်ကြီးဟောင်းသည် မိန်းမ ဘယ်နှယောက်ရှိကြောင်း၊ ဘယ်သူတပည့်နှင့် ဘယ်သူတပည့်တို့ စောင်နေကြကြောင်း၊ ဘယ်ပါတီသာလျှင် အာဏာရမည်ဖြစ်ကြောင်း။

ပေဖူးငုံ တစ်ပုလင်းကုန်သောအခါ 'ခြင်္သေ့' ကို မှာလိုက်ကြသည်။ သတ္တိနည်းသူ တို့ပင် ခြင်္သေ့ကို သောက်လျှင် အာဇာနည်သူရဲကောင်းဖြစ်ကာ ရဲရင့်သွားကြသည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။ ခြင်္သေ့မှာ ဥသျှစ်သီးမှ ချက်သောအရက်ဖြစ်၍ လူနှင့်လည်း တည့်သည်။ မွေးသည်။ သို့သော် ကြမ်းသည်။ အရည်ဝင်လိုက်လျှင်ပင် နားထင်နှင့် လက်ဖျားတို့၌ ရှိန်ခနဲ ပူသွားတော့သည်။

အသံများသည် ဆူညံသည်ထက် ဆူညံလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား ပို၍ ကျယ် ကျယ်ပြောပြောရသည်။ ကိုထွန်းလင်းက သူ ရောက်သွားသော အမေရိကန်နှင့် ပြင်သစ်ပြည် က ခုနစ်လွှာအကအကြောင်း ပြောပြနေသည်။

“နတ်ပြည်ဆိုတာ သူတို့ပြည်မှ အစစ်ပျ။ ဘာမဆို ရတာပဲ”

ထို့နောက် သူတွေ့ဖူးသော မိန်းမများအကြောင်း ပြောသည်။ သူသည် ရောက်လေရာ အရပ်တိုင်းက မိန်းမတို့နှင့် တွေ့ထိ စမ်းသပ်ကြည့်သည်။

“အသားမည်းဆိုတာ သိပ်နူးညံ့တာဗျာ။ အိစက်ညက်နေတာပဲ” ဟု ကိုင်ရီမြို့မှ ဗဟုသုတ တစ်ရပ်ကို ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်ကား သူတို့လောက် အတွေ့အကြုံရှိသူမဟုတ်၍ ဘာမျှထွေထွေထူးထူး မပြောတတ်။ သူတို့ပြောသမျှကိုသာ နားထောင်သူ ပရိသတ်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ကား ဤတစ်ချိန်သာ ဖိမ်အတွေ့ဆုံးဖြစ်ပေသည်။ ရုံးတွင် တကုပ်ကုပ် အလုပ်လုပ်ရသည်။ ယခု အခိုးရလက်ထက်တွင် လစ်၍မရ။ အချိန်ပြည့် အလုပ် လုပ်ရ၍ အိမ်ပြန်သောအခါ ပန်းနေတော့သည်။ ယခုကဲ့သို့ ပယင်းရွှေရည်များ သောက်ရသောအခါ လန်းဆန်းကာ တကယ့်ဘဝကို မေ့သွားတော့သည်။ ကိုထွန်းလင်းနှင့် ကိုပြည်စိုးသည် တစ်ခါတစ်ရံ အငြင်း အခုံ ဖြစ်နေကြသည်။ ကချင်ပြည်မှ ဆင်ဖြူနှင့် ရခိုင်မှ ဆင်ဖြူ မည်သူက အဖြူဆုံးနည်း၊ ဘယ်မယ်ဗမာ၏ ပေါင်တံသည် အလှဆုံးနည်း။ မည်သည့်သံရုံးက အရက်အများဆုံး တိုက်သနည်း။ ကရူးရှက်နှင့် စတာလင် ဘယ်သူက အကြမ်းကြုတ်ဆုံးလဲ။ စာရေးဆရာ က၊ ခ ပြဿနာ။

“ဟာ၊ က ခ ခွဲခြားတာကတော့ သက်သက် မတရားလုပ်တာဗျ။ အမှုဆောင်ရာထူး ကို နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတွေက လက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်လို့ ထွင်တာ။ သက်သက် အမှု ဆောင်ရောဂါ ထပြီး လုပ်တာပါဗျာ။ ကလောင်သစ်ကလေးတွေကို နှိမ်တာပါ။ ပေါက်ဖော် ဆော်ဒါပေးစမ်းပါဦး။ ထို့”

ကျွန်တော်မှာ စာဖတ်သမားဖြစ်ရာ စာရေးဆရာအသင်း အမှုဆောင်အဖွဲ့သစ် ရွေးကောက်ကြောင်း သတင်းစာထဲ ပါလာလျှင် ဂရုစိုက်ဖတ်တတ်သည်။

“နေပါဦးဗျ။ တစ်ခု မေးစမ်းပါရစေ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်တော့ အမှုဆောင် တွေထဲမှာ ကလောင်သစ်တွေ ကျွန်တော် မကြားဖူးတဲ့ နာမည်တွေသာ ခဏ ခဏ ပါလာတာ

တွေ့ရပါကလား။ နာမည်ကြီးတွေမှ အမှုဆောင်ထဲ မပါကြပဲ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ။ ကျွန်တော်လည်း စာရေးဆရာပါပဲ။ တစ်လောကတောင် စည်းရုံးရေး နည်းဥပဒေစာတမ်း ဘာသာပြန်ပေးလိုက်ရသေးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း စာရေးဆရာအသင်း ဝင်ရမယ်ဗျို့။ ကျွန်တော်လောက် ရေးတာ ဘယ်ရှိမလဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ရုံးက စာတွေရေးလိုက်ရတာဆိုတာ”

ဤအချက်၌ အငြင်းမပွားကြဘဲ လူတိုင်း စာရေးဆရာဟူသော သဘောတရားကို လက်ခံလိုက်ကြပေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကြွက်တွင်းမှ ထွက်လိုက်သောအခါ ညသည် အသွားအလာကင်းစပြုလာပေပြီ။ လမ်း၌ အော်ကျယ် ဟစ်ကျယ် စကားပြောလာကြရင်း မဝသေးဟု ဆိုကာ ကိုပြည်စိုးက ‘ချာချာလည်’ အရက်ဆိုင်သို့ ဝင်ပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ သွေးသားတွေ ဆူနေတယ်ဗျို့၊ အဲဒီမီးကို ငြိမ်းဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူရာမီးကို ငြိမ်းဖို့ သီတာရေစင် ဖျန်းပက်ဖို့ လိုမယ်။ လာ၊ ဟေ့ တက္ကစီ”

ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ပျံ စီးရသကဲ့သို့ တရိပ်ရိပ်နှင့် ပြေးနေလေသည်။ ကန်သာရေစပ်ရှိ ‘သူဇာ’ ကလပ်၌ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဝရန်တာ၌ မီးပုံးရောင်စုံများ ချိတ်ဆွဲထားကာ တူရိယာသံဖြင့် ငြိမ်ညောင်းလျက် ရှိလေသည်။ ကြယ်ပွင့် နီနီစိမ်းစိမ်း ပြာပြာဝါဝါ များအောက်၌ ရင်ချင်းအပ်ကာ ကလျက်ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်တစ်ချောင်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ မီးများမှာ မှိန်ထားကြသဖြင့် ပိုမှောင်နေပေသည်။ တရုတ်ကပြားမကလေးက အက အကောင်းဆုံးပင်။ စည်းချက်ပြောင်းတိုင်း အကပြောင်းလေသည်။

ကိုထွန်းလင်းသည် ရုတ်တရက်ထကာ ဘောင်းဘီအညိုဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်နှင့် ထိုင်နေသည့် ကောင်မလေးထံ သွားစကားပြောလေသည်။

“ဒီမယ် မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်တော် ခေါ်လာတာဗျ” ဟု ဘောင်းဘီနှင့်လူက ဝင်၍ ပြောသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်က အမျိုးသမီးကို မေးနေတာပဲ”

“မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်တော် ခေါ်လာတာ။ နားလည်ရဲ့လား”

နှစ်ယောက်သား ထိုးမည်ကြိတ်မည် လုပ်ကြ၍ ကျွန်တော်တို့ ထသွားကြကာ ဝိုင်းဆွဲထားကြရသည်။

“လာ သွားမယ်။ ကောင်မတွေ မြို့ထဲ သွားခေါ်ပြီး လာကမယ်”

များမကြာမီ မြို့ထဲမှ ကပြားမနှစ်ယောက် ပါလာကာ ကကြသည်။ ကလပ်ပိတ်သောအခါ၌ ပိုင်ရှင်တရုတ်က နှင်သည်။ နှင်မရ၍ ရန်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည်

လက်တစ်ဖက်က ကေတီဆိုသော ကောင်မလေးကို ဖက်ကာ မြင်မြင်ရာ လိုက်ထိုးနေသည်။
ထို့နောက် ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပုလင်းထိကာ ကြယ်များသည် ကြွေကျသွားလေတော့သည်။

အိပ်ရာမှနိုး၍ သတိရသောအခါ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာပေါ်မှ မခင်စီ၏ မျက်နှာသည်
ထွန်းလင်း ဝင်းပနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ကို သတိရပလား။”

ကျွန်တော်သည် ရုံးသွားရမည်ကို ချက်ချင်း သတိရကာ အိပ်ရာမှ ထလိုက်လေ
သည်။ တကယ့်ဘဝသို့ ပြန်ရောက်လေပြီ။

၅၅၀၊ ၁၉၅၉။

မယားငယ်

၁

ပန်းချီဆရာ ကိုစံပယ်က လက်ပတ်နာရီကို လှမ်းကြည့်ကာ “ခင်ဗျားလူက လာမှ လာပါ မလား” ဟု ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ကိုယ်တစ်ဝက်ကို အောက်သို့ လျှောချကာ ခပ်လျော့လျော့ ထိုင်နေသော ကိုငှက်ကျေးအား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်သားပဲဗျ။ လာမှ လာပါဦးမလား။ ၅ နာရီတောင် ခွဲသွားပြီနော်” ဟု စီးကရက် ထပ်ညှို့နေသော ကိုစန်းကြည်ကပါ ဝင်မေးလိုက်၏။

“ဘယ့်နှယ် မလာရမှာလဲ။ သေသေချာချာ လာပါ့မယ် ပြောသွားတာပဲ။ ချိန်းထား တာကမှ ၅ နာရီပဲဟာ။ ဗမာစော နေထွက်ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်မဟုတ်လား။

ကိုငှက်ကျေးသည် ကုလားထိုင်မှ နောက်ကျောကို ခွာကာ မတ်လိုက်သည်။

ကိုငှက်ကျေးမှာ ငှက်ကျေး သာရကာကဲ့သို့ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်ကာ တောင်ပံခတ်ပြီး မပျံဝဲသော်လည်း စကားပြောရာ၌ကား အေးအေးညက်ညက်နှင့် သာယာညင်းပျောင်း ပြော တတ်၏။ သည်တစ်ချက်သာ သာရကာကျေးနှင့် တူသည်။ ကလောင်အမည်ကို မှည့်လိုက် စဉ်က ကလောင်နာမည်တွေ ဆင်တူပေါသော ခေတ်၌ သူများ လိုက်အတုခိုးသော မမှည့်မည့် နာမည်ကို တမင်ရွေးပေးခြင်းဖြစ်လေ၏။

သူသည် ဝိဇ္ဇာတန်း ရာဇဝင်ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်ပြီးနောက် ကျောင်းတွင်ပင် ဆက်ကာ ဆရာလုပ်နေသည်။ သူ့၌ ကလေး ခြောက်ယောက်ရှိလေရာ လခမှန်မှန်ရသော လက်ထောက် ကထိကရာထူးကိုပင် တွယ်တာနေရပြီး၊ ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထု ဆောင်းပါးများမှရ သော အပိုဝင်ငွေနှင့် တကြောင့်ကြကြ နေထိုင်ရလေ၏။ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ တက်ကာ မတည်ငြိမ်သော ကာလ၌ ဘယ်တော့မှ တစ်လ တစ်လ လုံလောက်သည်မရှိပေ။

အမှန်အားဖြင့် ကိုငှက်ကျေးသည် စာပေ၌ အထုံရှိသူဖြစ်လေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ လည်း အထုံရှိမှန်းမသိပေ။ သူငယ်ချင်း မလှသန္တာက သူ၏ဝတ္ထုတိုကလေးများ၏ ဂုဏ်ရည် ကို အကဲဖြတ်တော့မှ မိမိ၏စာပေဘဝကို ပြန်လည်သုံးသပ်မိကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်

ရမှန်း သိလာရခြင်းဖြစ်၏။

လှသန္တာမှာ လူသိများသော စာရေးဆရာ မဟုတ်သော်လည်း ထူးချွန်ထက်မြက်သူ ဖြစ်သည်။ စာပေမွေ့သူ 'တပ်မက်သော လူနည်းစု' ဟု အာနီးဘင်းနက် အမည်ရှိသော စာပေ ဝေဖန်ရေး ဆရာတစ်ယောက်ခေါ်သော စာဖတ်ပရိသတ်၏ အသည်းစွဲဖြစ်သည်။

“ရှင်ရေးတဲ့ 'အတည်မကျဆိုတဲ့' ဝတ္ထုကလေးဟာ အို... သန္တာ ဘယ်လိုပြောရမှန်း တောင် မသိပါဘူးရှင်။ တကယ့်ကို အတည်မကျတဲ့ ရသကို ရလာတာပဲ။ ရှင် သုံးနှုန်းထား တဲ့ စကားလုံးတွေကိုက အတည်မကျသလိုပဲ။ ဇာတ်ကောင်တွေကလည်းလေ လွင့်ပါးပြန်ကျ နေပြီ အတည်ကို မကျဘူးရှင်”

လှသန္တာသည် ပါးအိုနီကလေး ခွက်လာအောင် (လှသန္တာသည် ပါးကို သန္တာရောင် ပေါက်အောင် စွေးစွေးနီနီ ခြယ်သသူဖြစ်သည်) တစ်ဝက်ပြုကာ ပြောသည်။

“တကယ်ပြောတာပါ။ ဝတ္ထုက တစ်ညနေခင်း သင်္ဘောဆိပ်ရဲ့ ရှုခင်းကို ဖွဲ့နွဲ့ရေး ထားတာမဟုတ်လား။ သမ္ဗန်ပေါ်က ဈေးသည်တွေ၊ ဂိုဒေါင်က ကူလီတွေ၊ သင်္ဘောကို နေရာဝင်လုခင်းတဲ့လူတွေ၊ စစ်တပ်က လာရှာလို့ ပြေးရ ပုန်းရတဲ့ မှောင်ခိုဈေးသမားတွေ၊ အဲ ခိုးရာလိုက်ပြေးလာကြတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး၊ သိပ်ကို စုံတာပဲ။ နောက်ဆုံး လှိုင်မြစ်ပေါ် ပျံဝဲနေတဲ့ စင်ရော်လေးတွေကော။ အေးရွာဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှာ လွင့်ပါး ပြောင်းလဲနေတဲ့ တိမ်တိုက်တွေ အတည်တကျမရှိဘဲ နေပုံတွေကော တကယ့်ကို အတည် မကျဆိုတဲ့ ရသပါ ပါပေ့ရှင်။ ရှင်မှာ အနုပညာရှိတာပဲ”

လှသန္တာ၏ မျက်လုံးများမှာ ဝင်းပလျက်ရှိလေသည်။ သည်ကတည်းက ကိုငှက်ကျေး သည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်လာသည်ဟု ဆိုပေသည်။

ကိုငှက်ကျေး၏ဇနီးသည်မှာ မြူမြူသွယ်သွယ် လှပချောမွေ့သူ အိမ်သူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ စာပေဖော်ကားမဟုတ်ပေ။ ကိုငှက်ကျေး၏ ဝတ္ထုများ ကို ယောင်လို့တောင် ဖတ်မကြည့်ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး ငယ်ချစ် ကျောင်းနေဖက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ကျောင်းနေစဉ်ဘဝကမူ ကိုငှက်ကျေးက မြို့အုပ်ဝန်ထောက်မှန်း၍ သူ့ချစ်သူ ခင်ခင်ကြွေက မင်းကတော် ဖြစ်ချင်သည်။

ကိုငှက်ကျေး ဥပစာအောင်၍ အိမ်ပြန်လာသော နွေကျောင်းပိတ်ရက် တစ်ရက်၌ကား သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်လိုက်ကြလေသည်။ ဝိဇ္ဇာမအောင်သေးသဖြင့် ကုက္ကိုင်းဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာကာ ကိုငှက်ကျေးက ကျောင်းဆက်တက်သည်။ ခင်ခင်ကြွေမှာ ရုံးတစ်ရုံး၌ စာရေးမ ဝင်လုပ်ရလေ၏။ ကိုငှက်ကျေးသည် တက္ကသိုလ်၌ စာပေမိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ကာ သူ၏ ငုပ်နေသော စာပေ အထုံကလေးသည် အမြစ်များ ရှင်သန်ထကြွကာ ညွှန်တက်လာ ကြ၏။

တစ်နှစ်တစ်ယောက်ဆိုသလို ကလေးများ ရလာသကဲ့သို့ပင် ကိုငှက်ကျေးသည် တစ်နှစ်တစ်ပုဒ် ဝတ္ထုရှည်ကြီးများ ထုတ်လာလေတော့သည်။ ကျောင်းသားဘဝက စာစီ စာကုံးများ၌ ပထမ စွဲခဲ့သည်များကို တသမိကာ ယခုလည်း ရေးသလောက် ဝတ္ထုများမှာ နာမည်ရလာသည်။

ခင်ခင်ကြွေမှာ ကလေးကိစ္စ၊ အိမ်ဗာဟိရကိစ္စနှင့် အလုပ်များကာ ဖတ်ဖတ်မော နေသည့်အခါ၌ ကိုငှက်ကျေးမှာ စာပေသူငယ်ချင်းများအလယ်၌ ရောက်နေတတ်သည်။ ဘီအေအောင်ပြီး နည်းပြဆရာလုပ်နေစဉ် သူ့ဇာကျောင်းဆောင်တွင် နေသော လှသန္တာနှင့် တွေ့ကာ သူ၏ စာပေမိတ်ဆွေဖြစ်လာလေသည်။ ပထမတော့ သူသည် အပိုဝင်ငွေရအောင် ဝတ္ထုရေးမိခြင်းဖြစ်သည်။ မလောက်ငသော အိမ်စရိတ်ကို ခုတန်သလောက် ခုမိအောင် ရေးရင်းက လှသန္တာက သူ၏ အနုပညာ ရတနာများကို တူးဖော် ပြသလိုက်သောအခါ သူသည် အံ့ဩရင်ခုန်ကာ “ရှင်ကိုယ်ရှင် မယုံဘူးလားရှင်၊ ပြောစမ်းပါဦး” ဟူသော မေးခွန်း တွင် ပီတိဟုန်သည် တကြွေကြွေ ဖြစ်လာတော့သည်။

ခင်ခင်ကြွေမှာ မနာလိုတတ်သူမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ယောက်ျားအား လှသန္တာက အဖော်ခေါ်၍ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ခြင်းကို မကန့်ကွက်ပေ။ လှသန္တာမှာ သူ့ထက် အတော်လေးငယ်သည်။ လှသန္တာ၏ ကဗျာများကို သူ့က မြတ်နိုး နှစ်သက်လှသည်။ လှသန္တာက သူ၏ ဝတ္ထုများကို ခန္ဓာဗေဒ ဆရာဝန်ကဲ့သို့ ခွဲစိတ်ပြလိုက်သောအခါ ရင်တဒိတ် ဒိတ် ခုန်လာရလေ၏။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲ၌ လှသန္တာက “ဒီပါမောက္ခကလည်း ပညာရှိစကားလည်း မပြောဘူး။ ကော်ကိုင်း မျက်မှန်ထူထူ တပ်ပေးလိုက်ရင် ပါမောက္ခဖြစ်ပြီ ထင်နေကြတာကိုး။ ဇာတ်ဆောင် သရုပ်ဖော်ရာမှာ လိုသေးတာပဲ” ဟု ဝေဖန်သည်ကို ကိုငှက်ကျေးက ပြုံးနေတတ်လေ၏။ လှသန္တာမှာ ကိုငှက်ကျေး စိတ်ထဲ၌ အနုပညာ နတ်သမီးဖြစ်နေ၏။ နတ်သမီးကို သူ ကိုးကွယ်၏။ မီးဖိုချောင်နှင့် အိပ်ခန်းဆောင်တွင် ခင်ခင်ကြွေသည် ဘုရင်မဖြစ်၏။ စာပေ ပရဝဏ်အတွင်း၌ကား ကိုငှက်ကျေးသည် လှသန္တာ၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်းသူဖြစ်ပေသည်။

ကိုငှက်ကျေးသည် သူတို့ဝိုင်းထားသော အလယ်ရှိ စားပွဲပေါ်မှ စီးကရက်ဘူးကို ယူကာ တစ်လိပ် ထုတ်ညှိလေသည်။

ကိုစံပယ်က “ဘယ့်နှယ်လဲ။ ကျုပ်တို့ နိဒါန်းကဏ္ဍ စရရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု မအောင့်နိုင်ဘဲ ပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။

သူတို့အကြောင်းကို သိနေသော ကိုစန်းကြည်က “ကိုငှက်ကျေးက စိတ်ဆိုးနေပါ ဦးမယ်” ဟု ပြုံးထေ့ထေ့လုပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးရယ်ရင်း ပြောလေ၏။

ကိုငှက်ကျေးသည် ကုလားထိုင်မှ ထ၍ “လုပ်ကြလေ၊ အများသဘောပဲ” ဟု ဆိုပြီး အိမ်ထဲ ဝင်သွားလေသည်။

mgyoe.com

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းနှင့် ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံရှိ အတွင်းဘက်ကျသော ခြံဖြစ်သော်လည်း ကားလမ်းနှင့် မဝေးသဖြင့် တဝေါဝေါ ဖြတ်သန်းသွားလာသော ကားသံများကို ကြားနေရလေ၏။ ကျောင်းနှင့်လည်း နီး၊ မြို့ထဲက ကဲ့သို့ 'အပျောက်' မပေးရသဖြင့် တိုက်မဟုတ်သည်ကလွဲ၍ အကွက်ကောင်း နေရာကောင်းဖြစ်လေ၏။ ခြံမှာ တေးသီတတ်သော ဝါးပင်များ ပတ်လည်ဝိုင်းနေ၍ နွေရာသီတွင် အေးမြသာယာလှပေသည်။ လမ်းကို ဖြတ်ကျော်လိုက်လျှင်လည်း ငွေကြေးခွဲများဖြင့် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော အင်းလျားကန်ကို ရောက်နိုင်လေ၏။

သူတို့သည် စနေနေ့ညနေတိုင်း တမာပင်အောက်၌ ကုလားထိုင်များထုတ်ကာ ဝိုင်းဖွဲ့ စကားပြောမြဲတည်း။

ကိုစံပယ်သည် စိမ်းသောဝါးပင်များ နောက်မှ ယိုစီး၍လာသော ရောင်ခြည်နီရဲရဲများကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ အိမ်ထဲမှ ဘီယာပုလင်းကို ဆွဲထွက်လာကာ ကိုငှက်ကျေးသည် စားပွဲပေါ်၌ ချလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားလူက လာလည်း တစ်ကျိုက် နှစ်ကျိုက်ထက် ပိုသောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ” ဟု ပြောကာ ကိုစံပယ်သည် ဖောက်တံကို ကိုင်ရင်း ပြော၏။

“အဖော်ကောင်းရင် သောက်ပါတယ်”

မကြာမီ စားပွဲပေါ်၌ ရွှေရောင်အရည်များသည် နေပြောက်သစ်ရိပ်အောက်၌ တလဲ့လဲ့ တောက်နေကြသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ရွှေရောင်ပင်လယ်၌ ပတ္တမြားလှိုင်းများ ထကြွနေသည်။

ကိုစံပယ်သည် တစ်ခွက်မော့ပြီးသောအခါ မျက်နှာနီလာလေသည်။ သူသည် အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ အရပ်ရှည်ရှည်။

“ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာဖုံးကို အရင်တစ်ပတ်က ကိုသင်းထုံ ပြောထားတဲ့အတိုင်း တောကျေးလက် ပန်းချီလက်ရာဟန်နဲ့ပဲ သွားကြမယ်မဟုတ်လား” ဟု ကိုစန်းကြည်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကိုစန်းကြည်မှာ သူတို့အထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး၊ စကားအနည်းဆုံး၊ သူသည် ကဗျာများကိုသာ ရေးသော ကဗျာဆရာဖြစ်သည်။ စကားပြေကို ရေးလေ့မရှိပေ။

“ဒါပေါ့ဗျ။ အရင်အပတ်ထဲက သဘောတူပြီးသားပဲဟာ” ဟု ကိုငှက်ကျေးက မြေပဲကြော်ဝါးရင်း ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် 'ပန်းကြာငုံ' ဟူသော အမည်ဖြင့် အနုပညာနှင့် စာပေမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ထုတ်ဝေရန် စိုင်းပြင်းနေကြသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ တွေ့ကြကာ ဆွေးနွေးကြသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဖုံးကတော့ တောပန်းချီဟန်နဲ့ အမြဲတမ်း သွားမှာပဲ။ ကျွန်တော် မနှစ်က မော်လမြိုင်ဘက်ဆီ သွားပြီး မွန်ရွာတွေက ရေးခဲ့တာတွေ၊ အညာ ပခုက္ကူဘက်၊ ပုဂံဘက်၊ ကျောက်ဆည်ဘက်က ရေးခဲ့တာတွေ။ ရှမ်းပြည်ဘက်က ကူးခဲ့တာတွေ အသုံးချရ

အမှန်အားဖြင့် ကိုစံပယ်မှာ ရိုးရာ ပန်းချီသမားမဟုတ်ပေ။ မာတစွ၊ ဂိုဂင်၊ ပိကာဆို စသော ခေတ်သစ် ပန်းချီသမားဖြစ်သည်။ သို့သော် ပထမ မယားနှင့်ကွာပြီးနောက် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် အညာတစ်ခွင်၊ တနင်္သာရီတစ်ခွင်၊ ရှမ်းပြည်တစ်ခွင် လျှောက်လည်ရင်း တောပန်းချီများကို နှစ်သက်လာကာ သုတေသနလုပ်ရင်းက စိတ်ဝင်စားလာပြီး ကျေးတော လက် လူထုပန်းချီကို စမ်း၍ ရေးခြယ်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယွန်းထည် ပန်းချီများကို စုဆောင်းသည်။ တောဘုရားပွဲမှ ဖိုးဝရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ ကျားရုပ်၊ နွားရုပ် စသည်များကို လေ့လာသည်။ ဘုရားနံရံရှိ ပန်းချီကားများကို ကူးယူသည်။ ချောင်ကျသော ကျေးရွာများသွားကာ ရုပ်တုများ စုဆောင်းသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှ သစ်ထွင်းပန်းပု၊ ပန်းဖောက်များကို ပုံစံယူသည်။ ဘုန်းကြီးပျံကား ကိုစံပယ်၏ လေ့လာကွင်း ဖြစ်နေတော့သည်။

ကိုစံပယ်ကား ဆေးရောင်များ၌ မက်မက်မူးမူး ခံစားသူ၊ သူ၏ စိတ္တဗေဒ ပန်းချီ များမှာ အရောင်ကို သူ့ရင်ထဲ၌ ခံစားသည့်အတိုင်း စုတ်ချက်ရာ ပျစ်ပျစ်ခဲခဲနှင့် ရဲရဲရင့်ရင့် ကြီး ခြယ်သောကားများဖြစ်ကြသည်။

အရက်ကလေး တရီရီနှင့် ရေးခြယ်သောကားများမှာ နာမည်ကျော်ကားများ ဖြစ်လေ့ ရှိသည်။ ‘အနီကို ခံစားခြင်း’ ဟူသော ကားမှာ ပန်းချီပြပွဲ၌ ပထမဆု ရခဲ့လေသည်။ မိန်းကလေးမှာ ဟိုတယ်စားပွဲ၌ ဒူး နှစ်လုံးထပ် တင်ပျဉ်ချိတ်ထိုင်ကာ ဝိုင်အရက်ခွက်ကို ကိုင်ထားသောပုံဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းထူထူမှာ ရဲနေအောင် ဆေးဆိုးထား၏။ ပါးအိုမှာလည်း ရဲနေ၏။ ဆံပင် အခွေအလိပ်ထက်၌ နှင်းဆီပွင့်တစ်ပွင့် စိုက်ထားသည်။ ထဘီမှာ ငွေရောင် နှင့် အနက်ကို အလင်းအမှောင်ထားကာ ကောက်ကြောင်း ပန်းပွင့်များ ခြယ်ထားသော အနီ ထဘီဖြစ်သည်။ တင်ပျဉ်ချိတ်ထိုင်နေရာ ပေါင်တံနှစ်ခုမှာ ခြေသလုံးအထက်နားထိ အသားပေါ်နေ၏။ ကြမ်းပြင်ဘက်မှ မြင်ရပုံ မြင်ကွင်းဖြစ်၍ ခြေသလုံးသားများမှာ လှပ ဝင်းလက်နေသည်။ ကိုင်ထားသော အရက်မှာလည်း ဝိုင်အရက်ဖြစ်၍ စွေးစွေးနီလျက် ရှိလေ၏။ နောက်ခံရောင်ကား အပြာသွေးအမျိုးမျိုးဖြစ်၏။ အမှောင်ရိပ်များမှာ ခရမ်းရောင် ရင့်ဖြစ်၍ အလင်းမှာ မရန်းစေ့နုရောင်ဖြစ်လေသည်။ အဝါနှင့် အစိမ်းကို ခပ်ဝါးဝါး နံရံ ခန်းဆီး၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများအဖြစ် ခြယ်ထား၏။

“ခင်ဗျားဟာကဗျာ၊ အနီကို ခံစားခြင်းလို့ ပန်းချီစာရင်းမှာ တွေ့လိုက်တော့ ကျွန်တော် တို့က ကွန်မြူနစ်ကားများလားလို့၊ ပြပွဲသွားကြည့်တော့မှ ဟား... ဟား” ဟု ပြောကာ သူ့မိတ်ဆွေများသည် ရယ်မောနေကြလေသည်။

လူပျိုပေါက်ကလေးများက သူ့ကားတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေကြလေ၏။ ပြပွဲဖွင့်သည့် နေ့က ပုလိပ်ပင် မှာထားရလေ၏။

“အနီဟာ တက်ကြွတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဗျ။ မိန်းကလေးများ အနီရောင်ဝတ်လိုက်ရင် ပိုပြီး မိန်းမနဲ့ တူလာတယ်” ဟု ပြောရင်း ပြုံးပြီး “တကယ်ပြောတာ။ အနီဟာ ကာမရာဂကို လှုံ့ဆော်တဲ့ သတ္တိရှိတယ်။ အနီဟာ ကာမရမ္မက်ရဲ့ တင်စားချက်ပဲ” ဟု ကိုစံပယ်က သူ့ မိတ်ဆွေများအား ရှင်းပြရသည်။

မယားအိမ်တွင် ပြန်မအိပ်ဘဲ လေနေစဉ် ဟိုတယ်မှအပြန် ထိုကားကို ရေးခြင်းဖြစ် သည်။

ကားစရေးစဉ် ဆေးခွက်ဘေး၌ အရက်ဖန်ခွက်ထားသည်။ ရိတီတီတွင် စုတ်တံကို လက်နှင့်မဆွဲဘဲ စိတ်နှင့် တိုက်ရိုက်ဆွဲခြင်းဖြစ်လေ၏။ လက်ကလှုပ်သည်ကိုမသိ၊ စိတ်ကူး ထဲက ဟိုတယ်မယ်ကို ဖန်တီးလျက်ရှိသည်။ သူ၏ အကျီရင်ဘတ်၌ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများ ပေကျံလျက်ရှိပေသည်။ ပေါင်ဒါနဲ့မှာလည်း သင်းမြဲလျက်ရှိနေပေသည်။

ကိုစံပယ်မှာ ဆေးရောင်များကို ခံစားရာ၌ ရမ္မက်ကြီးသလို အခြားအာရုံများ၌လည်း ရမ္မက်ကြီးသူဖြစ်သည်။ အရက်တစ်ခွက်ချမိလျှင် နောက်တစ်ခွက် ထပ်ချချင်လာသည်။ သူသည် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်းမရှိတတ်။

ပထမဇနီးသည်မှာ သူ၏ ပန်းချီကားများကို နှစ်သက်စွဲလမ်းသော အနုပညာ ပရိသတ်ဖြစ်သည်။ သူ ပန်းချီကား ရေးနေသည်ကို ကြည့်နေရလျှင် ကျေနပ်သူဖြစ်သည်။ မျက်စိအောက်၌ပင် ဆေးခွက်မှ တို့ယူလိုက်သော ဆေးစက်များသည် ကူးပြောင်းလှုပ်ရှားကာ သစ်ပင် ပန်းမန်များ၊ မြစ်ချောင်း၊ ထုံးအိုင်များ၊ မြို့ပြပြည်ရွာများ ဖြစ်သွားကြသည်ကို တအံ့တဩရှိကာ ဖန်တီး ဆန်းသစ်ခြင်းကို ပီတိဖြစ်နေတတ်လေသည်။ ကိုစံပယ်ကို ဇနီးသည် မာလာက ဖန်တီးခြင်း၏ အမှတ်အသားအဖြစ် ကြည့်ညှိကော်ရော်သည်။

အနုပညာက မာလာနှင့် နီးစပ်အောင် ကြံဆောင်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ပန်းချီဆရာ ကိုစံပယ်မှာ မာလာကို မိန်းမအဖြစ်သာ ခံစားသည်။ တစ်နှစ်လောက် ပေါင်းသင်းပြီးသော အခါ ငြီးငွေ့စပြုလာတော့သည်။ မာလာကား အသားညိုညို၊ ဆံပင်နက်နက်၊ ခပ်ဝဝ။ ကိုစံပယ်သည် အင်္ဂလိပ်ကပြားမကလေး ရိတာနှင့် ဆက်မိသည်။ ရိတာကား အသားဖြူဖြူ၊ ဆံပင်နီနီ၊ ပိန်ပိန်။ ထို့နောက် တရုတ်မကလေး ကျင်ကျင်နှင့် ဆက်ပြန်သည်။ ကျင်ကျင်ကား အသားဝါဝါ၊ ဆံပင်ဝါဝါ လှပသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့်ဖြစ်သည်။ ကျင်ကျင်နှင့် တွဲလျက်ရှိစဉ် မာလာနှင့် ကွာရှင်းလိုက်လေတော့သည်။

မာလာနှင့် ကွာရှင်းစက အိမ်ခြေရာခြေ အတည်မကျဖြစ်ကာ တောဘက်ချည်း ခရီး လျှောက်ထွက်နေလေသည်။ ထိုအတွင်း တောကျေးလက် အနုပညာကို သုတေသန ရှာမှီး သော အလုပ်ပါ လုပ်မိလေ၏။ တောကျေးလက် အနုပညာနှင့်အတူ တောကျေးလက် ကညာပျိုများကိုလည်း တွေ့လေ၏။ နှင်းတပြိုက်ပြိုက်တွင် ခေါင်ရည်ကိုသောက်ကာ မနော ကရင်း တောမြိုင်အလယ်၌ ပါးအို့နီနီ တောနတ်သမီးကလေးနှင့် တွေ့သည်။

တောဘက်မှ ပြန်လာသောအခါ ကိုစံပယ်မှာ အသားများနီကာ ဝအစ်လာလေသည်။ ပါးများမှာ စူထွက်ကာ ဖောင်းနေ၏။ သူ၏ ပန်းချီစာအုပ်မှာလည်း တောကျေးလက်မှ ကူးယူ မှတ်ခြစ်လာခဲ့သော ကောက်ကြောင်း ဆေးစက်ရာများဖြင့် ဖောင်းလာလေ၏။

သူတို့တစ်တွေ စုပေါင်း၍ 'ပန်းကြာငုံ' မဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေရန် ကြံစည်ကြသောအခါ မဂ္ဂဇင်းအဖုံးကို တောကျေးလက် ပန်းချီဟန်ဖြင့် ဖော်ပြရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြလေသည်။

“တစ်ခုပဲရှိတယ်။ တောပန်းချီဟန်နဲ့ ခေတ်အကြောင်းအရာတွေ ရေးခြယ်တဲ့နေရာ မှာ ဥပမာ စက်ရုံတွေ၊ သင်္ဘောဆိပ်တွေ၊ မြို့ပြရှုခင်းတွေ ရေးတဲ့နေရာမှာ ဘယ်နှယ်နေမလဲ မသိဘူး” ဟု ကိုစန်းကြည်က မေးသည်။

“ဒါကတော့ ထွင်ရမှာပေါ့။ ဒါ သူ့အလုပ်ပဲ” ဟု ကိုငှက်ကျေးက ကိုစံပယ်အား မေးငြေ့ပြလိုက်လေသည်။

“ထွင်ကြည့်ရမှာပဲလေ။ ရေးကြည့်မှ ဖြစ်မဖြစ် သိရမှာပဲ။ မင်းသမီးကဟန်တို့၊ ကျောင်းသား ဆွမ်းပွဲဟန်တို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ အခွေအဝိုက် ကနုတ်ချက်များများပါလို့ ရတာမျိုး တော့ မြန်မာ့ရိုးရာဟန်နဲ့ ရေးခဲ့ကြတာ ကောင်းသားပဲ။ မြန်မာ့ဟန်က ပျော့ပျောင်းတဲ့ ဟန်ကို ယူရတာကိုး။ တောကျေးလက် သံဘောကတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ရှင်းရှင်း အရောင် ထင်းထင်းလင်းလင်းကို ယူတဲ့သဘောကိုး။ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးနဲ့ များများလုပ်လို့မရဘူး။ အလွယ်ဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ကျဉ်းပစ်ရမယ်။ နောက်ပြီး သရုပ်သဏ္ဍာန်လည်း ကွက်ခနဲပေါ်ရမယ်။ အခုခေတ်သစ် တရုတ်ပြည်မှာ စက်မှုအနုပညာ ပန်းချီဆိုတာ ပေါ်နေ တယ်။ ရိုးရာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခေတ်ပန်းချီနည်း။ အနောက်နည်းနဲ့ပဲ ရေးကြတာပဲ။ စက်ရုံတွေ၊ အလုပ်ရုံတွေ၊ ဘာတွေ၊ ညာတွေ ဆိုတော့လည်း ခေတ်နည်းနဲ့ ရေးမှပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“စထွက်မယ့်အပတ်မှာ ရန်ကုန်ရဲ့ လမ်းတစ်လမ်း ရှုခင်းကို ဖော်ရရင် မကောင်းဘူး လား” ဟု ကိုစန်းကြည်က အကြံပေးသည်။

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ မြို့တော်၏ လမ်းမတော်ဆိုတဲ့ ကဗျာအတိုင်းပေါ့လေ” ဟု ကိုစံပယ်က ဝင်ပြောကာ ရယ်မောနေလေ၏။ ကိုငှက်ကျေးကလည်း ရယ်နေ၏။

မကြာသေးခင်ကပင် ကိုစန်းကြည်သည် ရန်ကုန်မြို့၏ ရှုပ်ထွေး ဆူညံသောလမ်း ကို ဖွဲ့နွဲ့ စီကုံးခဲ့လေသည်။

ကိုစန်းကြည်ကား လှုပ်ရှားနေသော အရာများကို ဖွဲ့နွဲ့သော ကဗျာဆရာ။ တော တောင် ရေမြေ၊ နေလ ကြယ်တာရာတို့ကို နောက်ခံကားထားသော်လည်း သဘာဝအလှ သက်သက်မဟုတ်ဘဲ လူများ၏ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေပုံကိုပါ ထည့်လျက် အသေးစိတ် ဖော်လေ့ရှိသည်။ မင်းမနိုင် ကွက်သစ်၏ ညဉ့်ဦးယံ၊ ဘုရားဈေး၊ ဘုန်းကြီးပျံ စသော ကဗျာများတွင် လူတွေ၏ ဒုစရိုက်ကို ပေါ်လွင်စွာ ဖော်ထားလေသည်။ လှုပ်ရှားနေသော

မြင်ကွင်းကို ဖွဲ့နွဲ့ထားပေသည်။ သူသည် ခေတ်အခြေအနေကိုလည်း ဘယ်တော့မှမမေ့ပေ။

သူသည် မြေပိုင်ရှင်သားဖြစ်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ကျောင်းတက်နေစဉ် မိခင်ဖြစ်သူ အနိစ္စရောက်သဖြင့် ကျောင်းမှ ထွက်လိုက်ကာ မြောက်မြားစွာသော အမွေပစ္စည်းနှင့် အေးအေးလူလူ နေသူဖြစ်လေသည်။ သူသည် လယ်တောများသို့ လှည့်လည်ရင်း ကဗျာများကို ရေးလေသည်။

သူသည် ရေးစက ရတု၊ ရကန်၊ အဲ၊ အန်၊ ဧချင်းများကို တစိုက်စိုက် စပ်ဟပ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပြောင်းလဲလာလေသည်။ ကိုစန်းကြည်သည် ရှေးဟောင်း ပေဖူးလွှာထဲမှ ကာရန်များ ကူးယူခြင်း မလုပ်တော့ဘဲ မိမိ ကြုံတွေ့ခံစားချက်များကို သီကုံးစ ပြုလာတော့သည်။ ထိုအခါ သူ၏ ကဗျာများသည် ဆန်းသစ်လာလေ၏။ သူသည် လူတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ တရွရွဖြစ်နေသော ရှုမြင်ကွင်းများကို စိတ်ဝင်စားသည်။

‘မဲရုံ’ ဟူသော ကဗျာမှာ ပထမဆုံး သူ၏ စာပေကဏ္ဍတွင် စာရွက်သစ်တစ်ရွက် လှန်ရာဖြစ်သည်။ ရွေးကောက်ပွဲနေ့က မဲသွားထည့်ရင်း ရလာသော အကြောင်းအရာကို ရေးခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက် ‘ဆိပ်ကမ်းတံတား’ ကို ရေးသည်။

သူသည် ကဗျာများကို ရေးရာ၌ စိတ်ရှည်လှသည်။ စေ့စပ် သေချာလှသည်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ၁၀ ရက် ကြာချင်ကြာ ရေးသည်။ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ကာရန်ရှာဖွေသည်။ သူသည် စကားပြေဆို၍ ဆောင်းပါးမျက်နှာဝက်ပင် ယောင်လို့ မရေးပေ။ သူကား ကဗျာဆရာသက်သက်ဖြစ်ပေသည်။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ကဗျာစာအုပ်နှင့် ဂျာမနီ ကဗျာဆရာ ဟိန်း၏ ကဗျာပေါင်းချုပ်ကို ခေါင်းအုံးအိပ်သည်။

“အမှန်ကတော့ ကဗျာနဲ့ ဂီတ ပန်းချီစတဲ့ အနုပညာတွေဟာ အထက်တန်းစား သက်သက်ဗျ။ တကယ့်ကို ပြောတာ။ ရေးရ စပ်ရတာလည်း အင်မတန် အချိန်ကုန်တယ်။ စည်းစိမ်နဲ့ခံပြီး ရေးရတယ်။ ခံစားရတဲ့လူကလည်း အချိန်ယူပြီး နားလည်အောင် လုပ်ရတာ။ လူပြိန်းတစ်ယောက်ဟာ တကယ့် ကဗျာကောင်း ပန်းချီကားကောင်းကို ဘယ်လိုလုပ် နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့်ပြောတာ၊ ကဗျာဟာ လူနည်းစု အထက်တန်းစား သိပ်ဆန်တာ” ဟု ကိုစန်းကြည်က ပြောလေ့ရှိပေသည်။

သူသည် မြေပိုင်ရှင်လူတန်းစား အထက်လွှာမှဖြစ်သော်လည်း ကွက်သစ်များ၊ လူထုများအကြားသွားကာ ကဗျာရေးကွက် ရရှိသည်။

“လူကုံထံရဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်မှာက ဖွဲ့စရာ ဘာမှမရှိဘူး။ ပိုးဖဲကတ္တီပါဟာ ဘာမှ မဆန်းဘူးဗျ။ နေမိဘုံခန်းထက် သာအောင် မရေးနိုင်ပါဘူးဗျ။ နောက်ပြီးတော့လည်း ဧည့်ခန်းဆောင် ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ဘာမှအဖုအထစ်မရှိတော့ ငြီးငွေ့စရာကြီး။ စာဖွဲ့စရာ စိတ်ကို ထိခိုက်တိုးဝှေ့တာ မရှိပါဘူး။ တစ်ပြေးတည်း ဖြစ်နေတယ်။ ကွက်သစ်တွေထဲ သွားရတာကမှ ထူးခြားချက်တွေကို တွေ့ရတာ။ နောက်ပြီး လူတွေ လှုပ်ရှားနေတာကို

ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားတယ်။ ရန်ဖြစ်သံတွေ၊ ကလေးတွေ ကစားနေတာ၊ ရေဘုံပိုင်မှာ အဝတ်လျှော်နေတာ၊ နောက်ဖေးချောင်မှာ ဖဲရိုက်နေကြတာ၊ အရက်ခိုးရောင်းတာ။ အဲဒါတွေကို ဆက်စပ်ပြီး ကားတစ်ကားဖြစ်အောင် ဖွဲ့နွဲ့ရတာမှ ပျော်တယ်”

တစ်ခါက မိမိကိုယ်ကို လက်ဝဲသမားဟု အမည်အထင်အရှားခံယူကာ မတ်ဝါဒ စာအုပ်များကို မဖတ်ဘဲ လူအထင်ကြီးအောင် စားပွဲ၌ စီရိခင်းကျင်းထားသော ဝေဖန်ရေး ဆရာ ပြည်သူ့စာပေသစ် မီးသွေးနီက သူ့အား “သက္ကလတ်အဖုံးပေါ် အမြဲဝတ်သော ဖောက်ပြန်ရေး ဓနရှင် ကဗျာဆရာ’ ဟု ရေးသောအခါ သူက ရယ်မောနေလေသည်။

ထိုဝေဖန်ရေးဆရာသည် ဝေဖန်စရာကုန်၍ ဝတ္ထုများ စရေးသောအခါ အရက်ဆိုင်၊ ပြည့်တန်ဆာအိမ်နှင့် အပျိုဆောင်ကို ဗဟိုပြုသော အချစ်ဝတ္ထုများကိုသာ ရေးလေသည်။

“ကဗျာတိုင်းမှာ ပန်းချီသရုပ်ဖော် ပါရမယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” ဟု ကိုစန်းကြည်က ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ သစ်ထွင်း ပန်းချီဟန်ရယ်၊ တစ်ကြောင်းဆွဲဟန်ရယ် ထည့်ရင် ကောင်းမယ်” ဟု ကိုငှက်ကျေးကပါ ဝင်ပြောလေ၏။

“ဝေဖန်စာတွေ အပတ်စဉ် ပါဖို့ လိုမယ်။ စာပေ ဝေဖန်စာတင်မဟုတ်ဘူး။ ပန်းချီဂီတ၊ ပြဇာတ်၊ ရုပ်ရှင်၊ ဒါတွေတော့ ကိုသင်းထုံ ကောင်းတယ်။ ပန်းချီ ဝေဖန်စာတွေ ဘာတွေရေးရင် ကျွန်တော်တို့ထက်တောင် စေ့စပ်သေးတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူက ခုထက်ထိ မလာသေးတာက ခက်တယ်” ကိုစံပယ်သည် ပြောပြီး အရက်တစ်ခွက် မော့လိုက်လေသည်။

သစ်ပင်ရိပ်များသည် ရှည်လျားလာပေပြီ။ တမာပင်ကိုင်း တစ်ကိုင်းသည် စားပွဲခုံကို ကန့်လန့်ဖြတ်ရုံမကဘဲ အိမ် တံစက်မြိတ်သို့ပင် ငြိလှလေပြီ။ မြူပြာပြာတို့သည် ရစ်ဝေစပြုလေပြီ။ မြူရိပ်ထဲမှ ဖြတ်သန်း၍ သစ်ပင်နံ့များသည် ထုံပျံ့လာလေ၏။

“ကိုသင်းထုံက နိုင်ငံရေး ဝေဖန်စာတွေ ပါမယ်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တော့ အဲဒါ သဘောသိပ်မကျချင်ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကော ဘယ်နှယ်လဲ” ဟု ကိုငှက်ကျေးက ဆို၏။

ဘယ်သူမျှ မပြောကြ၊ ငြိမ်နေကြသည်။ ကျေးငှက်သံများ သဲ့သဲ့မျှ ကြားလာရပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့က စာပေသန့်သန့်၊ အနုပညာသန့်သန့် ထုတ်ချင်ကြတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မဟုတ်လား။ နိုင်ငံရေးပါလာရင်”

ကိုငှက်ကျေးမှာ မျက်နှာနီလျက်ရှိသည်။ “ကဲ သောက်ကြပါဦး။ ခင်ဗျားလူက လာချင်မှ လာမှာထင်ပါရဲ့” ဟု ပြောပြီး ဖန်ခွက်များထဲသို့ ငှဲ့ထည့်ပေးနေလေသည်။

“တစ်ခု ကျွန်တော်ယုံတာရှိတယ်” ဟု ကိုစံပယ်က “ကိုသင်းထုံဟာ နိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်ဘူး”

ကိုစန်းကြည်ကပါ စိတ်ဝင်စားလျက် “ဟုတ် ဟုတ်တယ်။ ဒီလူဟာ နိုင်ငံရေးသမား

မဟုတ်တာတော့ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ယုံတယ်။ နိုင်ငံရေးမှာ စိတ်ဝင်စားတယ်။ နိုင်ငံရေး ဗဟုသုတ ရှိချင်ရှိမယ်။ နိုင်ငံရေးသမား သူငယ်ချင်းများ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့”
ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ထုတ်မယ့် စာပေမဂ္ဂဇင်းအပေါ်မှာ စာပေစေတနာ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ ဒါကို သံသယ ကင်းမှာလား။ ကင်းရင် ပြီးတာပဲ။ နိုင်ငံရေး ဆိုတာက တော့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ခုခေတ်မှာ နိုင်ငံရေးမပါတာ ဘာရှိသလဲ” ဟု ကိုစံပယ်က ပြောလေသည်။

ဝါးပင်များ အကြားမှ ယိုစီးလာသော ပတ္တမြားရည်သည် မြေပေါ်သို့ ကျရောက်သော အခါ နက်မှောင်လာလေ၏။ ဖန်ခွက်များထဲရှိ ရွှေရည်တို့သည် ပယင်းနက်သွေးသို့ ပြောင်းလာလေပြီ။ ကျေးငှက်သာရကာတို့သည် သိုက်ရိပ်မြို့သို့ ပျံသန်းကြလေပြီ။

J

ကိုသင်းထုံသည် သူ့ရှေ့ စားပွဲပေါ်ရှိ ဗလာစာအုပ်ထဲသို့ ရေးနေသော ဖောင်တိန်ကို ညှပ်လိုက်လေ၏။

သူသည် အတွင်းရေးမှူးမဟုတ်သော်လည်း အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းကို ရေးမှတ်လေ့ရှိသည်။ ရေးမှတ်ရာ၌ သူနည်းနှင့်သူ ရေးမှတ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ပြောသော စကားရပ်များကို အတိအကျ သူ့စကားလုံးအတိုင်း မှတ်သည်။ “ကြာရင် လူဆိုတာ မမှတ်မိတော့ဘူး။ အတိအကျ သူပြောတဲ့ စကားလုံးအတိုင်းရမှ နောင် ဝေဖန်သုံးသပ်တဲ့အခါ အမှန်ရတယ်” ဟု ကိုသင်းထုံ ပြောလေ့ရှိသည်။

“အတွင်းရေးမှူးချုပ် ရဲဘော်အံ့ကျော်နဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တော်တော်ပဲ ကွဲလွဲနေပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံမှာကို ခံယူတာချင်း ခြားနားနေတယ်” ဟု ကိုသင်းထုံက တင်ပြလေသည်။

သူသည် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့၏ အမျိုးသားကော်မတီတွင် ဒုဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။

“ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ဟာ ဖ.ဆ.ပ.လ၊ ပမညတ စတဲ့ နိုင်ငံရေးပါတီအဖွဲ့များရဲ့ တပ်ပေါင်းစုလိုမဟုတ်ဘူး။ ဥပမာ၊ ပမညတ ဆိုရင် အတိုက်အခံပါတီတွေ၊ အဖွဲ့အစည်းတွေ စုပေါင်းဖွဲ့ထားတဲ့ နိုင်ငံရေးတပ်ပေါင်းစုပေါ့။ အဲဒီတော့ ပမညတ သဘာပတိ အဖွဲ့ထဲမှာ ပါတီရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ ပါတယ်။ ပါတီရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ကို ပါခွင့်ရှိတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့မှာ လာပြီး ရဲဘော်အံ့ကျော်တို့က ပါတီ ကိုယ်စားလှယ် ပါခွင့်ရှိတယ်လို့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

ရဲဘော်အံ့ကျော်မှာ အလုပ်သမားနီပါတီ၏ နိုင်ငံရေး ဦးစီးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။

မကြာမီ ပြည်လုံးကျွတ် ငြိမ်းချမ်းရေးညီလာခံ ကျင်းပတော့မည်ဖြစ်ရာ၊ ကော်မတီ သစ်၌ အမှုဆောင်နေရာ အနေအထား လျာထားကာ ညှိနှိုင်းကြသော အစည်းအဝေး၌ ကွဲလွဲနေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ခင်ဗျားက ပါတီတွေ မပါရဘူးလို့ ပိတ်ပင်တာလား” ဟု ရဲဘော်သံမဏိက အသံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ကြီးဟာ နိုင်ငံရေးပါတီတွေ စုစည်းထားတဲ့ ပါတီ တပ်ပေါင်းစု မဟုတ်တဲ့အတွက် ပါတီကိုယ်စားလှယ် ဘယ်နှယောက် အမှုဆောင်ထဲမှာ ပါရမယ်ဆိုပြီး တောင်းဆိုပါခွင့်ရှိတဲ့ မူသဘောတရားကိုသာ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာပါ။ ပါတီဝင်တွေ ဘယ်ပါတီဝင်မဆို စစ်ဆန့်ကျင်ရေး ယုံကြည်ရင် ပါခွင့်ရှိတာပဲ။ ပါတီအနေနဲ့ ပါတီအလံ တလူလူ လွှင့်ထူပြီး မပါနိုင်တာကိုသာ ပြောတာပါ”

“ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ဟာ တပ်ပေါင်းစုပဲ မဟုတ်လား”

“ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ဟာ စစ်ဆန့်ကျင်ရေး တပ်ပေါင်းစုတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရေးပါတီတွေရဲ့ တပ်ပေါင်းစုတော့မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ခြားနားချက်ကို မြင်ဖို့ လိုပါလိမ့် မယ်။ အဲဒီခြားနားချက်အရ လုပ်ဟန်လုပ်နည်းတွေ ခြားနားရပါလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားဟာ ပါတီ ဆန့်ကျင်ရေးသမားပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမားနီပါတီကို ဆန့်ကျင်သူပဲ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့ နားမလည်ကြလို့ စွပ်စွဲကြတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အင်မတန် ကျယ်ပြန့်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ငန်းကြီးကို ပါတီတစ်ခုက ချုပ်ကိုင်ထားတာနဲ့ ကျဉ်းမြောင်း သွားရတာ။ အင်မတန် မြင့်မြတ်သန့်ရှင်းတဲ့ အဖွဲ့ကြီးဟာ ပါတီ လုပ်ငန်းတွေ သွတ်သွင်း ထားတာကြောင့် တိုင်းပြည်က ပါတီလုပ်ငန်းလို့ မြင်နေတာကို ပြုပြင်ရတာပါ။ ဒါဟာ ပါတီ ဆန့်ကျင်ရေးလား။ အလုပ်သမားနီပါတီ ဆန့်ကျင်ရေးလား”

“ကျုပ်တို့ပါတီအနေနဲ့ ကိုယ်စားလှယ် စေလွှတ်ပြီးကို ပါခွင့်ရှိတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျား က လက်မခံဘူး ပြောနေတာကိုက ကျုပ်တို့ပါတီ ဆန့်ကျင်ရေးပဲဗျ”

သဘာပတိက ဝင်ကာ “စွပ်စွဲချက်တွေ သိပ်မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ သဘောတူညီဖို့သာ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ စဉ်းစားကြပါ” ဟု သတိပေးလိုက်သည်။

“ဒီပြင် နိုင်ငံက ငြိမ်းချမ်းရေး ကော်မတီတွေမှာကော ဒီလိုပဲ ပါတီကိုယ်စားလှယ်တွေ ပါသလား။ ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ပါတီခေါင်းဆောင်တွေသာ ပါကြတာပဲ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ပါတာပေါ့ဗျ။ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်နဲ့ မကဘူး။ အိန္ဒိယမှာ ဒေါက်တာ ကီချလူးဟာ ကွန်ဂရက်ပါတီက စေလွှတ်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ပဲ။ သူတို့ ကွန်ဂရက် ပါတီက ဆုံးဖြတ်ပြီး ရွေးချယ်စေလွှတ်တဲ့ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်ပဲ”

“ကျွန်တော်တို့တော့ အဲသလို မသိဘူးဗျ။ အိန္ဒိယ ငြိမ်းချမ်းရေး ကော်မတီထဲမှာ

နိုင်ငံရေးပါတီ ခေါင်းဆောင်တွေ ပါတယ်။ ကွန်ဂရက် ပါတီဝင်တင် မကဘူး။ ကွန်မြူနစ် တွေလည်း ပါတယ်။ ရှယ်လစ်တွေလည်း ပါတယ်။ အိန္ဒိယ ငြိမ်းချမ်းရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာ ကီချလူးဟာ ကွန်ဂရက် ခေါင်းဆောင်ဟောင်း တစ်ယောက်ပဲ။ နေရူးတို့နဲ့ တွဲဖက် လုပ်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ ဒီလို ကွန်ဂရက်ပါတီ (ဝါ) အာဏာရနေတဲ့ အစိုးရပါတီဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ ခေါင်းဆောင်မျိုး ပါတာနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်ငန်းဟာ ကျယ်ပြန့်တဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဆောင်သွားတာပဲ။ ရဲဘော် အံ့ကျော် ပြောသလို ဒေါက်တာကီချလူးက ကွန်ဂရက် ပါတီကြီး ကကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး စေလွှတ်တဲ့ ပါတီ ကိုယ်စားလှယ်လို့တော့ မမြင်မိပါဘူး။ အိန္ဒိယ ငြိမ်းချမ်းရေး ကော်မတီဟာ အမြော်အမြင်နဲ့ ဒေါက်တာကီချလူးကို ဥက္ကဋ္ဌနေရာ ရွေးချယ် ထားတာလို့ပဲ ယူဆတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အိန္ဒိယတင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆူဒန် ငြိမ်းချမ်းရေး ကော်မတီ အတွင်း ရေးမှူးဟာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ကိုယ်စားလှယ်ပဲ။ ဂျပန်မှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ အတွင်းရေးမှူးဟာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ကို ပါကြတာပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ အသိမှားနေကြပြီ ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သိတာ နားလည်တာနဲ့ တော့ ကွာခြားနေပါတယ်။ ပါတီက ဝင်မစွက်ပါဘူး။ အိန္ဒိယ ငြိမ်းချမ်းရေး ကော်မတီ အတွင်းရေးမှူးချုပ် ရိုမက်စန္ဒရာဆိုတာ ကွန်မြူနစ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပါတီကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ပါတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ရိုမက်စန္ဒရာဆိုတာ သတင်းစာဆရာအဖြစ်နဲ့ ပါတာပါ။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်း ချမ်းရေး လုပ်ငန်းကြီးဟာ မြင့်မြတ်သန့်ရှင်းတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးပဲ။ သည့်ပြင်နေရာမှာ မတူကြ ပေမဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးမှာ သဘောတူရင် အတူတွဲဖက်လုပ်ကြဖို့ပဲ။ လုပ်တဲ့နေရာမှာ သူ့ဘောင်၊ သူ့ပရဝဏ်အတွင်းမှာ သူ့စည်းကမ်းကို ရိုသေပြီး လုပ်ရမယ်။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် ဘုရား ပရဝဏ်အတွင်းရောက်ရင် ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ဝင်ရသလိုပဲ။ ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်ငန်းနယ်ပယ်ထဲ ရောက်ရင် ပါတီနိုင်ငံရေးတည်းဟူသော ဖိနပ်ကို ချွတ်ဝင်ရဖို့ကို ပြောတာ။ မဝင်ရဘူးလို့ ပိတ်ပင်တားမြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဝင်ပုံဝင်နည်းမှာ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ဝင်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ပြောနေတာပါ”

“ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်ငန်းဟာ နိုင်ငံရေးပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးပါ။ နိုင်ငံရေးမှ ထူးခြားတဲ့ မြင့်မြတ်သန့်ရှင်းတဲ့ နိုင်ငံရေး ပါ။ စစ်ဖြစ်အောင်လုပ်တာဆိုရင် ဘယ်သူလုပ်လုပ်၊ ဘယ်ကလာလာ တားဆီးဆန့်ကျင် ရမယ်ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်ပါတယ်။ ဘာသာမရွေး၊ လူမျိုးမရွေး၊ နိုင်ငံရေး အယူအဆမရွေး တဲ့၊ ကျယ်ပြန့်တဲ့ လုပ်ငန်းပါ။ နိုင်ငံရေးတော့ နိုင်ငံရေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပါတီနိုင်ငံရေးမဟုတ်ပါ။ အဲဒီ ခြားနားချက်ကို သိမြင်ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်”

ကိုသင်းထုံနှင့် ရဲဘော်အံ့ကျော်တို့ အငြိမ်းပွားနေကြစဉ် အမှောင်ရိပ်များ ထိုးကျလာ၍ မီးထွန်းကြရသည်။

“ကဲ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ကြပါ။ မှောင်လည်း မှောင်လာပါပြီ။ ပြဿနာကလည်း မပြတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အစည်းအဝေးလုပ်တာ လေးနာရီကျော်ပြီ။ အစည်းအဝေးကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်တယ်” ဟု သဘာပတိက ပြောလိုက်လေသည်။

၃

လင်းနို့များသည် အိမ်ခေါင်တိုင်သို့ ပျံသန်းသွားကြလေပြီ။ အမှောင်သည် ဇာပဝါကို ရုံစပြုလေပြီ။ ဝါးပင်တို့သည် အမှောင်၌ တီးတိုး ပြောနေကြသည်။

ပန်းချီဆရာ၏ မျက်လုံးသည် စင်းကျနေသည်။ ဝတ္ထုရေးဆရာကား ရဲရဲနီနေသည်။ ကဗျာဆရာပင် စကားသွက်လာသည်။ သူတို့ရှေ့၌ ပယင်းရောင်လှိုင်းများ ဘောင်ဘင်ခတ်နေကြ၏။ ဖန်ခွက်ချင်း တချွင်ချွင် ရိုက်ထိနေကြ၏။

ကိုစံပယ်သည် ‘ပန်းကြာငုံ’ မဂ္ဂဇင်းအဖုံးအတွက် သူမြင်နေသော စိတ်ကူးကားချပ်တွင် မျောနေသည်။ ပင်ကို အခြေခံအရောင်များကို ဖျက်ကာ အမှိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်နေ၏။ ရေပြင်ကို အနီပုပ်ခြယ်ကာ ကောင်းကင်ကို အဝါနုသထား၏။ ကြာပန်းနှင့် ချိုးဖြူငှက်များ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေကြ၏။

ကိုစန်းကြည်သည် -

ဓာတ်တိုင်ဇောက်ထိုး၊ တစ်ပိုင်းကျိုး၍
အိမ်မိုးသွပ်ကာ၊ တစ်ခြမ်းကွာလျက်
တမာပင်ကြီး၊ တုန်တုန်ဟည်းကာ
ညည်းညူဟစ်အော်။

စသည်ဖြင့် ‘မုန်တိုင်း’ ကဗျာကို စိတ်ထဲ၌ စပ်နေ၏။ ထိုကဗျာထဲတွင် အပျက်အစီး ဟူသမျှကို သရုပ်ဖော်ထားလေသည်။

ကိုငှက်ကျေးတစ်ယောက်မှာ ဧည့်သည်များအား တွင်တွင် ငှဲ့ထည့်ပေးနေကာ အဆူညံ ဆုံးဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီလူ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အင်မတန် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတာပဲ။ နောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ” ဟု ကိုစန်းကြည်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလူက ခပ်ပျော့ပျော့ပါ။ ဒါပေမဲ့လေ”

လမ်းမဘက်မှ လူတစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။

“နောက်ကျသွားတယ်ဗျာ။ အစည်းအဝေးတစ်ခု တက်နေတာနဲ့။ အံ့မယ် ဘယ်နှုလင်းများ ကုန်ပလဲ။ ကျုပ်တို့ဖို့မှ ကျန်သေးရဲ့လား”

“ဟာ... လာဗျို့၊ ခင်ဗျား သေခဲဦးမယ်။ အခုပဲ ခင်ဗျားအကြောင်း ပြောနေကြသေး

တယ်” ဟု ကိုငှက်ကျေးက နေရာပေးရင်း “ထိုင်ပါ၊ ရော့ တစ်ခွက်ချ”
ကိုသင်းထုံသည် ကိုငှက်ကျေးဘေးမှ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“အမှန်ကတော့ ခင်ဗျားကို ဝေဖန်နေကြတာ”

“ဘာများတုံး။ မကောင်းလား၊ အကောင်းလား။ မကောင်းတာ ကျွန်တော့်ကွယ်ရာ၊
ပြောရင်တော့ အတင်းပြောတာပဲ။ ဟား... ဟား”

“ခင်ဗျားကို နိုင်ငံရေးသမား ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်တယ် အငြင်းပွားနေကြတယ်။
ကိုစန်းကြည်ကတော့ ခင်ဗျားဟာ လူပျော့တဲ့။ နိုင်ငံရေးလုပ်လို့ မတော်ဘူးတဲ့”

ကိုသင်းထုံမှာ သူတို့ကိုကြည့်ကာ ရယ်နေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ခင်ဗျား နိုင်ငံရေးသမားဆိုရင် ကျုပ်တို့ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ အဖွဲ့မှာ
ထည့်လို့မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်က ကန့်ကွက်ရလိမ့်မယ်။ ဟား... ဟား”

စကားသံ မကြားရ။ ဖန်ခွက်ချင်း ထိသံ ရေသံများသာ ကြားရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခင်ဗျားကို စာရေးဆရာ၊ အနုပညာ ဝေဖန်ရေးသမားလို့ပဲ
မြင်နေကြတယ်” ဟု ကိုစံပယ်က ဆိုလိုက်၏။

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်နှာတစ်ဖက်ကိုသာ သိလို့ ပြောနေကြတာ ဖြစ်ချင်
လည်း ဖြစ်မယ်လေ။ ဟုတ်တယ်။ စာပေသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကတော့ ကျွန်တော့်
အကြောင်း ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်းသိကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြင်ဘက်တွေမှာ
ခင်ဗျားတို့ သိချင်မှ သိမှာ။ ဥပမာဗျာ။ ကျွန်တော် ဘယ်အစာကြိုက်တယ်၊ ဘယ်အရောင်မှ
ကြိုက်တတ်တယ်။ ဒါတွေမှာ ခင်ဗျားတို့ သိချင်မှ သိကြမှာ။ စာပေသမားတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ဆက်ဆံလို့ရပေမဲ့ အတူစား နေထိုင်စားသောက်တဲ့ နေရာကျတော့ ဆက်ဆံလို့
ရချင်မှ ရမှာ။ ကျွန်တော်ဟာ ဇီဝကြောင့်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်။ ဒါမှမဟုတ်
ကတ်သတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

“ဟား... ဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ လူကတော့ ခတ်နိုင်တာပေါ့ဗျ”

“တချို့ရှိတယ် အိမ်သားအပေါ်တော့ လူဆိုးလူကောက်ပဲ။ အပြင်လူနဲ့ကျတော့ လူရိုး
လူကောင်းဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတာ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ဘဝအမျိုးမျိုးနေလို့ရတယ်။ ဘဝမှာ
မျက်နှာ အသွင်အမျိုးမျိုးရှိတယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ လူတစ်ယောက်ကို အလုံးစုံ နားလည်ဖို့ရာမလွယ်ဘူး။ ကျွန်တော့်
ကိုယ်တွေ့ပြောမယ်” ဟု ကိုစံပယ်က “အလွယ်ဆုံး ပြောမယ်လေ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ မာလာနဲ့
အနုပညာ ခံစားမှုမှာတော့ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့မရတာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့် ဟိုကောင်
မလေးနဲ့ကျတော့ ကျွန်တော့်အနုပညာကို ဘာမှနားလည်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ခန်း
ဆောင်ထဲကျတော့ သူနဲ့မှ”

“ဟာ ခင်ဗျားဟာ ဘာဆိုလို့လဲ” ဟု အားလုံးက ဝိုင်းအော်ကြသည်။

သို့သော် ငြိမ်သက်ကျသွားကာ စဉ်းစာနေကြလေသည်။

“လူဟာ ဘဝအများကြီး နေလို့ရတယ်” ဟု ကိုစံပယ်က ထပ်ပြော၏။

အားလုံး စကားမပြောကြ။ ရေလှိုင်းသံ၊ ဖန်ခွက်ချင်းတို့ထိသံ။ အမှောင်သည် နက်၍ လာလေ၏။

“ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်ဗျာ။ စာပေနဲ့ နိုင်ငံရေးမှာ ဘယ်ဟာက မယားကြီးလဲ” ဟု အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ကိုငှက်ကျေးက ကိုသင်းထုံအား ပြုံး၍ မေးလိုက်လေသည်။

ကိုစံပယ်က ပြုံးနေလေ၏။

၅မဝ၊ ၁၉၅၉။

ခင်သူ ကြင်သူ

၁

ခင်ခင်သက်သည် မှန်ပြတင်းပေါက်မှ မြင်ရသော နွေသစ်ပင်ကို ငေးကြည့်နေလေ၏။

ကောင်းကင်သည် မှန်သားပြာသကဲ့သို့ ရေးရေးရီရီ။ ညနေစောင်းဖြစ်သဖြင့် လျှပ်ရောင် လျှပ်သား ပြေးလွှားခြင်းမရှိတော့ဘဲ ငြိမ်သက်ကာ ပျော့ပျောင်းနေပေသည်။ ထိုညက ညောသော နွေကောင်းကင်ကို နောက်ကျောမှီကာ မားမားကိုင်းကိုင်း ရပ်နေသည်ကား ရွှေဝါပင်တည်း။

နေ့အခါ တလုပ်လုပ်ပူ၍ ညအခါ နှင်းကြွင်းကလေး ပျံ့နေသည့်အခါ သူသည် ရွက်ဟောင်းနီနီများကို ခြွေချမြဲဖြစ်သည်။ ကြွေကျသော ရွက်ဟောင်းကော့ကလေးများမှာ နှင်းရည်တို့ဖြင့် ပေကျံကာ မြေပေါ်၌ စင်းခံနေတတ်ကြသည်။ အခြားသစ်ရွက်များကဲ့သို့ ထွက်မပြေးကြ။ သူ့သေဘေးကိုပင် မကြောက်။ မရဏာကို စင်း၍သာ ခံတတ်ကြသည်။

ခင်ခင်သက် ဖျားစနေ့က သူသည် တစ်ဝက်နီ တစ်ဝက်စိမ်း၍နေသော ရွက်ဟောင်းများကို ခြွေချနေခဲ့လေသည်။ လေကလည်း ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေရာ အားအင်ချည့်နဲ့ ယဲ့ယဲ့သာ ကျန်ရှိနေသော သစ်ရွက်ကလေးအချို့တို့မှာ အကိုင်းကိုပင် တွဲလွဲခိုကပ်၍မရတော့ဘဲ ကြွေကျခဲ့ရလေ၏။

တစ်ညလုံး ချောက်ကမ်းပါးကြီးထံသို့ စောက်ထိုးကျကာ မှောင်သော လှိုင်းလုံး ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားသော အိပ်မက်များမက်ပြီး မိုးလင်းသောအခါ တဂျိန်ဂျိန်ပူနေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။

“ဟေ့... အသက်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ။ အိပ်လှချည့်လား” ဟု ရေမိုးချိုးပြီးကာ စွပ်ကျယ် အင်္ကျီလဲနေသော ကိုစောသိုက်က စောင်ခြုံထားသော ခင်ခင်သက်အား လှမ်းအော်မေးနေလေသည်။

ကိုစောသိုက်သည် ခင်ခင်သက်အား မကြည့်ဘဲ မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ ခေါင်းလိမ်းဆီပုလင်းကိုယူကာ ခေါင်းဆီထည့်ရင်း ပါးစပ်က လေချွန်နေ၏။ ကိုစောသိုက်မှာ ဝီရိယရှိ

သူဖြစ်သည်။ ရုံးကို အမြဲတမ်း စောစောရောက်လေ့ရှိသည်။

“အသက်ရေ၊ ဟိုတစ်လောက် ဝယ်တဲ့ ပုလဲဆင်လေးဟာကော”

အဝတ်ဗီရိအနီး ရောက်သွားရင်းမှ လှမ်းမေးနေသည်။ အဖြေမရမှ ကိုစောသိုက်သည် ခုတင်ဆီသို့ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟေး... အသက်”

ကိုစောသိုက်သည် ခုတင်နားသို့ ကပ်သွားလေသည်။

“သက် ညက ဖျားတယ်” ဟု ခင်ခင်သက်ထံမှ ခပ်ပျော့ပျော့အသံ ထွက်လာလေ၏။

ကိုစောသိုက်သည် ခင်ခင်သက်၏ နဖူးကို စမ်းလိုက်ကာ အံ့အားသင့်သွားပြီး -

“ဟာ... ပူနေတယ်” ဟု ဆိုလျက် ထပ်စမ်းကြည့်ပြန်လေ၏။

“အသက် ဖျားနေတယ်”

ကိုစောသိုက်သည် စောင်ကို အသာဖယ်ကာ လက်ကို စမ်းသည်။ ထို့နောက် လည်ပင်း၊ ရင်ဘတ်တို့ကို စမ်းသပ်နေပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရယ်။ ညကတည်းက သက် ဖျားနေတာ။ အိပ်မက်တွေ ကံယောင်ချောက်ချား လျှောက်မက်နေတယ်”

“မောင့် နှိုးပါတော့လားကွာ”

“မောင် အိပ်လိုက်တာ သိုးနေတာပဲ”

“ညဦးက အသက်နဲ့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေတောင် ပြောနေလိုက်ကြတာ။ အသက်ကို တွေ့ရအောင် မောင် မော်လမြိုင်လိုက်လာရတာ။ နောက်ပြီး”

ခင်ခင်သက်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

ညဦးက သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဖက်ပွေ့ထားကြသည်။ ပြန်လည် လန်းဆန်းလာကြကာ မျက်တောင်တို့သည် မှေးစင်းကျနေကြသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လေကလည်း သုတ်ဖြူးလျက် ရှိပေသည်။ လရောင်ရိပ်သည် စိမ်းပြာလျက်။

“ဆရာဝန် သွားခေါ်လိုက်မယ်လေ” ဟု ကိုစောသိုက်က ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း လက်ကို ကိုင်ဆုပ်ထားကာ ပြောသည်။

“ခုနေတော့ ကိစ္စမရှိဘူး ထင်တယ်။ ငန်းဆေးတစ်ခွက် သောက်လိုက်မယ်လေ။ နေ့ခင်းကျတော့ ချွေးထုတ်မှာပေါ့”

“မောင် ရုံးသွားရမှာ စိတ်မဖြောင့်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ အသက်ရယ်။ ဆရာဝန်ခေါ်တာက မမှားပါဘူး။ ရုံးသွားရင်း ဒေါက်တာအာယားကို ဝင်ပြောလိုက်မယ်။ သွားမယ်ကွာ။ ထမင်းစောစော စားသွားရအောင်။ လှလှကို ထမင်းပြင်ခိုင်းမှပဲ”

ခင်ခင်သက်က ကိုစောသိုက်၏ လက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“သက်ကိုယ်ကို သက် သိပါတယ်။ သက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်တာမဟုတ်ပါ

ဘူး။ စိတ်မပူတန်တာ မပူစမ်းပါနဲ့ကွယ်”

ကိုစောသိုက်သည် နဖူးကို ထပ်စမ်းကြည့်နေပြန်လေ၏။ ခင်ခင်သက်က ပြုံးနေ၏။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်လား။ သိပ်ပူတာမဟုတ်ပါဘူး။”

“ပူတော့ ပူတယ် အသက်ရ”

ထပ်ကာ ထပ်ကာ စမ်းသောအခါ အပူမှာ သိပ်မပူလှတော့ဟု ထင်မှတ်ရပြန်သည်။

“ချွေးအောင်းလိုက်ရင် အဖျားသွေးလုံးလုံးရှိတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ သက် သိပါတယ်။ သက် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီလိုပဲ။ ဘယ်တော့မှ ကြာကြာမဖျားဖူးဘူး။”

“ကဲလေ... အဝတ်အစားလဲတော့။ မောင်ကြိုက်တဲ့ ပုလဲဆင်လုံချည်က ဗီရို အပေါ်ဆုံး ထပ်မှာ ရှိတယ်၊ ရှာဖြင့် မရှာဘူး။”

ကိုစောသိုက်သည် ယောင်ယောင်ပေါင်ပေါင်နှင့် ဗီရိုဆီသို့ ထသွားလေသည်။

ထိုနေ့က ခင်ခင်သက်သည် ခုတင်ဘေးရှိ စာရေးစားပွဲသို့ ထသွားကာ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်လေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှာ ညကအတိုင်းပင် ဖွင့်ထားသည်။

ခင်ခင်သက်သည် ဖောင်တိန်ကိုကိုင်ရင်း ငေးနေမိခဲ့သည်။ ရွှေဝါပင်သည် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းသာ ကျန်ရှိတော့သည်။ တောင်ဘက်မှ မှီတွယ်နေကြသော ရွှေရောင်သစ်ရွက်အချို့ကား မကြွေကျကြသေး။

‘ကြယ်ရောင်သာရှိသော လမဲ့ည။ တရဲရဲမြည်နေသော သစ်ရွက်ချင်း တိုးတိုက်သံသည် ညအား ဖွဲ့ဆိုသော တေးသီချင်းသံလော။ အဝေးမှ ကြားရသော ခွေးဟောင်သံသည် ကား ပုဒ်ဖြတ်များပင်’

နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဘဲ လျှောက်လာကြသည်။

သစ်ပင်ရိပ်များအောက် ရောက်သောအခါ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ ကျွန်မက မြန်မြန်လျှောက်သည်။ ကိုစောသိုက်က “နေပါဦး” ဆိုကာ လက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။ ဒါနှင့် တအား ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ အိမ်ဝရောက်သောအခါ မောနေတော့သည်။

ခင်ခင်သက်သည် လက်ညှိုးနှင့် စာရွက်များကို ကျော်လှန်လိုက်ပြန်သည်။

မချစ်ပါဘူး။ သူ့ကို မချစ်ပါဘူးလေ။

ဝံစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟု တွေးနေသည်။ ချစ်တာနဲ့ ကြိုက်တာ ခြားနားသလား။ ချစ်သည်ဆိုသည်ကို ခံစားထိတွေ့ကြည့်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကြိုက်နေတာကတော့ လသာသာ ညတိုင်း အိမ်ရှေ့တံတားလေးမှာ တယောလာထိုးတဲ့ ကောင်လေးပါ။ နာမည်က မောင်ဝဏ္ဏ၊ သိပ်ကိုတော်တဲ့ ကောင်လေးပဲ။ ဆံပင်လေးပွနေတာ တစ်ခုပဲ သက် မကြိုက်တယ်။

‘ငွေလရောင်သည် သစ်ရွက်များအပေါ်၊ အိမ်ခေါင်မိုးအပေါ်၊ ကတ္တရာစေးလမ်းအပေါ်၊

ပန်းပွင့်များအပေါ်၊ တိမ်သားများအပေါ်။ အို... အင်းအိုင်သီတာ စုံကန္တာနှင့် ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး အပေါ်တို့၌ တလက်လက် ထွန်းစည်နေသည်။ လေထဲ၌ လရောင်ငွေ့မျှင် မြေမျှင်များ ပြေးလွင့်နေသည်။ မွှေးရနံ့ထဲ၌ ငွေ့ငွေ့ မြငွေ့တို့သည် ထုံယစ်နေသည်။ ကျွန်မ နှလုံးသားထဲ၌ပင် လရောင်သည် ထွန်းလင်းနေသည်။

မောင်ဝဏ္ဏ၏ တယောသံသည် ငွေလရောင်တွင် စီးမျောလျက် ရှိသည်။ ငွေလရောင် လှုပ်ရှားသကဲ့သို့ သူ့တယောသံသည်လည်း လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ လေထဲ၌ သူ့တယောသံ၊ ပန်းရနံ့ထဲ၌ သူ့တယောသံ၊ နှလုံးသား ဟဒယအိမ်ထဲ၌ သူ့တယောသံ။

တစ်ညလုံး ရင်ခုန်နေသည်။

*

‘လက်ထပ်သည့်ည။ ဘဝသစ်တစ်ခုနှင့် မိတ်ဆက်ရသောည။ အတ္တ မှန်ကြေးမုံကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ခွဲပစ်သော ည။ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသော ည။

မျက်ရည်ကျရသည်။ သို့သော် ကျွန်မ မျက်ရည်ကို သူ့အနမ်းများက ခန်းခြောက်စေခဲ့ပေသည်။ ရှိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ရှိုက်သံကို သူ့တီးတိုးသံက ဖုံးလွှမ်းသွားစေခဲ့ပေသည်။

မုန်းရသော ည၊ ပြုံးရသော ည၊ ဆုံးရသော ည။ အို... ဆန့်ကျင်ဘက်များဖြင့် ပေါင်းစပ်ထားသော ညပါတကား။’

‘မောင်ဝဏ္ဏတစ်ယောက် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေမေမြိုင်နှင့် ခိုးပြေးသောသတင်းကို ကြားရသည်။ မေမေမြိုင်ယောက်ျား ကုလားလူမိုက် ဇေးဗီးယားက မောင်ဝဏ္ဏကို လိုက်သတ်မည်ကို ပူနေမိသည်။’

သက်ရေးနေသော နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို မောင် လာလုသည်။ မောင်နှင့် တော်တော် စကားများကြရသည်။ သက်က ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ရေးကို ထိပါးသည်ဟု မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် ပြောလိုက်သည်။

မောင်က ရယ်မောပြီး “အသက်ကလည်းကွာ။ လင်မယားဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ယုံရမှာပေါ့။ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အသက်ဟာ မောင့်ရဲ့အသက်ပဲ။ ဒါကြောင့် အသက်လို့ မောင်က ခေါ်တာ”

“မောင့်ကို သက် မယုံတာမဟုတ်ဘူး။ သက် ငယ်ငယ်ကတည်းက နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးလာခဲ့တာ။ ဒီလွတ်လပ်ခွင့်ကို မောင် မပေးနိုင်ဘူးလား”

“မယားလုပ်တာကို လင်က သိခွင့်ရှိတယ်လို့ ထင်တာပဲ။”

သက် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာသည်။

“သက် မဟုတ်တာ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သက် စိတ်ထဲရှိတာတွေကို သက် ရိုးရိုး

သားသား ရေးချထားတာ။ သက် သူများကို ပေးမဖတ်နိုင်ဘူး”

နောက်ဆုံး၌ မောင်က လက်လျှော့လိုက်ပါသည်။ သို့သော် နှစ်ရက်လောက် မျက်နှာ ထား အမြဲတင်းနေသည်။

*

ချစ်မေတ္တာသည် ပြောင်းလဲနိုင်သော အရာလော။

အစက မချစ်ပေမည့် နောင်ချစ်လာနိုင်သည်။ ချစ်၍လည်း ရသည်။ ချစ်မေတ္တာ ဆိုသောအရာ၌ ဘာတွေပါသနည်း။ ဘာက အဆုံးအဖြတ် ပေးသနည်း။ အထိအတွေ့က လော။ အယုအယ ကယုကယင်များကလော။ ဂုဏ်ပကာသနကလော။ ငွေကြေးကလော။

ကြင်နာခြင်းသည် မေတ္တာ၏ ဖော်ပြမှုပါတကား။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုသည် မေတ္တာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ပါတကား။

သားသားလေးသည် ကျွန်မ၏ ဘဝရုပ်တုတွင် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်လာပေ သည်။ မောင်နှင့် ကျွန်မတို့ကို ဖွဲ့နှောင်ပေးသော အတွယ်အတာတစ်ခုဟူ၍ ခံစားလာပေ သည်။

မောင်၊ ကျွန်မ၏ ချစ်လင်၊ ချစ်သောလင်။

ခင်ခင်သက်သည် စာအုပ်မှ မျက်နှာခွာလိုက်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ငေးနေမိသည်။ ခေါင်းထဲက မူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်လာသည်။

သစ်ရွက်များသည် နွေ၏ နိမိတ်လက္ခဏာများ။ ရွှေဝါပင်မှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ကဲ့သို့ အရိုးအမျှင်မျှင်များကို ဗန်းပြထားပေသည်။ သူသည် အရပ်ရှည်သဖြင့် ခပ်ကိုင်းကိုင်း ဖြစ်နေ ၏။ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ထား၏။ ခြေထောက်ကိုကား ခပ်လျော့လျော့ ဆင်းထား ပေသည်။

ခင်ခင်သက်သည် စာရွက်များကို လှန်လှော့ပြန်သည်။ စာရွက်ဖြူဖြူများသည် တလိပ် လိပ် လှိုင်းထနေကြလေ၏။ လှိုင်းပေါ်၌ စီးနေကြသည်ကား စိမ်းသော စင်ရော်ငှက်များ တည်း။ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်မှာ ပင်လယ်ဝသို့ မျောပါသွားလေ၏။ ခင်ခင်သက်သည် မင်စိမ်း အမြဲသုံးလေ့ရှိသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လေသည် ခန်းဆီးကို ကစားနေလေ၏။

ခင်ခင်သက်သည် ခုတင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ ကြက်သီးများထကာ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာလေ၏။

ညနေ ကိုစောသိုက် ရုံးမှ ပြန်လာသောအခါ ခင်ခင်သက်သည် မျက်လုံးဖွင့်၍ မရတော့ပေ။ လူကို မမြင်ရ၊ အသံကိုသာ ကြားရသည်။

“မောင်ပြောတယ်မဟုတ်လား အသက်ရယ်။ ဆရာဝန် ခေါ်ပေးခဲ့ပါ့မယ်လို့။ အသက်က သိပ်ခေါင်းမာတယ်။ မောင် မပြောချင်လို့နေတာ” ဟု ကိုစောသိုက် နှုတ်မှ

mgv.o.e.com SAMPLE BOOK

တတွတ်တွတ် မြည်နေလေ၏။

“အို... မောင့်ကိုက လိုသွားပါတယ်လေ။ အသက်က မခေါ်နဲ့ဆိုပေမဲ့ မောင်က အတင်းခေါ်ရမယ်။ မောင်၊ အဆုံးအဖြတ်ည့်တာ၊ မောင် အသုံးမကျတာ”

အပြင်ဘက်၌ကား နွေကောင်းကင်ပြာသည် ပန်းနုရောင် သန်းလာပေသည်။ အရွက် ကင်းမဲ့သော အရိုးများသည် သန္တာရောင်နိုးနှင့် ခပ်ကျကျ ရက်လုပ်ထားသော အမည် မှည့်၍မရသည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်နှင့် တူနေပေသည်။

J

မှန်ပြတင်းပေါက်ကြီးသည် ပတ်ချာလည်ကာ ကျွန်မ မျက်နှာဆီသို့ ပြေးရိုက်သည်။ မှန်တို့ သည် ကျောက်ကျောက်သို့ ပျော့အိကျကာ အရည်ပျော်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ပြတင်း ပေါက် ဘောင်ကြီးသည် ကျွန်မခေါင်းကို လာစွပ်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် လေကြီး မိုးကြီးကျကာ တဝေါဝေါ အော်မြည်နေပေသည်။ ရေတို့ သည် တဒီးဒီး စီးကျကာ ကမ္ဘာမြေတစ်ပြင်လုံးအား လွှမ်းသွားလေသည်။ လှိုင်းလုံးများ သည် တဝန်းဝန်း ရိုက်ခတ်နေကြပေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် နားတွေ အူနေသလားဟု သိသလိုလိုဖြစ်နေ၏။ မှောင်ကြီး ကျသွားပြန်သည်။ လက်တွေမှာ မီးကဲ့သို့ ပူနေပါတကား။

ကျွန်မတို့ အိပ်ခန်းဆောင်သည် နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြစ်နေ၏။ ဒီရေကား ဒလဟော တက်လျက်ပင်ရှိနေပေသည်။ သစ်ပင်ပန်းပင်များမှာ အရိပ်မည်းမည်းသာ ထင်ကျန်တော့ လျက် ရေပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းကာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေကြ၏။ လှိုင်းလုံးများ၏ အကွေ့ အကောက်အတိုင်း လိုက်၍ ကွေ့ကောက်နေကြလေ၏။

ထို့နောက် မီးလုံးကြီး ရေထဲမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ မီးလုံးကြီးမှာ နီရဲနေ၏။ ရေများသည် ခန်းခြောက်စပြုလာ၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ချွန်ချွန်အမိုးများ ပေါ်လာ၏။ ဓာတ်မီးတိုင်မှ မီးလုံးများကို မြင်လာရ၏။ မီးလုံးကြီးသည် ပူလာ၏။ နီရဲနေရာမှ ဖြူလာ၏။

“သတိရပြီ။ ဟော... မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တယ်”

မောင့်အသံပါပဲ။ အားလုံးသော အသံဗလံတွေ ကြားထဲမှ မောင်၏အသံကိုသာ ကျွန်မ ကြားရသည်။ အင်မတန် ချိုမြသော အသံ။

“အသက်၊ အသက်၊ ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ ဟင်”

ကျွန်မ မျက်လုံးကို ကြိုးစားဖွင့်လိုက်သည်။ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ လေးလံကာ အား နည်းသော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။

ကျွန်မအပေါ်သို့ မိုးနေသည်ကား မောင်၏ မျက်နှာတည်း။ လပြည့်ဝန်း ဝိုင်းဝိုင်း စက်စက်ကြီး ကျွန်မမျက်နှာပေါ်သို့ ထွန်းပလင်းမြ နေပေသည်။

“အသက် ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ”

မျက်စိကျိန်းနေ၍ သိပ်ဖွင့်မရ။ အလင်းရောင်ထဲ၌ သက်တံရောင်မြွှားများဖြင့် တလက်လက် တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းနေသည်။ တစ်ခန်းလုံး တံလျှပ်တို့ဖြင့် ပြောက်ထားပေသည်။

“အသက် ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲဟင်၊ နေကောင်းရဲ့လား”

မောင်သည် ကျွန်မ နဖူးကို လာစမ်းသည်။ သူ့လက်ကား အေးစက်နေသည်။

“အသက် ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ”

ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့မှ အမေးရပ်သွားသည်။

ဆရာဝန် စကားပြောသံများကိုလည်း သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရတော့သည်။ ထို့နောက် ချိုချိုမြမြ ဆေးတစ်ခွက် သောက်ရသည်။ မောင်ကိုယ်တိုင် တိုက်သည်။

“စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး။ အပြုအစုလိုတယ်၊ ကောင်းကောင်း အနားယူဖို့လိုတယ်” ဟု ဆရာဝန်ပြောသံကို သဲသဲကြားရလေသည်။ ထို့နောက် ဆရာဝန်လည်း ပြန်သွားလေသည်။

“မောင်ဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ အသက်ရာ၊ အသက် တစ်ညလုံး သတိမရဘူး။ အဖျားက သိပ်ကြီး၊ ကိုယ်ပူက မကျတာနဲ့ ရေခဲတင်ရတယ်။ အသက် သိရဲ့လား”

ကျွန်မက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဆရာဝန်ကလည်း ဆေးထိုးပြီး ပြန်သွားတာ၊ တားလို့မရဘူး။ သူ့မှာလည်း အခြား လူနာတွေက ရှိသေးတာကိုလေ။ မောင် တစ်ညလုံး အသက်အနားက စောင့်ကြည့်နေတာ။ အသက် ဘာစားချင်လဲဟင်၊ ဆာသလား”

ကျွန်မက အသံယဲ့ယဲ့နှင့် “မောတာပါပဲ”

ကျွန်မ ၃၀ ရက်လောက် အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေရသည်။ မောင်က ခွင့်ယူမည်ပြော သော်လည်း ကျွန်မက မယူခိုင်းပါ။ ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာသည်။

ကျွန်မ ဖျားစက အရိုးသာရှိသော ရွှေဝါပင်မှာ ယခု ရွက်သစ်လဲလေပြီ။ အိပ်ရာက နိုးတိုင်း အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ရွှေဝါပင်ကို ကျွန်မ ခင်မင်မိနေပါချေပြီ။ ကျွန်မ အလူးအလဲဖြစ်တုန်းက သူ့ခမျာ ကျွန်မလိုပဲ သွေ့ခြောက်ပန်းလျကာ အားနည်းလျက် ရှိနေသည်။ ကျွန်မ အပူရှိန်တက်ကာ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ဖြစ်နေစဉ် သူ့ခမျာလည်း နွေ၏ တလျှပ်လျှပ်တောက်လောင်သော နေရောင်အောက်၌ သူ၏ ရွက်ရောများကို တဖြုတ်ဖြုတ် ခြွေချနေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မ နာလန်ထလာသောအခါ သူလည်း ပုရစ်နုဆင်လာလေတော့သည်။ ကိုင်းငိုက် ကလေးများထဲမှ အစိမ်းနု ဝေသစ်လာသည်။ နောက်တစ်နေ့ ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်တစ်ဖက်တွင် တစ်ခြမ်းပြည့် စိမ်းလာတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အရှေ့ဘက် တစ်ကိုင်းလုံး ညွတ်ကွေးကျနေအောင် စိမ်းစိမ်းနုနု ဖက်ဖူးရောင် သစ်ရွက်များဖြင့် လေးသိပ်

နေပေသည်။

ကျွန်မက မောင့်အား “ဟောဒီ သစ်ပင်လေးဟာ သက်ရဲ့ အဖော်ပဲ။ သက် အားသစ် လောင်းလာရင် သူလည်း အားသစ်လောင်းတာပဲနော်” ဟု ပြောမိသေးသည်။

ရွှေဝါပန်းကလေးများ ပွင့်သောနေ့က ကျွန်မ အပြင်ထွက် လမ်းလျှောက်စမ်းကြည့် သည်။ နံနက် နေရောင်ရှိ အရာရာတို့သည် လန်းဆန်းနေကြကုန်သည်။ နေရောင်တွင် ပါးလှပသော သစ်ရွက်များသည် ဖက်ဖူးရောင် စက္ကူကို လှုပ်ထားသကဲ့သို့ တိုးလျှိုပေါက် မြင်နေရလေ၏။ ရွှေဝါပွင့်ကလေးများမှာ ချစ်စရာကောင်းနေကြပေသည်။

နွေဦးပေါက်သည် ဆန်းသစ် ဖန်တီးသော ရာသီမေတကား။

ထိုည၌ လသည် ရွန်းရွန်းမြမြ သာနေပေသည်။ ရွှေဝါပင်မှာ ငွေပြာပင်ဖြစ်နေပေပြီ။ ညသည် ပြောင်းလဲနေသည်။ ညဦးဦးယံသည် မိုင်း၍ ညဦးနက်သော် အဖြူရောင် ပြေးနေ ပေသည်။

မောင်က ကျွန်မကို ဖက်ထားသည်။ ထို့နောက် တိုးတိုးပြောသည်။

“အသက်ဖျားတုန်းက မောင် သိပ်စိတ်ပူရတာပဲ။ တကယ့်ကိုပြောတာ။ အသက် အပူတွေ ပြန်နေတုန်းကများ သိ... သိလား။ မောင့်စိတ်ထဲမှာတော့ အသက်တော့ မရတော့ ဘူးလို့ပဲ ထင်လိုက်တာပဲ။ တကယ့်ကိုပြောတာ”

“သက်ကို မောင်ပူတာ သက် သိပါတယ်”

ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ မောင့်မျက်နှာက ပါးနား ကပ်လာပြန်သည်။

“နောက်ပြီးတော့လည်းလေ၊ အသက်ကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိလာတယ်” ဘာမှန်းမသိ။ ကျွန်မက ရယ်မောလိုက်သည်။

မောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး “အသက် မောင့်ကို မယုံဘူးလား။ ပြောစမ်းပါဦး” ကျွန်မက တစ်ခါထပ် ရယ်မိလေသည်။

“မောင် သက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ သက် သိပါတယ်”

“သက် မယုံပါဘူး”

“ဪ... မောင်ကလည်းကွယ်။ သက် မောင့်ကို ယုံပါတယ်”

“ဘာကို ယုံတာလဲ”

“သက်ကို မောင်ချစ်တယ်ဆိုတာကို သက်ယုံတာပေါ့။ မောင်က သိပ်ကလေးဆန် တာပဲ။ မောင် ဘာပြုလို့ အပိုတွေ ပြောချင်ရတာလဲ။ သက် အိပ်ချင်ပြီ”

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေသည်။

ကျွန်မက ရယ်ချင်သော်လည်း အောင့်ထားရသည်။ သည်တစ်ခါ ရယ်လျှင် မောင် စိတ်ဆိုးလိမ့်မည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေ မေးနေပြန်ပါလိမ့်မည်ဟု အံ့ဩကာ တွေးမရအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

စားပွဲပေါ်မှ နာရီချက်ချက်သံကိုပင် ကြားနေရသည်။ အပြင်ဘက်တွင်ကား လဝန်းသည် မိုးတိမ်လယ်သို့ ရောက်နေကာ အရိပ်များသည် စုသေးလာကြသည်။

အတန်ကြာမှ မောင်က “မောင့်ကို ကတိတုတ်ခပေးစမ်းပါ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“မောင် လေးလေးနက်နက် ပြောတာ”

“မောင်ကလည်း၊ သက် မောင့်ကို ယုံပါတယ်”

“မောင် စဉ်းစားနေတယ်။ အသက်ကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်”

“သက် ယုံပါတယ်”

“နေဦးလေ၊ အချစ်ကို ချိန်စက်ကြရအောင်။ အသက် မောင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင်၊ အဲ... တကယ်လို့ မောင် သေသွားရင် အသက် နောက်အိမ်ထောင် မပြုပါဘူးလို့ ကတိပြုစမ်းပါ”

ကျွန်မ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာပေသည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းလည်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါကြောင့် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကလည်း ယောက်ျားတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ စိတ်ကူးယဉ်ကြသားပါကလားဟုလည်း တွေးနေမိသည်။

“အသက် ဖျားနေတုန်းက မောင့်စိတ်ထဲမှာ အသက်ဟာ သေများသွားမလားလို့ စိတ်ပူမိတယ်။ တကယ်ပြောတာ။ အသက် မောင့်အပေါ် ကြင်နာတာတွေ အကုန်ပေါ်လာတယ်။ တကယ်က အသက် မောင့်ကို မချစ်ပါဘူး။ မောင်က အတင်း လူကြီးတွေနဲ့ စီမံလို့သာ ယူရတာမဟုတ်လား။ မောင်ကသာ အသက်ကို စွဲနေတာ။ အသက်ကို သိပ်သဘောကျတာ။ နောက်ကျတော့လည်း အသက် မောင့်ကို ချစ်လာတယ်၊ ကြင်နာလာတယ်။ အဲဒီတော့ တကယ်လို့သာ အသက် သေသွားရင် မောင်တော့ နောက်အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် အသက်ကလည်း မောင့်လို ကတိပြုနိုင်ပါ့မလားလို့ အသက်ကို မေးတာ”

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်မ မောင့်ကိုယုံသည်။ ယုံသည်ဆိုသည်မှာ အချစ်ကို ယုံခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မောင်ပြောသကဲ့သို့ “သေသွားရင်” ဟူ၍ အတွေးဝင်မလာဖူးပါ။

“ကဲ... ကတိပြုမလား”

ကျွန်မက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ တိတ်နေ၏။ မောင်က ထပ်ကာ ထပ်ကာ မေးနေ၏။

“သက် မဖြေချင်ဘူးကွယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ။ သက်က မောင့်ကို မချစ်လို့ပေါ့”

“မောင် ဒီလိုတွေးရင် မှားမှာပေါ့။ သက် မောင့်ကိုချစ်တယ်။ ဒါလည်း စကားနဲ့ ပြောနေလို့ အပိုပါပဲ”

“မဟုတ်ဘူး...။ သက် မောင့်ကို မချစ်လို့ မဖြေနိုင်တာပေါ့။ ချစ်ရင် ဖြေနိုင်ရမှာပေါ့”

မောင့်အသံမှာ မကျေနပ်သံ ပေါက်နေ၏။ မောင်သည် ဟိုဘက်လှည့်သွားသည်။ နှစ်ယောက်သား စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ငြိမ်သက်နေကြ၏။

အတန်ကြာမှ မောင်သည် ကျွန်မဘက် လှည့်ကာ “အသက် မောင့်ကို မချစ်ပါဘူး။ မောင်ကသာ အသက်ကို ချစ်တာပါ”

“သက်ကို မောင် ချစ်တယ်ဆိုတာ သက် ယုံတယ်။ ပြောစရာလည်းမလိုပါဘူး။ သက်က မောင့်ကို မချစ်ဘူးလို့ ထင်တာတော့ သက် အံ့ဩတယ်လေ။ မောင် နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ချစ်ရင် ကတိပေးနိုင်ရမှာပေါ့”

“မောင်၊ မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“ဆိုင်တာပေါ့။ အသက် မောင့်ကို တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ မချစ်လို့ မဖြေမပေးနိုင်တာပေါ့။ အဖြေတော့ ပေးဖို့ကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်”

ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

“သက် အမှန်အတိုင်း ဖြေရမလား”

“မောင့်ကိုချစ်ရင် ဖြေပါ”

“သက် ဖြေမယ်။ သက် စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောမယ်။ မောင် သေသွားရင် သက် နောက်အိမ်ထောင် မပြုပါဘူးလို့တော့ ကတိပေးနိုင်ဘူး။ ဒါ အမှန်အတိုင်းပြောတာ။ မောင် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အခြေအနေဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး”

“တော်ပါတော့ သက်ရယ်၊ မောင် နားလည်ပါပြီ”

မောင် ဟိုဘက်လှည့်သွားကာ “ကဲ... သက် အိပ်တော့။ မောင်လည်း အိပ်တော့မယ်” ဟု ဒေါသနှင့်ပြောပြီး ငြိမ်သွားလေသည်။

“နေပါဦး၊ သက် ပြောပါဦးမယ်။ သက်က မောင့်ကို မချစ်ဘူးလို့ အဓိပ္ပာယ်မရောက်ဘူး။ မောင်တွေးတာက စိတ်ကူးယဉ်လွန်းနေတယ်။ မမြင်ရတဲ့ အခြေအနေကို ဘာဖြစ်လို့”

“တော်ပါတော့”

“သက် ပြောတာကို မောင် နားမလည်သေးပါဘူး”

“နားလည်တယ်ကွ။ သိရဲ့လား”

မောင့်အသံမှာ ခက်ထန်လာသည်။

“သက် ရှင်းပြချင်တယ်”

မောင်သည် ဝုန်းခနဲ ခုတင်ပေါ်မှ ထကာ အပြင် ထွက်သွားသည်။ ၁ နာရီလောက် ကြာမှ ဧည့်ခန်းထဲမှ ပြန်လာသည်။ ကျွန်မလည်း အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ကျမှ ရှင်းပြရပေတော့မည်။

မောင်က ကျွန်မကို သုံးလေးရက်လောက် စကားမပြောပါ။ ညဉ့်နက်မှလည်း ပြန်လာသည်။ ကျွန်မကတော့ မသိလိုက်ဘာသာ နေလိုက်သည်။

တစ်ညတွင် ၁၂ နာရီလောက်မှ မောင် ပြန်လာရာ၊ မောင်နှင့်အတူ ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်ကာ မျက်နှာချင်းဆုံမိသည်။

“သက် မောင့်ကို စောင့်နေတာ။ သက် ညစာ မစားရသေးဘူး”

အဲဒီတော့မှ မပွင့်တပွင့်နှင့် “စားလေ” ဟု စတင် စကားပြောပါတော့သည်။

“သက် ညစာမစားတာ ဘယ်နှရက်ရှိပြီ ထင်သလဲ”

“ဟင်” ဟု ဆိုကာ မောင်က အံ့အားသင့်နေ၏။

“မောင်က သက်ကို ထမင်းစားပြီးပလာ့လို့ တစ်ခါမှ မမေးပါဘူး။ မမေးလို့လည်း သက်ကတော့ မောင့်ကို စိတ်မကောက်ပါဘူး”

မောင်သည် ကျွန်မကို စိုက်၍ကြည့်နေလေသည်။

“ဒါ ထားလိုက်ပါ။ သက်ပြောတာ မောင် အစ အဆုံး နားထောင်ပါ။ သက်က ယုတ္တိဗေဒကို ပြောမှာပါ။ မဖြစ်လာသေးတဲ့၊ မရောက်လာသေးတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို မောင် ဘာပြုလို့ တွေးထားချင်သလဲ။ သက် ကတိပြုပါတယ်လို့ မောင့်ကို သက် ပြောနိုင်ပါတယ်။ သက် ဒီလိုပြောလိုက်ရင် မောင် ကျေနပ်မယ်ဆိုတာလည်း သက် သိပါတယ်။ ပြောရတာ အလွယ်ကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သက် မှန်တဲ့စကားကိုသာ ဆိုချင်တယ်။ ချစ်တဲ့သူ အပေါ်မှာ မှန်တဲ့အတိုင်း လုပ်ရမှာပေါ့။ သက်တို့ မိန်းမသားဆိုတာ ခက်တယ်။ တကယ်လို့ ကလေးတွေ ဘာတွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ မချစ်ပေမဲ့လည်း အားကိုးအားထားအနေနဲ့ ယူချင် ယူရတာမျိုး။ နောက်ပြီး ဘယ်အရာမျိုးမဆို အတည်မရှိဘူး။ ပြောင်းလဲနေကြတယ် မဟုတ်လား။ ပြောင်းလဲတဲ့ တရားကိုတော့ သက် ယုံတယ်လေ”

ထိုည၌ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပြန်တည့်သွားကြသည်။ မောင်၏ အရက်နဲ့ သင်းမြဲ နေသော နှုတ်ခမ်းက ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကို လာနမ်းသည်။ တစ်ညလုံး ဖက်ထားကြသည်။

အပြင်ဘက်တွင်ကား လရောင်သည် ဝင်းပလျက်။

ကျွန်မ သူ့ကို ပိုချစ်လာသည်ဟု ခံစားမိသည်။ မောင် ခါတိုင်းလို ပြန်ဖြစ်သွား၍ ကျွန်မ ကျေနပ်မိပေသည်။ ကျွန်မလည်း သူ စိတ်ထိခိုက်မှာ ဟူသမျှကို ရှောင်ကွင်းမိပါသည်။ အလိုလိုဖြစ်လာသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

မိုးရေစက်များ ထိစဉ်သဖြင့် သစ်ပင်များ ရွန်းစိုလာကြပေပြီ။ မြက်ခင်းများသည် မြကော်ဇော ခင်းဖြန့်ထားသည်နှင့် တူနေပေသည်။

သမီးတစ်ယောက် ရလာပြန်သဖြင့် အိမ်မှာ သိပ်စည်ကားလာသည်။ သို့သော် ချွေတာလာရသည်။ ကုန်ဈေးနှုန်းများကလည်း တက်၍သာ လာသည်။

၃

ယခုနေ့တွင်လည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ကောင်းကင်သည် ပြာကြည်နေပေသည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် သစ်ပင်များ အရွက်လဲနေကြပေသည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ရွှေဝါပင်သည် အစိမ်းနုတို့ကို ဆင်ယင်ထားပေသည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ညများသည် ငွေလရောင်ဖြင့် ပြည့်ကာ မွှေးရနံ့ဖြင့် ထုံနေပေသည်။

ခင်ခင်သက်သည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို လှန်ရှင်း ငေးနေသည်။ စာရွက်တစ်နေရာတွင် မျက်ရည်ထိသဖြင့် ဖောင်းတွန့်နေ၏။

နံနက်ခင်းမှာ အေးမြနေသည်။ အားလုံးသော အရာတို့သည် ရွှေရည်ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲ၌မြင်ရသကဲ့သို့ ဝါရွန်းနေ၏။ နှင်းကျရွက်တို့မှာ တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေကြပေသည်။

မောင်တစ်ယောက် လောပိတ်သွားနေစဉ် သားနှင့် သမီးလေးတို့နှင့် အတူအိပ်ရသည်မို့ အရသာတစ်မျိုးကို ခံစားရသည်။ သမီးလေးက ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်တတ်သည်။ သားသားကမူ ရေဒီယို နားထောင်နေရလျှင် ကျေနပ်နေသည်။ ကြီးလာလျှင် ဂီတပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်မည်။ တစ်ခါနှစ်ခါ နားထောင်ရရုံနှင့် တေးသွားကို ညည်းပြတတ်သူ။

နွေသစ်ပင်များကြည့်ရင်း “ရွက်သစ်နုကလေးတွေ ဝေလာဦးမှာပေါ့။ ပြန်လည်လန်းဆန်းလာဦးမှာပေါ့” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်မိသည်။

“မောင်သွားတာ နှစ်လလောက်ရှိပြီ။ ကန္တာရဝတီဟာ သိပ်သာယာမှာပဲ။ စမ်းချောင်းကလေးတွေ၊ ပန်းတောကြီးတွေ။ မဉ္ဇူမြင့်၏ သီချင်းသံကြားရတိုင်း လွမ်းရသည်။ ငွေတောင်သူတွေ သိပ်ချောမှာပဲဟု စိတ်ကူးကြည့်မိသည်။ တောလမ်းကြားကလေးများမှာ ပန်းရနံ့ဖြင့် လှိုင်နေပေလိမ့်မည်။ ရေတံခွန်များမှာ တေးသီကျုံးနေကြပေလိမ့်မည်။

ထိုနေ့တွင် ကောင်းကင်က ပျံကျလာသကဲ့သို့ မမျှော်လင့်သော သတင်းတစ်ခု ရသည်။ အရာရှိ ကိုစောသိုက် မိန်းမရနေပြီဆိုသော သတင်း။

တစ်ညလုံး မအိပ်။ အတိတ်က အသံဗလံ စကားဆိုသံများသည် ညံစီလာ၏။ နားကိုပိတ်သော်လည်း မရ။ အတိတ်က မြင်ခင်းများသည် စီရရီ ပေါ်လာကြသည်။ မျက်စိမှိတ်ထား၍လည်း မရ။ တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစား။ နောက်တစ်နေ့လည်း မအိပ်။

မေတ္တာသည် ဝေဒနာ တစ်ခုပါတကား။

တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။ ကိုစောသိုက်ကို သက် ကွာမည်။

“မောင်ပြန်အလာကို စောင့်ရဦးမည်။ မောင့်ကို ရှင်းရှင်းပင် မေးရလိမ့်မည်။ မောင်ဘယ်သူ့ကို ပိုခင်သလဲ။ ခင်တဲ့သူနဲ့ နေပေါ့”

“အို... သူစိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေ။ သူ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်”

ခင်ခင်သက်သည် ပြတင်းပေါက်မှ မြင်ရသော နွေသစ်ပင်ကို ငေးကြည့်နေလေ၏။

သင်းပျံ့မွှေးရီ

၁

မင်းကြီးကတော် ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် လက်သည်းဆိုးရင်းက လှမ်း၍ “စောမေ၊ သံပရာ သီးတွေ ရေစင်စင် ဆေးထားနော်။ မေ့နေမှာစိုးလို့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

စောမေ၏အသံ မကြားရဘဲ ခပ်ငယ်ငယ်၊ ဆံပင်ဖွာရရာ၊ ချယ်ရီနီရောင် နိုင်လွန်အင်္ကျီ အနီပေါ်တွင် ငွေဖတ်ငွေမျှင်များ အပြောက်အတန်း အဝိုင်းအတွန့် ယှက်ဖော်ထားသည့် ထဘီနှင့် အရောင်တူဝတ်ထားသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် တံခါးဝ ခန်းဆီးကြားမှ ထွက်ပြုကာ “မစောမေ လိပ်သားတွေ ပြင်နေတယ်။ ဘောဘီပဲ လုပ်ထားလိုက်မယ်” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်က လှည့်မကြည့်ဘဲ မှန်ထဲသို့သာ စိုက်လျက် “အေး အေး။ မမက မေ့မှာစိုးလို့ပါ။ သံပရာသီးထည့်ဖို့ ရွှေနားကွပ် ပန်းကန်ကလေးလည်း ထုတ်ထားနော်။ အကြီးကော”

“အကြီး စားပွဲခင်းတွေ ထုတ်နေတယ်”

“အေး... အေး”

အနီရောင်ကလေးသည် ခန်းဆီးကြားမှ ဟုတ်ခနဲ ပျောက်သွားလေ၏။

ယနေ့သည် ဧည့်သည်များအား ညစာတည်ခင်းမည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ဘောဘီမှာ ကျောက်မြောင်းထဲတွင် နေသော်လည်း ကိစ္စရှိလျှင် အဒေါ်လုပ်သူ မင်းကြီးကတော်က ကားလွတ် အခေါ်ခိုင်းမြဲဖြစ်သည်။

ဘောဘီမှာ အသက် ၂၀ ကျော် အစိတ်ခန့်ရှိ၍ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘများ ဆုံးသွား ခဲ့သည်။ သူ့မိဘများမှာ ရှားရှားပါးပါးထဲကမဟုတ်ပေ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြို့ကလေးတွင် ကုန်သည်ပွဲစားအလုပ်ဖြင့် ချောင်ချောင်လည်လည် နေထိုင်သော အလတ်တန်းစားထဲက ဖြစ်၏။ ဖခင်မှာ ဝင်ငွေကောင်းသလောက် တစ်ပတ်တစ်ခါ ရန်ကုန်မြို့သို့ သွားကာ မြင်းပွဲ ရှုံးလာခဲ့ခြင်းဖြင့် မိခင်လုပ်သူမှာ စိတ်ညစ်ရလေ၏။ မကြာခင် တစ်နှစ်စီခြားကာ ဖခင်နှင့်

မိခင်လုပ်သူတို့ ကွယ်လွန်သွားကြပြီးနောက် အစ်ကို လူပျိုကြီးနှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းလာခဲ့လေသည်။ အဒေါ်တစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ မင်းကြီးကတော် ဒေါ်ခင်မြတ်မော်မှာ ပြည်လမ်းတွင် ဝင်းကြီး ခြံကြီးနှင့် နေလေရာ ကိစ္စအထူးရှိလျှင် မော်တော်ကား လွှတ်လိုက်၍ တစ်ခါတစ်ရံ သုံးလေးရက်ပင် ကြာတတ်သည်။

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် လက်သည်းဆိုးပြီးလျှင် သူ့လက်များကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

လက်များမှာ အလှပြင်ဆေးများ သုတ်ခြယ်ထားသဖြင့် ဆင်စွယ်ရောင် တောက်ကာ ပျော့ပျောင်း သွယ်လျနေကြပေသည်။ အမှန်အားဖြင့် သူ့အသားမှာ အသားညိုဟု ဆိုရုံသာ ရှိလေရာ အလှပြင်လိုက်သောအခါ အညိုရိပ်ပြေပျောက်လျက် မီးရောင်တွင် ဖြူလဲ့လဲ့ဟု မှတ်ယောင်ထင်ယောင် ရှိတတ်သည်။ သူ့ကို မုန်းသူများကမူ 'အသားညို' ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ဆင်စွယ်ရောင် လက်ချောင်းများပေါ်တွင် နှင်းဆီသားသည် ခပ်ကြွကြွ တင်ထားပေသည်။ လက်ကလေးများ လှုပ်ရှားတိုင်း နှင်းဆီပွင့်များ လွန်ယှက်သွားကြသည်။

သူသည် နေရာမှထကာ အဝတ်ဗီရိဆီသို့ သွားသည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ သက်တံရောင် ရေတံခွန်ကြီး စီးကျလာ၏။ ပိုး၊ ဖဲ၊ နိုင်လွန်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပတ္တမြား၊ နီလာတို့သည် တဖိတ်ဖိတ် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေကြပေသည်။ သူ၏ ဗီရိကို အဆင့် လေးဆင့် ခွဲထားသည်။ အောက်ဆုံးအဆင့်တွင် နံနက်၊ ဒုတိယနေ့လယ်၊ တတိယ ညနေခင်း၊ စတုတ္ထ ည ဟူ၍ ကဏ္ဍများ ခွဲထားသည်။ နံနက်ခင်းတွင် ပန်းရောင်၊ စံကားဝါရောင်နှင့် လိမ္မော်ရောင်၊ နေ့လယ် အစိမ်းနှင့် ချောကလက်။ ညနေခင်းကား အပြာနှင့် ခရမ်းရောင်။ ညဘက်ကား အနက်နှင့် အဖြူဟူ၍ အကြမ်းခွဲ ကန့်ထားသည်။

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် ငယ်စဉ် အပျိုဘဝကတည်းက လှလှပပ၊ နုနုကြော့ကြော့ ဆင်ယင်တတ်သည်။ သူ့ဖခင် စစ်ကဲကြီးမှာ ပင်စင်ယူသောအခါ စစ်တုရင်ခုံနှင့် သဂြိုဟ်ကျမ်းစာအုပ်၌ မွေ့လျော်စဉ်၊ မိခင်မှာ သမီးများအား အိမ်ထောင်စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းမှု ပညာကို လက်တွေ့ သင်ပေးသည်။ အစ်မလုပ်သူများမှာ ဧည့်ခန်း ပန်းစိုက်အိုးပြင်သည်က အစ ဘဲပေါင်း ပေါင်းနည်းအထိ တတ်ကျွမ်းသော်လည်း အငယ်ဆုံးမို့ အလိုလိုက်ခံရသော မာဂရက်မော် ခေါ် ခင်မြတ်မော်မှာ သူ့ကိုယ်သူ အလှပြင်ခြင်း အတတ်တစ်ခုသာ တစ်ဖက်ကမ်းခပ် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာခဲ့လေ၏။ ဤအတတ်ပညာမူကြောင့်ပင် အသက် ၂၀ ကျော်ကျော်၌ အလှအပကို ကော်ရော်မြတ်နိုးသူ ဝန်ထောက်မင်း ဦးသံဒိုင်၏ စွဲလမ်းတသခြင်း ခံရကာ အလှကိုးကွယ်သူနှင့် အကြီးအကျယ် တခမ်းတနား လက်ထပ်ယူခဲ့ကြလေ၏။ အစ်မအကြီးဆုံး ခင်စုမော်မှာ ဘီအိုစီ လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာနှင့်လက်ထပ်၍ အစ်မလတ်ခင်နုမော်မှာ ရာဇဝင်ကထိကနှင့် လိုက်ပြေးသည်။

ဝန်ထောက်ဦးသံဒိုင်မှာ သူ့ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ကြီးသည်။ မိန်းမ၌ ဇီဇာကြောင်သူ၊

အနေအထိုင်၌ ဇီဝကြောင်သူ အရာရှိ လူပျိုကြီးမှာ ခင်မြတ်မော်၏ ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းခဲ့ရလေသည်။ ဦးသံဒိုင်မှာ ပညာတော်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လူမှုဗေဒဘာသာ၌ ပထမတန်းဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်တွင် နေစဉ်က ပညာထူးချွန်သူအဖြစ် နာမည်ထင်ရှားသူဖြစ်သည်။

ဦးသံဒိုင်သည် ပညာကောင်းသလောက် အလုပ်အကိုင် အုပ်ချုပ်စီမံမှု၌ တော်လေရာ ရာထူးမှာ တရိပ်ရိပ် တက်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အငယ်ဆုံးမင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

တစ်သက်ပတ်လုံး ဦးသံဒိုင်သည် ခင်မြတ်မော်အား ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်။ ဆင်စွယ်ရောင်လက်ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကြည်နူးရသည်။ သင်းမြသော နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးထူထူကို စေးကပ်ကပ် နမ်းရသည်။ နှင်းဆီရောင် ပါးအို့ကို မွှေးကြူရသည်။ ဗာလိန်ပြင်သစ် ရေမွှေးနံ့ သင်းပျံ့သော ပခုံးကို ဖက်ရသည်။

ဦးသံဒိုင်သည် သေသည်အထိ တစ်ခါမျှ ခင်မြတ်မော် နဂိုရုပ်အဆင်းကို မမြင်သွားခဲ့ရပေ။ အိုသွားသော်လည်း နုပျို လတ်ဆတ်နေသေးသည်ကိုသာ မြင်ချင်သော ဦးသံဒိုင်၏ 'ပျော့ကွက်' ကို ခင်မြတ်မော်က ကောင်းကောင်းနားလည်သည်။ ဦးသံဒိုင်သည် ယိုယွင်းတိမ်ကောနေသော အလှကို မမြင်စွမ်းပေ။ မြင်လည်း မမြင်လိုပေ။ အလှဆီဖြင့် လိမ်းကျံခြယ်သုတ်ထားသော ခင်မြတ်မော်၏ ပါးကို ထိတွေ့မိတိုင်း "ခင့်အသားက ဆင်စွယ်ရောင်ကလေးလိုပဲနော်။ သိပ်လှတာပဲ" ဟု မြည်တမ်းလေ့ရှိသည်။ ခင်မြတ်မော်သည် ယခု အသက် ၄၀ ရှိသည်အထိ ဆင်စွယ်ရောင်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်။ ပါးအို့၌ နှင်းဆီပွင့်ဆင်ထားခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းသားသည် ထူရဲကာ စွေးနီလာခဲ့သည်။ နံနက်တွင် ပန်းရောင်၊ နေ့လယ်၌ အစိမ်း၊ ညနေ၌ မရန်း၊ ညတွင် နက်ပြာ။

ဦးသံဒိုင်သည် အရာရှိကလပ်တွင် 'လှပသော မင်းကြီးကတော်' အဖြစ် ကျော်ကြားသော ဇနီးသည်အား အရေးပေးခဲ့သည်။ ခြယ်သထားသော အလှအပတွင် ထုံယစ်ရင်းအေးမြသော ညတစ်ညဝယ် အဆစ်အမျက်ကိုက်ခဲ့သော ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

ခင်မြတ်မော်အဖို့ကား အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်တွင် တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ ဆက်ခံရရှိခဲ့သော ဦးသံဒိုင်၏ ခြံ၊ မြေ၊ လယ်ယာ ချောင်းမြောင်း အမွေပစ္စည်းများ၊ 'မင်းကြီးကတော်' ဟူသော ဂုဏ်၊ ပြည်လမ်းရှိ 'ရတနာပုံ' ခြံကြီးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အခြားမုဆိုးမများကဲ့သို့ မျက်နှာမငယ်ဘဲ ဘဏ်တွင် အပ်နှံထားသော ငွေများနှင့် သွင်းကုန် ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်သည်။

ခင်မြတ်မော်သည် အပေါင်းအသင်း ဝင်ဆံ့သော အမျိုးသမီးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူ၏ 'ရတနာပုံ' ကုမ္ပဏီမှာလည်း အခြား ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်သော ခေတ်မီကုမ္ပဏီများကဲ့သို့ လိုင်စင်များရရှိကာ အကျိုးအမြတ်ရသည်။ သားနှစ်ယောက်ကို ကလောမြို့ သာသနာပြုကျောင်း၌ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ပို့ထားသည်။ သားများကို လွမ်းလျှင် လေယာဉ်ပျံနှင့်

သွားကာ ကလော၌ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေပြီး ရန်ကုန်ပြန်၏။

ဦးသံဒိုင်၏ မိတ်ဆွေ အရာရှိများမှာ မင်းကြီးကတော်ကို တတ်နိုင်သည့်ဘက်က ကူညီစောင့်ရှောက်ကြသည်။ ရတနာပုံကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျာ သူ့ထက် ၁၅ နှစ်လောက်ငယ်သော ကိုဝဏ္ဏမှာ သူ့အလုပ်ကို နေ့မအား ညမအား ဝါယမစိုက်၍ လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကုမ္ပဏီအလုပ်များ မလစ်ဟင်း။ အစ်မလုပ်သူ ပါမောက္ခကတော် ခင်နုမော်ကပင် “ညည်းကတော့ သိပ်ကံကောင်းတာပဲအေ။ လူကောင်းတော့ ရတတ်တယ်။ မန်နေဂျာ မောင်ဝဏ္ဏက သိပ် အလုပ်တော်တာပဲ။ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လုပ်တာပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ကိုဝဏ္ဏ၏ ဇနီးသည် ခင်ခင်ကြူက “လခစားလုပ်တာများတော်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကျနေတာပဲ” ဟု မနာလိုသံနှင့် နှုတ်ခမ်းစူ၏။ ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် အပေါင်းအသင်းတတ်သူ၊ မိမိအကျိုးစီးပွားကို ကြည့်တတ်သူဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် အဝတ်ဗီရို အပေါ်ဆုံးအဆင့်မှ မဟူရာ နိုင်လွန်အင်္ကျီကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

မဟူရာနိုင်လွန်မှာ နောက်ဆုံးပေါ်ဖြစ်သည်။ အာတိတ်သမုဒ္ဒရာရှိ သီတလကျွန်းထွက် ကျောက်မီးသွေးမှ ထုတ်လုပ်သည့်ပိုးဖြစ်သည်။ ပထဝီလွှာ ခုနစ်ထပ်အထိ တူးမှ ကျောက်မီးသွေး အမတေကို ရရှိသည်။ သမုဒ္ဒရာအောက်ရှိ မြေကြောနှင့် တစ်ကြောတည်း စပ်နေသော အလွှာဖြစ်၍ ရေခဲဓာတ်နှင့် စိန်ဓာတ် ရောနေသော သဘောရှိသည်ဟု ဘူမိဗေဒနှင့် ဓာတုဗေဒ သုတေသန ပညာကျော်များက စူးစမ်းဖော်ပြကြသည်။ ရေခဲဓာတ် ပါနေသောကြောင့် အခြားနိုင်လွန်များကဲ့သို့ မပူ။ နွေအခါ အေး၍ ဆောင်းအခါ နွေးရုံ။ စိန်ဓာတ်ရောနေသောကြောင့် အနက်ထဲတွင် တောက်ပြောင်သော ကြယ်စက်များရှိသည်။ အလင်းရောင် တစ်ခုခုနှင့် တွေ့လျှင် ရောင်ပြေးကြယ်ကလေးများ တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းပနေသည်။ အဝေးကသာ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်ကို မြင်နိုင်ပြီး အနီးကပ် ကြည့်လျှင်ကား ရောင်ပြေးလက်လက်ကို မမြင်ရတော့။ မိုးသောက်လာလျှင် ည၏ ကြယ်ပွင့်လေးများ ထွက်ပြေးကုန်သကဲ့သို့။

ထို့နောက် ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် နက်ပြာရောင် ထဘီကို ထုတ်သည်။ သူ၏ မိတ်ဆွေကြီး ဦးကာစင် လက်ဆောင်ပေးသော ထဘီဖြစ်သည်။ ဦးကာစင်မှာ မင်းကြီး ဦးသံဒိုင်နှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ဂျပန်ပြည်သို့ စစ်လျော်ကြေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ကာသွားရင်း ဝယ်ခဲ့သော လက်ဆောင်ဖြစ်၏။ အကောင်းစား ဂျပန်ပိုး ဘရိုကီတ်ဖြစ်သည်။ နက်ပြာရောင်ဆိုသော်လည်း နက်ပြာရောင်ကို ခံလျက် ဂျပန်၏ ရှုမျှော်ခင်းဖြစ်သော ဖူဂျီယာမာ မီးတောင်၊ ချယ်ရီပန်း၊ အမိုးကော့ဘုရားတန်ဆောင်း၊ ကြာပွင့်တံတား စသည်တို့ကို အရင့်ဆုံး အရောင်တို့ဖြင့် ကြိုခတ် မွမ်းပြောက်ထားသည်။ နက်ပြာပေါ်ရှိ အရင့်ရောင်တို့မှာ ခပ်ရေးရေးသာ ထင်နိုင်ကြလေရာ အဝေးမှကြည့်လျှင် ဘာမျှမသိကွဲပေ။

mgyoe.com

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် မှန်တင်ခုံဆီသို့ ပြန်လာကာ အဝတ်လဲသည်။

အပြင်ဘက်တွင်ကား နေရောင်သည် ယဲယဲသာ ရှိတော့သည်။ သူသည် နေ့လယ်က ရက်စက်ထင်းမာခဲ့သလောက် ယခု ချိုသာလေပြီ။ ခြံစည်းရိုးဆေးရှိ ခွာဝါပင်ကို နေ့လယ်က မညှာတာသလောက် ယခု ချောမော့နေလေပြီ။ အပွင့်ဝါဝါကလေးများမှာ အပူရှိန်ကြောင့် ဖျော့ညှိုး ပန်းလျလျက် ပွင့်ဖတ်ကို ခေါင်းငုံ့ထားခဲ့ကြရသည်။ ယခုကား နေရောင်သည် အသာကလေး ပွတ်သပ်ပေးကာ အဝါကို လင်းစေ၏။

ပေါင်းမိုးကလေး လုပ်ထားသော ခွာဖြူပင်ကြားရှိ ဝါး ရာဇမတ်ကွက်တွင် မီးပုံးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် စားပွဲရှည်ကြီး ချခင်းထားသည်။ အကြီး ဒေါ်စိမ်းနု သည် ဖြူဖွေးသော စားပွဲခင်းကို ကားမောင်းသူ မောင်ရှိန်နှင့် ခင်းနေသည်ကို မှန်ရိပ်ထဲမှ လှမ်းမြင်နေရ၏။ ကားမောင်းသမား မောင်ရှိန်မှာ အမှန်အားဖြင့် ဒေါ်ခင်မြတ်မော်၏ အပါးတော်မြဲဖြစ်၏။ ဒေါ်ခင်မြတ်မော် အလုပ်ရှုပ်လျှင် သူလည်း အလုပ်ရှုပ်၏။ ယခု ဧည့်သည်များ ထမင်းကျွေးမွေးသည့်အခါ သူလည်း ပါနေပြန်လေပြီ။

မောင်ရှိန်သည် စားပွဲခင်း ကူညီခင်းပေးပြီးလျှင် ခွာဖြူ ပေါင်းမိုးထဲမှ ဓာတ်မီးလုံး ကလေးများ လင်း မလင်း စမ်းသပ်ကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက် ဘိလပ်ရည်ဝယ်ရန် ကမာ ရွတ်ဘက်သို့ ကားနှင့် မောင်းထွက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်ခင်မြတ်မော်မှာ ဝတ်စားပြီး၍ ရေမွှေးပေါင်ဒါ ထပ်သနေလေပြီ။

အမှောင်သည် ဘယ်ကကျလာသည်မသိ၊ ရောက်လာလေပြီ။ ခြံစည်းရိုးပေါ်မှ မြင် ရသော ကောင်းကင်သည် ခဲသားရောင် ပေါက်လာကာ သစ်ပင်များသည် မည်းသွားကြ သည်။ လမ်းမရှိ ငှက်တို့မှာ ဆံပင်ဖားလျားချကာ လေအတိုက်၌ လွင့်ပါးနေကြ၏။ မြက်ခင်း အလယ်ရှိ စားပွဲရှည်သာ ဖြူဖွေးကာ ညအမှောင်ကို တိုက်ဖျက်နေ၏။

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် မီးဖိုချောင်သို့သွားကာ မေးမြန်းနေသည်။ “မမကလည်း မလောစမ်းပါနဲ့။ အကုန်လုံး အဆင်သင့်ပါ မမ။ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာရင် ချက်ချင်း ရောက်လာစေမယ်” ဟု ဘော်ဘီက ဆီးပြောနေ၏။

“ဟင်းအိုးကြီးကကော”

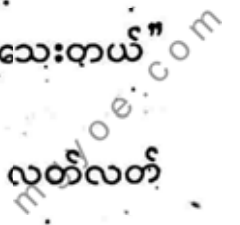
“အဆင်သင့်ပဲ။ မီးဖိုတောင် စားပွဲရောက်သွားပြီလေ။ မီးသွေးလည်း အဆင်သင့် ထည့်ထားပြီးပြီ။ အသားတွေကော၊ ပုစွန်တို့၊ ငါးတို့ကော အကုန် ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပြီး သား။ မှန်ညင်းရွက်လည်း ရေဆေးပြီး စစ်ထားတယ်”

“ကြက်ဥကော”

“နည်းများနေမလားလို့၊ မောင်ရှိန်ကို နှစ်ကျပ်ဖိုး ပြေးဝယ်ခိုင်းလိုက်ရသေးတယ်”

“အေး... တော်တယ်။ ဒါကြောင့် မမက ဘော်ဘီကို အားကိုးတာ”

“မမ အေးအေးသာနေပါ။ မစောမေလည်း ကြက်ကို မီးမြှိုက်နေတယ်။ လတ်လတ်

ဆတ်ဆတ်လေ။ ဒါမှ အရသာရှိတာတဲ့။ မစောမေက သိပ်တော်တာပဲ မမရယ်။ ဟင်း အစီအမံကတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ အို... မမ ဧည့်သည်တွေ စားပြီးရင် မေ့မြောကုန်စေ့မယ်။ တကယ့်ကိုပြောတာ”

ဘောဘီသည် သူ့ဘာသာသူ သဘောကျသလို ရယ်မောနေ၏။ အိမ်ဆားမှ ကြက်မွေး မီးမြှိုက်နဲ့ ထွက်လာ၏။

“ဘောဘီကလည်း မပြောကောင်း ပြောကောင်းအေ” ဟု အကြီး ဒေါ်စိမ်းနုက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်စိမ်းနုမှာ ငယ်စဉ်အပျိုဘဝက ဒေါ်ခင်မြတ်မော်နှင့်အတူ နေလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဝန်ထောက် ဦးသံခိုင်နှင့်ရ၍ နယ်ပြောင်းသွားသောအခါ ကွဲသွားကြပြီး၊ ယခု အတူနေကာ သူ့ကို စောင့်ရှောက်နေသူဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်မြတ်မော်၏ အဒေါ်ဝမ်းကွဲဖြစ်၏။

“ဟင်းတွေက ကောင်းမှာ စိတ်ချ။ ခရရော၊ ပုစွန်ရော မီးမြှိုက်မှာပဲတဲ့။ လိပ်သား လည်း မြှိုက်မှာပဲ” ဟု ဘောဘီက ဆက်ပြောနေ၏။

“အေး... မေ့နေတယ်ဟေ့။ ဟင်းအမည်တွေ မှည့်ရဦးမယ်”

“လုပ်ချေဦး မမ။ မမ ဧည့်သည်တွေက ဘယ်တော့လာမှာတဲ့လဲ”

“၇ နာရီ ဖိတ်ထားတာပဲ”

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် အိပ်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်သွားကာ ဟင်းအမည်ကို ပေးနေ လေ၏။ မကြာခဏ ဘောဘီကိုခေါ်ကာ မေးမြန်းရ၏။

ခန်းဆီးသည် လှုပ်ရှား လူးလွန်စပြုလေပြီ။ အမှောင်ရိပ်များသည် နေရာတကာ သို့ ကူးစက်နေပေသည်။ ကောင်းကင်သည် မှောင်လာလေ၊ ကြယ်ပွင့်တို့သည် ကြွတက်လာ လေ၊ သူတို့၏ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်ကို မြင်ရလေ။ အရှေ့ဘက်မှ လဝါဝါ ဝိုင်းဝိုင်းကြီးသည် တငြိမ်ငြိမ် ထွက်ပေါ်လာပေပြီ။

ဆင်ဝင်သို့ ကားတစ်စီး လျှောခနဲ ဝင်လာသည်။ ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် ထွက်လာ ကာ ဧည့်သည်များကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

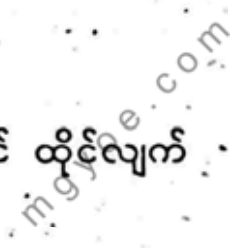
J

“ဒီည မင်းကြီးကတော် သိပ်လှတာပဲ။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ကိုပဲ လှတာပဲ” ဟု ပြောသူကား တောင်ကိုရီးယားမှ အရှေ့တိုင်း ဖန်ထည်လုပ်ငန်း၏ ဒါရိုက်တာ လူကြီး မစ္စတာ စံတာနယုဖြစ်သည်။

“အို... ကျွန်မကို မမြှောက်ကြပါနဲ့ရှင်”

ရင်ထဲတွင်ကား တသိမ့်သိမ့် ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် အိမ်ရှင်၏ နေရာဖြစ်သော စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်လျက်

လက်ယာဘက်ဘေးက စံတာနယျ၊ လက်ဝဲဘက်ဘေးက သူနှင့်အတူပါလာသော ပိုးတု ကုမ္ပဏီ၏ ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာသံသရာ။ စံတာနယျမှာ အသားနီနီ၊ ဝဝဖိုင်ဖိုင်။ သံသရာမှာ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ခပ်ပိန်ပိန်။ ကျန်နှစ်ယောက်ကား သူတို့နှင့်အတူ အရှေ့တောင်အာရှသို့ ဈေးကွက်လှည့်၍ စနည်းနာကြသော ဟောင်ကောင်မှသူဌေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ကုန်သွယ်မှု ဌာန အတွင်းဝန် ဦးငွေသော်မှာ အနည်းငယ် နောက်ကျ၍ ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက ရာခိုင်နှုန်းခြောက်ဆယ် အမေရိကန်ငွေရင်း ပါပါတယ်။ ဖန်ချက်စက် အသစ်တွေနဲ့ တည်ထောင်ထားပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့က အရှေ့ဘက်က တိုင်းပြည်တွေနဲ့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်ချင်ပါတယ်”

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်က ဦးငွေသော်ဘက်လှည့်ကာ ပြုံးပြသည်။ ဦးငွေသော်က အစိုးရ၏ စီးပွားရေးဝါဒများကို ရှင်းပြနေသည်။

“ကဲ... ဘာသောက်ကြမလဲ”

ဖန်ခွက်သံ၊ ပုလင်းဖောက်သံ၊ ရေများကျဆင်းသံ၊ ပလုံစီသံ၊ ငှဲ့သံများ ကြားရကာ ထမင်းစားပွဲသည် ညံ့စို့လာသည်။

ပထမဆုံး လာချသည်ကား အာလူးကြော်၊ ပုစွန်လုံးကြော်၊ ဖက်ထုပ်ကြော်၊ ငါးမုန့်ကြော်။

“အားမနာကြနဲ့နော်။ အခမ်းအနားမရှိဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သုံးဆောင်ကြပါ ရှင်။ ကျွန်မ စိတ်ကူးရသလောက် စီမံထားပါတယ်”

စကားရေယဉ်သည် ဖန်ချက်လုပ်ငန်းမှ မိန်းမတို့၏ အိမ်မှုအတတ်ပညာသို့ စီးသွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အရှေ့တိုင်းကတော့ မိန်းကလေးဆိုရင် မိန်းမပီသရတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ တရုတ်လူမျိုးမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ မိန်းမဟာ အိမ်ထောင်ကို ထိန်းသိမ်း နိုင်ရတယ်”

ပဲငါးပိနှင့် ပေါင်းထားသော ငါးကောင်လုံး ရောက်လာသည်။ ငါးဘေးတွင် စိမ်းသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များက ရံထားသည်။

“ကျွန်မတို့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေဟာ အချက်အပြုတ်ကို ကောင်းကောင်းတတ်ကြ တယ်ရှင်”

ငါး၏ အကြွပ်ဖတ်ကို ဆင်စွယ်တူဖြင့် အသာယူနေသော စံတာနယျက “မင်းကြီး ကတော်က အလှအပ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်”

“ဘာဆိုလိုတာလဲရှင်”

“မင်းကြီးကတော်က လူကို အလှအပဖြစ်အောင်တင် လုပ်တတ်တာမဟုတ်မှီဘူး။”

လှပတဲ့ ဟင်းလျာတွေကိုလည်း ချက်တတ်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်” ဟု အားလုံးက ဝိုင်းကာ ထောက်ခံကြသည်။

ဝက်သားကို မဆလာ၊ ငရုတ်သီးခြောက်၊ ကြက်သွန်ခူကြီး အကွင်းကွင်းနှင့် ကြော်ထားသောဟင်း ရောက်လာသည်။

ဟောင်ကောင်မှ အိမ်သုံးကိရိယာ ကိုယ်စားလှယ်က စားပွဲအလယ်ရှိ ပန်းအိုးတွင် မှီထားသော ‘ဟင်းလျာစာရင်း’ ကတ်ပြားကို ယူကြည့်ကာ “အရှေ့နဲ့အနောက် တွေ့သောအခါ ဆိုပါကလား”

အားလုံး ပြုံးနေကြလေသည်။ ကုန်သွယ်မှု အတွင်းဝန်သာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေ၏။ သူသည် နည်းနည်းသောက်မိလျှင် ရယ်မောတတ်သည်။ မျက်နှာလည်း နီနေ၏။

“ကစ်ပလင်ရဲ့ ကဗျာက ကောက်နုတ်ချက်ပဲ” ဟု စံတာနယျက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“သုံးဆောင်ကြည့်ကြပါဦးရှင်”

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် နေရာမှထကာ တူကို ကျင်လည်စွာ ကိုင်တွယ်၍ ဧည့်သည်များ၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးနေသည်။

“ဘောဘီရေ၊ ပန်းကန်ကလေးတွေ အသစ်လဲပေးပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

အပါးတွင် ရပ်နေသော ဘောဘီသည် ပန်းကန်ကလေးများ လဲပေးသည်။ မောင်ရှိန်ကား ထမင်းစားပွဲနှင့် မီးဖိုချောင် ကူးပြေးနေရလေ၏။

“ဟာ... သိပ်အရသာရှိတာပဲဗျို့” ဟု သံသရာက ဝက်သားတစ်တုံး ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီးနောက် ပြောလိုက်သည်။ ပြော၍ မဆုံးသေးခင်ပင် “နည်းနည်းတော့ စပ်သလားလို့”

ဟောင်ကောင်မှ ပုလဲကုန်သည်က ရယ်မောကာ “အရှေ့နဲ့ အနောက် တွေ့ကြပြီလား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မိတ်ဆက်နေပြီ”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်နေကြသည်။

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်ကမူ ပါးကလေးတစ်ဖက် ချိုင့်ဝင်အောင် စုစုကလေး ပြုံးဝင့်လျက် “ကျွန်မကိုယ်တိုင် စီမံရတဲ့ ဟင်းပါ။ ငရုတ်သီးဆိုတာ ဟို ဧရာဝတီမြစ် အညာဘက်က ထွက်တာ။ အဲဒါကို နေပူပူမှာ အခြောက်လှန်းရသေးတယ်”

ထို့နောက် အတွင်းဝန်က ကုလားအော် ငရုတ်သီးဟူ၍ရှိကြောင်း ဖြည့်စွက် ပြောပြရသည်။

သံသရာမှာ မျက်ရည်တွေ လည်ရင်း ကုလားသည် အဘယ်ပုံ အော်ရပုံကို စိတ်ကူး

ကြည့်နေလေသည်။ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသားများကား စိတ်ထက်မြက်ကြသည်။ မြန်မာက သူတို့ထက် ထက်မြက်ပါတကားဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချနေ၏။ မြန်မာပြည်သို့ အကောင်းဆုံး ကုန်အမျိုးအစားကို ရွေးပို့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဟင်းတစ်ပန်းကန် ရောက်လာပြန်သည်။ ဘဲဥပုံ ပန်းကန်ရှည်ရှည်ထဲ၌ ကြက်သားလုံးကြော်များ၊ ဂျုံနှင့် လုံးကြော်ထားသော ကြက်သားလုံးကလေးများကို ထန်းလျက်ရည် ပျစ်ပျစ်ဖြင့် ဆမ်းထားသည်။ ဘေးတွင် သံသရာသီးစိတ်များ စီရိခင်းထားသည်။

“ဟာ... လာလှချေလား။ ဒါ ဘာလဲဗျ” ဟု စံတာနယျက အံ့ဩသည့်လေသံဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို မေ့လဲသွားအောင် ကျွေးတော့မှာလား မင်းကြီးကတော်”

“ဟင်းလျာစာရင်း ကတ်ပြားကို ကိုးကားကြပါဦး” ဟု ပုလဲကုန်သည်က လှမ်းအော်သတိပေးရသည်။

“ဆန့်ကျင်ဘက်၏ ညီညွတ်ရေး ဆိုပါကလား”

တရုတ်ပြည်မကြီးဘက်သို့ ကူးသွားသော ရာဇဝင်ပါမောက္ခ ကွန်မြူနစ်၏ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ဖူးသော ဟောင်ကောင်မှ အိမ်သုံးပစ္စည်း ကိုယ်စားလှယ်က “ဟာ ဒါ အနီဆန်တယ်ဗျို့”

“ဘာလဲဗျ အနီဆန်တာ” ဟု စံတာနယျက လှမ်းမေးသည်။ သူသည် ဆစ်ခမ်ရီး အစိုးရကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ထောက်ခံသူဖြစ်သည်။ အမေရိကန် အကူအညီ အထောက်အပံ့ဖြင့်သာလျှင် ကိုရီးယားပြည်သည် ကြီးပွားတိုးတက်မည်ဟု ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း သိလိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အနုပဋိလောမ စာအုပ်ထဲက မာတိုကာ မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်များ၏ ညီညွတ်ရေးဆိုတဲ့ စာလုံး တွေဖူးလို့ပါ”

စံတာနယျမှတစ်ပါး ရယ်နေကြ၏။

“ကဲပါ။ နိုင်ငံရေးတွေ ထားကြစမ်းပါ။ ကျွန်မဟင်းက အချို့နဲ့အချဉ် ပေါင်းပေးထားတာ” ဟု ပြောပြီး ပန်းကန်များထဲသို့ တစ်တုံးစီ ယူထည့်ပေးသည်။

“ရှင်တို့ အစပ်ပြေအောင် ဖြေပေးရတာလေ။ စားကြည့်ကြပါ။ အတုံးကလေးတွေက ကြက်သားကြော်တုံးကလေးတွေပါ။ အချိုလောင်းထားတယ်။ ရှင်တို့ ထန်းပင် မြင်ဖူးကြလား။ အရပ်ရှည်ရှည် အရွက်တွေက ဖြာပြီး ဝိုင်းနေတယ်”

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ထန်းပင်ပုံသဏ္ဍာန်ကို လုပ်ပြနေ၏။

“သိပ်လှတယ်ရှင်။ ရှေးတုန်းက အဲဒီသစ်ပင်က ထန်းရွက်ပေါ်မှာ ကဗျာ လင်္ကာတွေ ရေးဖွဲ့ကြတယ်”

“ရှေးဟောင်း ပေဖူးလွှာထဲက ကဗျာတစ်ပုဒ်၊ မင်းကြီးကတော် ရွတ်ပြဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်” ဟု ပုလဲကုန်သည်က ဆိုလေသည်။

လသည် မြင့်တက်လာရာ ငွေရောင်၊ မြရောင်၊ နီလာရောင်တို့သည် စီးဖြာကျလေ

ပြီ။ ဒေါ်ခင်မြတ်မော်၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ကြယ်တွေ လက်နေကြ၏။

အတွင်းဝန်က ဝင်ကာ “အဲဒီထန်းပင်ကထွက်တဲ့ အရည်ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော် အနောက်ဥရောပ ရောက်ဖူးတယ်။ အမေရိကန်လည်း ရောက်ဖူးတယ်။ ထန်းရည်ကို ဘယ်နိုင်ငံခြားဘီယာမှ မမီဘူး။ ပင်ကျရေဆိုတာများ”

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်က ပြုံးကာ လက်ကာလျက် “အရက်သုတေသနက နောက်တစ်ပွဲမှ လုပ်ကြပါရှင်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီထန်းပင်က အရည်တွေကို ချက်တဲ့ ထန်းလျက်ဆိုတာ ရှိတယ်။ အချိုပေါ့။ အဲဒီအချိုကို ကြက်သားတုံးပေါ်မှာ ဖျန်းထားတယ်။ အချဉ်ကို လိုသလောက် သံပရာရည် ညှစ်စားကြပါ။ ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ကိုယ်”

“မင်းကြီးကတော်ကတော့ဗျာ။ အချက်အပြုတ် သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ဒီလောက် စားမကောင်းပါဘူး”

“စိတ်ကူးကောင်းတာ”

“အလှအပကို အကဲဖြတ်တတ်တဲ့ ပညာရှိတယ်”

“အိမ်ရှင် ပီသပါပေတယ်ဗျာ”

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်က “ကဲ သံပရာရည် ညှစ်စမ်းကြပါဦး။ သံပရာပင်ဟာ ကျွန်မတို့ အပူပိုင်းဒေသရဲ့ အသီးတစ်ခုပါ။ အနံ့က မွှေးတေးတေး၊ အချဉ်ကလည်း ခပ်ယဉ်ယဉ်”
ကြောင်လျှာသီးသုပ် ရောက်လာသည်။ ကြောင်လျှာသီးကို မီးဖုတ်ကာ ပါးပါးလှီးလျက် မုန့်ကြပ်၊ မြေပဲ၊ ကြက်သွန်ကြော်၊ အုန်းသီးကြော်၊ သင်းထားသော နှမ်းတို့ဖြင့် သုပ်ထားသည်။ ဒိန်ခဲကို ပါးပါး အရှည်တုံးကလေးများလုပ်ကာ ဘေးပတ်လည်မှ ရံထားသည်။

“ဟာ... လာပြန်ပလား”

“ဒါကတော့ လက်သုပ်လို့ ခေါ်တယ်။ မြန်မာဟင်းလျာအစစ်ပါ”

“ဟင်းလျာစာရင်း ကတ်ပြားကို ကိုးကားပါဦး” ဟု စံတာနယျက သတိပေးလိုက်လေသည်။

“ကြောင်ကလေးပူစီ၏ တမ်းတချက် ဆိုပါကလား”

“မင်းကြီးကတော်။ ဒါတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှာလို့မရဘူးဗျာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင်းပြစမ်းပါ”
အားလုံး မင်းကြီးကတော်ဆီသို့ ပြုံးကြည့်နေကြသည်။

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်က ပြုံးလျက် “အို... အလွယ်ကလေးပါရှင်။ ဒီအသုပ်ထဲက အသီးက ကြောင်လျှာသီးလို့ ခေါ်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ကြောင်က လိုက်ရှာတာလေ”

ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သာကေတ ဆိပ်ကမ်းသာ၊ ဖုံ၊ ဂျပန်လယ်သမား၊ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင် သခင်သန်းထွန်း၊ ဖက်စပ် ၁၀၉၊ ကိုကိုးကျွန်း၏ သောင်ယံသဲက ပုလဲလိုလို၊ ဂျာမဏီ ပြဿနာ၊

ငိုဒင်ဒင်၏ ခယ်မချော၊ ခလုတ်နှိပ်လိုက်လျှင် ‘အားလုံးကောင်းပါသည် ခင်ဗျား’ ဟု အော်သော စက်၊ တစ်ခါက ဖတာလင်သည် ကရူးရှက်၏ ရည်းစားဦးကို ဗလက္ကာရ ကြံခဲ့ဖူးခြင်း စသည်ဖြင့် ထွေရာလေးပါး စားရင်းသောက်ရင်း ပြောကြသည်။ နောက်ဆုံး နိဂုံးချုပ်တွင်ကား အိမ်ရှင် ဒေါ်ခင်မြတ်မော်အား ချီးကျူးချက်သို့ ရောက်လေတော့သည်။

“ဒီညအဖို့ရာတော့ မင်းကြီးကတော်ဟာ အချက်အပြုတ် ဘုရင်မပါပဲဗျာ”

“အလှူဧကရီဘွဲ့လည်း ပေးရမှာပေါ့”

အုန်းသီးထဲ၌ ဖားအရှင်ကိုထည့်ကာ ရွှံ့ဖြင့်မံလျက် ဖုတ်ထားသောဟင်း ရောက်လာသည်။

“ဟာ... လာပြန်ပလား”

“ဒါကတော့ ဂူအောင်းသူတဲ့ဗျ”

စံတာနယုသည် ကြောင်တောင်တောင်နေသော ဖားမျက်လုံးကို တူနှင့် ကော်လိုက်သည်။ ဖားသည် နောက်ဆုံး အိပ်မက်မက်ပြီး ကွယ်လွန်လေ၏။

လဝန်းသည် မြင့်တက်လာလေပြီ။ ငွေလရောင်သည် ရွန်းရွန်းစက်စက် ဖြာကျနေသည်။ ခုနစ်စဉ်ကြယ်သည် အမြီးကို ကော့နေလေပြီ။

“မင်းကြီးကတော်ကို မနက်ဖြန်ကျရင် ပုလဲသရဖူ လက်ဆောင်ပို့လိုက်ပါ့မယ်။ တကယ့်ကို အိမ်ရှင်မ မဟေသီပါပဲ”

“ဒါ ဟင်းခွက် သိပ်များတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ပုဂံရှင်ဘုရင်ဟာ ဟင်းခွက် သုံးရာနဲ့ စားတော်တည်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ခုကျွေးရတာတောင် အားမရသေးပါဘူး”

နောက်ဆုံး ဒုတိယဟင်းခွက်ကား လိပ်သား၊ ခရု၊ ပုစွန်တို့ကို မီးမြှိုက်ပြီး မလိုင်နှင့် လူးထားသောဟင်းဖြစ်သည်။ စပျစ်သီးခြောက်များ အပေါ်က ဖြူးထားသည်။ ဟင်းအမည်ကား ‘သင်းပျံ့မွှေးရီ’ ဟု မြန်မာအသံထွက်နှင့် ရေးထားသည်။

အားလုံးက တောင်းပန်သဖြင့် ဒေါ်ခင်မြတ်မော်က အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြရသည်။

“မစားခင် အနံ့က မသင်းဘူးလားရှင်။ စားနေရင်း မွှေးနေလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေကြသည်။

“စားလည်းပြီးရော ရယ်လာလိမ့်မယ်။ ရှင်တို့ အိမ်ရောက်ရင် ခုတင်ပေါ်သာ ပစ်လွဲချလိုက်ပေတော့။ အိပ်မက်ကောင်းကောင်းမက်ပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်းနဲ့ လှပတဲ့ နံနက်ခင်းကို တွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်”

ရယ်မောသံ၊ ထောမနာသံ၊ ရယ်မောသံ။ ချီးကျူးသံ။

တစ်ဖက်ခြံမှ သံချောင်းတစ်ချက် ထိုးသောအခါ လူချင်း ခွဲကြတော့သည်။ မကြာမီ ရတနာပုံသည် မှောင်သွားလေ၏။

၃.

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် အိပ်ရာမှထသောအခါ မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ဖဲကြိုးပန်းရောင်ဖြင့် ပတ်ထားသော ပန်းစက္ကူ သေတ္တာတစ်ခု တွေ့ရသည်။

သူသည် မျက်နှာပင်မသစ်ဘဲ သေတ္တာကို ဖွင့်ဖောက်သည်။ အတွင်း၌ကား ပုလဲ သရဖူ။ သူ၏ ရင်ထဲ၌ကား လှိုင်းထသွားလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် နေရောင်သည် လတ်ဆတ်နေသည်။ သစ်ပင်ပန်းမာလာတို့မှာ ညက လရောင်နှင့် နှင်းကြွင်းတို့ ဆွတ်ထားသဖြင့် လန်းကြည်နေကြသည်။ ခွာဖြူပန်း၊ ခွာဝါပန်းတို့မှာ သူတို့၏ အဖြူနှင့် အဝါကို ကြားဝင့်နေကြသည်။ ကျေးငှက်တို့သည် ဒေါ်ခင်မြတ်မော်အား မင်္ဂလာတေးဖြင့် သီကျူး ဖြေဖျော်နေကြသည်။

သူသည် ပုလဲသရဖူကို ရွှင်လန်းသောနှလုံးဖြင့် ယူကာ ခေါင်းပေါ်၌ တင်ကြည့် သည်။ ထို့နောက် မှန်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ အပြာနှင့် အဖြူ ညဝတ် ကီမိုနို နှင့် ပုလဲသရဖူ။ ဆန်းတင့်ပေစွ။ သူသည် ပြုံးလိုက်သည်။ မှန်ထဲမှ မင်းကြီးကတော်က သူ့အား ပြန်၍ ပြုံး၏။

“မမရေ” ဟု ဆိုကာ ဘောဘီသည် အခန်းဝမှ ခေါင်းပြုထွက်လျက် “ဪ မမ နိုးနေမှကိုး”

ဘောဘီသည် နှင်းဆီဖြူတစ်ခိုင်ကို ပိုက်ကာ အပါးကပ်လာသည်။

“မစ္စတာ စံတာနယျက လက်ဆောင်တဲ့”

ထို့နောက် ဆင်ဝင်အဝမှ တဒင်ဒင် အသံကြားရသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်နော်” ဟု ဆိုကာ ဘောဘီသည် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွား သည်။ ဒေါ်ခင်မြတ်မော်သည် ပုလဲသရဖူကို ခေါင်းပေါ်မှ မချွတ်ဘဲ ဆွတ်လွှဲသော နှင်းဆီ ပန်းခိုင်ကို ပိုက်ကာ မှန်ထဲကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမဟေသီပါလိမ့်ကွယ်။

“မမရေ သိပ်လှတာပဲ”

ဘောဘီသည် ဆင်စွယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကိုရီးယား နတ်သမီးရုပ်တုကလေးကို ပြသည်။

“မစ္စတာ သံသရာက လက်ဆောင်တဲ့”

“ဟဲ့... စောမေ၊ ဘာလုပ်နေလဲ။ ကော်ဖီ ခုထိ လာမပို့သေးဘူးလား”

ဒေါ်ခင်မြတ်မော်က ဆင်စွယ်ရုပ်ကလေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး မှန်တင်ခုံပေါ်၌ ထားရင်း မေးလိုက်သည်။

“ညက အိပ်ပျက်လို့ အိပ်ရာထ နောက်ကျတယ် ထင်တယ်။ ဘောဘီ သွားဖျော်လိုက် မယ်လေ”

ထိုအခိုက် အပြင်ဘက်မှ “ဟဲ့... မော်မော်၊ မော်မော် နိုးပလား” ဟူသော အကြီး

ဒေါ်စိမ်းနု၏ အသံသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ အကြီး၏ အသံမှာ ထိတ်လန့်သံ ပါနေ၏။

မကြာမီ အခန်းဝ၌ ဒေါ်စိမ်းနု ရောက်လာကာ “ဟဲ့ မော်မော် လုပ်ဦး။ စောမေ တစ်ယောက် ဖျားလိုက်တာတဲ့ပဲ” ဟု မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် သူ့တူမအား ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘယ့်နှယ် ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ သတိတောင် ကောင်းကောင်းမရဘူး။ ပူလိုက်တာ လည်း မီးခဲကျနေတာပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မော်မော် အခုမှ အိပ်ရာကနိုးတာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ။ မနေ့က အညော်ခံရတာပေါ့။ လိပ်သား မီးမြှိုက်ရတာ။ ကြက်ရော၊ ခရုရော၊ အို... ညှော်ပေါင်းကို စုံနေတာပဲ။ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းဗွယ် မှတ်သလဲ”

ဆာဘီကပါ မျက်နှာပျက်လျက် “ဟုတ်တယ် မမ၊ မစောမေက စေတနာ သိပ်ကောင်း တာ။ အစွမ်းကုန် ချက်လိုက်တာပဲ။ အကုန် သူ့လက်ရာချည်းပဲ”

“ပြောနေကြာတယ်။ မောင်ရှိန်ကို ဆရာဝန် အခေါ်ခိုင်းမှပဲ။ ငါ သွားကြည့်လိုက် ဦးမယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်စိမ်းနုသည် ကမန်းကတန်း အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ ဆာဘီလည်း သူ့နောက်က ကပ်ပါသွားသည်။

မင်းကြီးကတော်သည် မှန်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပုလဲသရဖူဆောင်းထား သော အချက်အပြုတ် ဘုရင်မသည် သူ့အား ကြည့်နေလေသည်။

သခင်ကြက်သွေး၏ ကျဆုံးခန်း

၁

ကျဆုံးခြင်းတစ်ရပ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင် ခံစားလိုက်ရပေသည်။

ထိုညက လကင်းမဲ့သဖြင့် ကောင်းကင်သည် အပြာရင့် ပြည်ဖုံးကားကြီး ချထားသကဲ့သို့ မည်းမှောင်နေပေသည်။ သို့သော် မျှော်လင့်ချက်၏ အမှတ်အသားဖြစ်သော ကြယ်ပွင့်ကလေးများသည် ကြွရုရွ လက်နေကြပေသည်။

ကျွန်မသည် ဝရန်တာမှနေ၍ ဧည့်သည်များကို မျှော်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မ၏ အလုပ်မှာ ညဘက်တွင် ကျွန်မနှင့်အတူ အိပ်စက်ရန် ဧည့်သည်ယောက်ျားကို မျှော်ရန်ဖြစ်ပေသည်။

ဝရန်တာတွင် ပန်းအိုးများ စီရရီ ရှိကြသည်။ ပန်းအိုးများ၏ အောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းတွင် ထုံးများ ဖွေးနေအောင် သုတ်ထား၏။ တချို့က ကျွန်မတို့ အိမ်ခန်းကို 'ပန်းအိုးဖြူဖြူနဲ့အိမ်' ဟု ခေါ်တတ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အန်တီကြီးက ပန်း အင်မတန် နှစ်သက်သည်။ ရေမွှေးပန်း၊ ဖယောင်းပန်း၊ ဂမုန်းပန်း၊ စံပယ်၊ နှင်းဆီတို့ကို စိုက်သည်။ အန်တီကြီးသည် ဂမုန်းကို အသားအပေးဆုံးဖြစ်၏။ သူက လာဘ်ရွှင်သည်ဟု ယူဆပေသည်။ ကျွန်မတို့ကမူ စံပယ်နှင့် နှင်းဆီတို့ကို အကြိုက်ဆုံး။ အန်တီကြီး အလစ်တွင် စံပယ်ပွင့်ကလေးများကို ခေါင်းတွင် ပန်ထားလိုက်သည်။ ခူးနေစဉ်အတွင်း မြင်လျှင် မကြိုက်ပေ။ သို့သော် ပန်ပြီးထားလျှင်ကား တစ်ချက်စုကြည့်ပြီး "ငါ့ပန်းတွေတော့ ကုန်ပါပြီတော်" ဟု တစ်ချက်ညည်းကာ ထွက်သွားတတ်လေ၏။ တကယ်တမ်း စိတ်ဆိုးခြင်းကားမရှိပေ။

ကျွန်မသည် နှင်းဆီနက်ကို ချစ်သည်။ ကျွန်မက ရှားရှားပါးပါးမို့ ချစ်သည်။

ဝရန်တာအစွန်းရှိ ရေမွှေးပန်းများ ရနံ့သင်းပျံ့လျက် ရှိသည်။ ကောင်းကင်ကို မျှော်ကြည့်တိုင်း အစအဆုံးမရှိသော ပြာပြာမှိုင်းမှိုင်း ပိန်းပိန်းပြင်ပြင်ကြီးပေါ်၌ ကြယ်ပွင့် အစုအဝေးတို့သည် သူတို့၏ ဖိတ်လက်သော အရောင်ဖြင့် ရင်ခုန် လှုပ်ရှားနေကြသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ဝင်းပ လှုပ်ရှားသော ကြယ်တို့ကို ကြည့်မိတိုင်း မျှော်လင့်ချက် ရှိပါသေးကလားဟု ခံစားရလေ၏။ ကြယ်၏ ထောင့်ချွန်းကလေးများမှ ဖြာကျသော ပြာလဲ့လဲ့ စိမ်းစိမ်းနုနု

အရောင်ရှင်ကလေးများမှာ ဘဝ၏ အမျှင် အဆက်အထုံးကလေးများနှင့် တူကြပေသေး
တော့သည်။ စကြဝဠာ အနန္တရှိ မရေမတွက်နိုင်သော ဘဝ အသက်များတည်ရာ ခိုမှီးရာ
ဂြိုဟ်အိမ်များပေတည်း။

ကောင်းကင်သည် ကြယ်ကလေးများ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လှိုင်းထလျက် ရှိပေသည်။

ကြည့်နေရင်း ကြယ်စိမ်းစိမ်းကလေး တစ်ပွင့်သည် ကမူစွန်းမှ လိမ့်ကျလာပေသည်။
ဤလူပြည်ရှိ မြစ်ချောင်းအင်းမြိုင် ထုံးအိုင်သီတာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ကျသွားသလော။
သို့မဟုတ် အခြား စကြဝဠာရှိ ဂြိုဟ်အိမ်တစ်ခုထဲသို့ ဘဝမျှင် ကူးစက်သွားသလော။
ကြယ်ကလေးသည် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ဖြတ်သန်းလျော့ကျ သက်ဆင်းလာပေသည်။

ကျွန်မမှာ အသက်တစ်ခု ဆုံးပါးသွားခြင်းကို ခံစားမိ၍ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လာ
သည်။ ကျွန်မ ရင်ထဲ၌ တလိုက်လိုက် ဖြစ်လာပေသည်။ အဆုံးအစမရှိသော နှစ်ကာလ
ပတ်လုံး ပါဝင်ခဲ့သော ဂြိုဟ်ကောင်းကင် အင်အားစုထဲမှ သူရဲကောင်း စကြဝဠာ စစ်သား
တစ်ယောက်ကား ကျဆုံးရှာလေပြီ။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်မတို့မှာလည်း ကျဆုံးနေသော ဣတ္ထိယများဖြစ်ကြပေသည်။
စာရေးဆရာများက ကျွန်မတို့ကို ကျဆုံးနေသော ဣတ္ထိယဟု ဖွဲ့နွဲ့ခေါ်တတ်ကြသည်မဟုတ်
လော။

ကဗျာဆရာတစ်ယောက်က ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍...

အရက်လည်းတုံး
ဘဝရှုံးသည်
ကျဆုံးနေသော အို... မိန်းမ။

ဟု ရွတ်ဆို ရေးဖွဲ့ဖူးပေသည်။

လက်ဝဲပညာရှင်များကသာ ကျွန်မတို့ဘဝကို အမှန်အတိုင်း မြင်ကြပေသည်။ သူတို့
က စီးပွားရေးစနစ်၏ အသီးအပွင့်များဟု နားလည် သိရှိကြသည်။ အရင်းအနှီးကို အခြေ
တည်သော စီးပွားရေးစနစ်တစ်ရပ်၏ အပြစ်အနာအဆာများဟု ပြက်တော့ မြင်ကြ၏။
လူ့ကျင့်ဝတ် ပျက်ပြားခြင်းဟု ခါးခါးသီးသီး မကြည့်ကြရေးပေ။ ယင်းသို့ အခြေအမြစ်
လိုက်သူတို့က ကျွန်မတို့အကြောင်း ရေးသားကြသောအခါ အပြစ်တင်သော လေသံမပါဘဲ
ဘဝ လေ့လာချက် ဆန်ပေသည်။

ကျွန်မကဲ့သို့ ကျဆုံးသော သူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်ရသည်။
သူ့မှာ ကျွန်မတို့၏ 'ဖောက်သည်' တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကျဆုံးခြင်းကို မြင်တွေ့ရ
သောအခါ ကျွန်မလည်း ခံစားလာမိသည်။ သူ့ကို ကြင်နာ သနားမိသည်။ သူကား အထက်
တန်းလွှာမှဖြစ်၍ ကျွန်မကား အောက်တန်းလွှာမှဖြစ်သည်။ ဤအချက်သာ ခြားနားခြင်း

ရှိသည်။ ကျဆုံးခြင်းကား အတူတူပင်။

ကျွန်မသည် ငေးမောကာ ရေမွှေးပန်း၏ သင်းမြမြရနံ့ကို ခံရင်း အောက်ထပ်မှ ကားရပ်သံ ကြားလိုက်သည်။ မာစီဒီးကားအနက်ဖြစ်၍ ချက်ချင်း ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုသည်ကို သိလိုက်သည်။ ဘယ်သူဖြစ်ရမည်နည်း။ ဝန်ကြီးဟောင်း သခင်ကြက်သွေး၏ ကားဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်ကျောက်ခဲဖြစ်ရပေမည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်မသည် ခရမ်းရောင် နိုင်လွန်လက်တို၊ အင်းလေး လုံချည်နက်ပြာ၊ လက်ပွေအိတ် အနက်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကြိုင်နေအောင် ရေမွှေးပေါင်ဒါ ဆင်သလျက် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပေသည်။

မာစီဒီးကားကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့အစွန်ရှိ ခြံတစ်ခြံထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ဤနေရာကား ကျွန်မတို့ သွားနေကျဖြစ်သည်။ ခြံကြီးမှာ အကျယ်ကြီးဖြစ်၍ အုပ်ဆိုင်းယုက် ဝေနေသော သစ်ပင်များအလယ်တွင် ဝါးထရံကာ ဓနိမိုးအိမ်တစ်အိမ်ရှိလေသည်။

ထုံးစံအထိုင်း ကျွန်မသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းသွားလေသည်။

“လာဟေ့ မေ” ဟု သခင်ကြက်သွေးက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်မက ပြေးဖက်ကာ သူ့ပါးကို ပြတ်ခနဲ စုပ်နမ်းလိုက်သည်။

“မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်” ဟု ကျွန်မက ပြောရင်း မလွတ်ဘဲ ဖက်မြဲ ဖက်ထားလေသည်။ သူက ဘာမျှမပြောဘဲ ကျွန်မကို ကြည့်ကာ ပြုံးနေလေ၏။

ကျွန်မက လွတ်လိုက်သောအခါ သူ့ပါးတွင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများဖြင့် ပေနေသည်ကို တွေ့၍ ကျွန်မက ခိခနဲ ရယ်လိုက်၏။

“အစ်ကို မှန်ထဲ ကြည့်စမ်းပါဦး”

အခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်တစ်လုံး၊ စာရေးစားပွဲတစ်ခုနှင့် မှန်တိုင်ခု ရှိသည်။ အခန်းထောင့်တွင် ကုလားထိုင်အနိမ့်ကလေး သုံးလုံး၊ စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် ပြန်ကျဲနေသော စာဖိုင်တွဲများ၊ စာအုပ် ဖရိုဖရဲနှင့် အရက်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်များ။

သခင်ကြက်သွေးသည် မှန်ထဲတွင် ရပ်ကြည့်ရင်းက “ဘာလဲ မေရဲ့” ဟု မေးနေလေ၏။

“ကြည့်... ကြည့်ပါဦး အစ်ကိုရဲ့”

ခိခနဲ ရယ်မိပြန်သည်။

“ဘာရှိလို့လဲ မေရဲ့၊ ဘာမှမတွေ့ပါလား”

သူသည် တခြားနေရာများကို လိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ကြည့်ပါဦး။ သေသေချာချာ သွားကြည့်ပါဦး”

အတန်ကြာမှ ကျွန်မက သူ၏ ရဲနေသော ပါးကို ပြလိုက်သည်။

“ဪ... ဒါလား” ဟု ဆိုကာ သူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေလေသည်။

mgyoe.com

ကျွန်မ သူ့ကို စရသည်မှာ ပျော်သည်။

ကျွန်မသည် သူနှင့် ရင်ချင်းကပ်ကာ ကျွန်မ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သူ့ပါးတွင် ပေနေသော နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများကို သုတ်ပေးနေလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် သူ့နှုတ်ခမ်းကို အကြာကြီး နမ်းလိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ သင်းမြသော ဂျင်အနံ့ရသည်။ ကျွန်မဆီ သူလာတိုင်း ဂျင်အရက် သောက်လေ့ရှိသည်ဟု သိရသည်။

“ဒို့ပြင် အရက်တွေ သောက်လာရင် မေကလေး နံနေမှာစိုးလို့” ဟု သူက တစ်ခါက ပြောဖူးသည်။

သူသည် ကျွန်မအပေါ် ညှာတာပေသည်။

ကျွန်မတို့လို မိန်းမစားမျိုးအပေါ် ညှာသူမရှိသလောက်ဖြစ်သည်မှာ ကျွန်မ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ရာဂနှင့် ပိုက်ဆံကို လာ၍ လဲလှယ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကျွန်မမှာ သူများထက် တောင့်တောင့်တင်းတင်း ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းမို့ သူများထက် ဈေးပိုရပေသည်။ ကျွန်မတို့မှာ အတန်းထဲက မဟုတ်ဘဲ ‘ဂုဏ်သရေရှိ’ ကိုတ်ဖြစ်၍ အထက်တန်းစားများနှင့်သာ သွားလာရသည်။ အန်တီကြီးက “မေက လူရွေးတယ်ရှင်။ သူ့ကိုယ်က သဘောကျ လိုက်တာ” ဟူသော လက်သုံးစကားဖြင့် ကြွေးပိုရအောင် ချူလေ့ရှိသည်ကို မသိကြ။

သို့သော် ဘာခြားနားသနည်း။ ပိုက်ဆံပေါ်တွင်သာ တည်သည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ကြေးကောင်းကောင်းပေးသူနှင့် လိုက်ပေသည်။ အထက်တန်းစား ဆိုသူများမှာလည်း ဘာခြားနားသနည်း။ အရက်သောက်ပြီး ပြောချင်ရာ ပြောကြသည်။ ပိုက်ဆံပိုရှိ၍ ပိုအရက်သောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပိုမူးသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုရမ်းသည်။

သူတို့မူးလျှင် ကျွန်မကလည်း သောက်ကာ မူးပစ်လိုက်ရသည်။ ယောက်ျားတွေဟာ အရက်နှင့် မိန်းမတို့၏ ကျေးကျွန်များပေတကား။

ကျွန်မကတော့ သူတို့ ‘ပျော့ကွက်’ များကို သိနေပေသည်။ သူတို့ တပ်မက်သော အရာများကား ဖောင်းကြွချွန်မြသော ရင်သား၊ ဖွံ့ဖြိုးကားတစ်သော တင်သား။ အချွဲအနေမှာ အကော့အလွန်။ ဤနေရာ၌ ကျွန်မတို့က လူကုံထံ အထက်တန်းလွှာများထက် စစ်ကြရသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ကြက်ပေါင်ပျော့လုပ်ထားသော ‘ရင်တု’ တပ်၍မရ။ သူတို့က ပွဟ်သပ် ကိုင်တွယ်ကြ၍ အတုသည် မစားသာပေ။ လူကုံထံများကား လက်ပွေအိတ် တဝေဝေကိုင်ကာ ခုံမြင့်ဖိနပ် တဒေါက်ဒေါက်စီးလျက် ခပ်မော့မော့သွားနေကြ၍ အထဲက ကြက်ပေါင်ကို ထိပါးရန် အခွင့်မရကြပေ။

တစ်ခါက ရင်ကြိုက်တင်ကြိုက် အတွင်းဝန် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်က ပြောဖူးသည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့ တစ်ခါက အလိမ်မိဖူးတယ်။ အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ ဂျပန် ပြည် သွားကြတုန်းကပေါ့။ ဆိုင်တွေမှာ မှန်ဗီရိုထဲ ထည့်ပြထားသလို လူတွေကို စီရူရီ ပြထားကြတယ်။ အစ်ကိုကြီးက ရင်သား စူစူဖောင်းဖောင်းတစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်တာ

ပေါ့။ အခန်းထဲရောက်တော့မှ ပြားချပ်နေတာချည်း ဖြစ်နေတယ်ကွာ။ ဟား... ဟား ပိုက်ဆံ ဆုံးတာပေါ့။”

ကျွန်မ ဖောက်သည် အစ်ကိုသခင်ကြက်သွေးကား သောက်သော်လည်း မမူးပေ။ ခပ်ယဉ်ယဉ်ထဲကဟု ဆိုရလေမလား။

ဂျင်အရက်နဲ့ကို ကျွန်မ နှစ်သက်ပေသည်။ သံပရာရည်နှင့် ရောသောက်၍ အရသာ လည်းရှိ၏။ သခင်ကြက်သွေး ကျွန်မကိုခေါ်တိုင်း ဤခြံကလေးနှင့် ဤအိမ်သို့ လာတတ် ပြီး ဂျင်သောက်ရတတ်ပေသည်။ ယခုလည်း စားပွဲပေါ်တွင် ဂျင်ပုလင်းကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

“အစ်ကို မလာတာ အတော်ကြာပြီ” ဟု ကျွန်မက ဖက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွ။ နှစ်လ သုံးလလောက်တော့ ရှိပြီထင်တယ်”

“မက မက ရင်သာ၊ ဟိုညီလာခံ မလုပ်ခင်ကတည်းကပဲ”

အမှန်အားဖြင့် သုံးလလောက်ကြာပြီဟု အတပ်ပြောနိုင်သည်။ ညီလာခံကျင်းပပြီး မကြာခင် သူတို့အဖွဲ့ထဲ၌ ကွဲကြ ပြုကြကာ နောက်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း အစိုးရတက်သည်။ သခင်ကြက်သွေးမှာ ဝန်ကြီးမဟုတ်တော့ပြီ။ သခင်ကြက်သွေး ဝန်ကြီးမဟုတ်ကတည်းက ကျွန်မနှင့်လည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

ကျွန်မကမူ သူ ဝန်ကြီးဘဝက ရွေ့လျော့ရသည်ကိုသာ ဝမ်းနည်းမိပေသည်။

ကျွန်မမှာ သူ ဝန်ကြီးဘဝနှင့် တွေ့ရခြင်းဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ အိမ်နိမ့်စံအဖြစ်၌ ပို၍ သက်ညှာကြင်နာရပေမည်။ ပြုစုရပေမည်။ သူဝယ်ပေးသော နိုင်လွန်ခရမ်းရောင်မှာ အသစ် စက်စက်ပင် ရှိပေသေးသည်။ နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာလျှင် ကျွန်မဖို့ လက်ဆောင်တစ်ခုခုတော့ ပါလာတတ်ပေသည်။

“ကဲ... ဘာသောက်မလဲ။ ဂျင်သောက်မလား၊ ဝိုင်သောက်မလား”

ကျွန်မ ဝိုင်အရက် ကြိုက်တတ်သည်ကိုလည်း သူ သိပြီးဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်မနှင့် အိပ်လျှင် ကျွန်မ ကြိုက်တတ်သော အရက်၊ အစားအစာများကို ပေးလေ့ရှိသည်။

“အစ်ကိုကော ဘာသောက်မလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ဂျင်ပဲလေ”

“ဒါဖြင့် မေလည်း ဂျင်သောက်မယ်။ အစ်ကိုနဲ့ အတူပေါ့”

“ဒါကြောင့်မို့ အစ်ကိုက မေ့ကိုချစ်တာ”

သူသည် ကျွန်မကို ဖက်ကာ နမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကုလားထိုင် အနိမ့်ကလေးများဆီသို့ သွားထိုင်ကြကာ အရက်သောက် ကြ၏။

မကြာမီ ကြက်သားလုံးကြော်၊ အာလူးကြော်၊ ဖက်ထုပ်ကြော်များ ရောက်လာသည်။

ကျွန်မ-ကြက်သားလုံးကြော်နှင့် ဖက်ထုပ်ကြော် ကြိုက်သည်ကို သူ သိ၏။ ခါတိုင်း ခိုကြော်၊ ကြက်ဥကြော်များ ပါသည်။ ကျွန်မကမူ ရာထူးကျသွား၍ မထည့်နိုင်တော့ဟု တွေးလိုက်၏။ အခြေအနေမှာ သည်လောက် ပျက်လိမ့်မည်ကားမဟုတ်ပေ။ ကိုယ်ပိုင် တိုက်တစ်လုံးနှင့် ခြံတစ်ခြံ ရှိသေးသည်ကို ကျွန်မ သိသည်။ သူတပည့် ဗိုလ်ကျောက်ခဲကတော့ ယခင်စတိုင်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ခပ်ကြွကြွ၊ ခပ်တင်းတင်းပင်။ ကျွန်မကို ဗိုလ်ကျောက်ခဲက လာခေါ်မြဲဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ကျောက်ခဲကား သစ္စာရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အခြားသူများ တပည့်လို 'ခွက်ကျန်' မော့သော အစားထဲကမဟုတ်ပေ။ မနက်မိုးလင်းလျှင် ကျွန်မကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိမ်ရောက်အောင် ပို့ပေးသည်။ ဓနက်တွင်ကား ကျွန်မနေသော ပြည်တော်သာတိုက်ခန်းသို့ ပို့ပေးရသည်။ အန်တီကြီးအိမ်သို့ ညဘက်သာ သွားသည်။ အရပ်ထဲမှ အရပ်လူကြီးများမှာ သူတို့ပါတီ အဖွဲ့ထဲကဖြစ်၍ ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ လက်ဖျားနှင့် မတို့ရဲကြ။

အနေကြာသောအခါ ပန်းရောင်ကြယ်ပွင့်များကို မြင်ရသည်။ အခန်းကြီးသည် လိမ္မော်ရောင် နှင်းများဝေလျက်ရှိပေပြီ။ ကြယ်၏ ထောင့်စွန်းချွန်းချွန်းများမှ တဖျတ်ဖျတ် အရောင်များ ဖြာကျနေကြသည်။ သခင်ကြက်သွေးမှာ ပိန်လိုက် ဖောင်းလိုက် ဖြစ်လာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ခုတင်ကြီးသည် ဘားကစားနေလေသည်။ ခုတင်တိုင်နှစ်ခုသည် ရှူးခနဲ ထပျံကာ ဓားချင်း ခုတ်နေကြလေ၏။

- သခင်ကြက်သွေးက ကျွန်မကိုကြည့်ကာ ရယ်နေ၏။
- “ဘယ်နှယ်နေသလဲ၊ များသွားပြီထင်တယ်”
- “မများပါဘူး၊ ရီတီတီ နေတာပါပဲ”
- “မှန်ထဲကြည့်စမ်း၊ မေ့မျက်နှာတွေ နီနေတယ်”
- ကျွန်မမှာ နည်းနည်းသောက်မိလျှင် နီလာတတ်၏။
- “မေက လှတယ်ကွာ။ တကယ့်ကိုပြောတာ”

ကျွန်မမှာ ရယ်၍သာ နေချင်သည်။ ကြက်သားလုံးကြော်၊ ဖက်ထုပ်ကြော်များ တော်တော်ဝင်သွားသောအခါ ပန်းရောင်ကြယ်များမှာ ဣန္ဒြေရလာပေသည်။

သခင်ကြက်သွေးကား ဝါရင့်သူဖြစ်၍ အရမ်းကာရောမဖြစ်ပေ။ ကျွန်မကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုင်တတ်သည်။ ကျွန်မကို မူးလာအောင်မတိုက်။ ကြွလာရုံ၊ ရဲလာရုံသာ တိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မကြာမီ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခုတင်ပေါ် ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

ယောက်ျားများသည် ကျွန်မတို့နှင့်တွေ့လျှင် ခွေပျော ညွတ်ကိုင်းကျလာအောင် ခွဲကြနဲ့ကြပေသည်။ အများအားဖြင့် လူအိုများက ကျွန်မတို့ထံ ပိုလာကြသည်။ သူတို့ကား အခွဲဆုံးပင်။ သူတို့၏ လက်သုံးစကားမှာ “အိမ်က ဟာကြီးက မေတို့လို အရသာမရှိဘူး”

ဟု ပင်တည်း။ သူတို့သည် သူတို့၏ ချစ်မယားများအကြောင်း အတင်းအများဆုံး ပြောတတ်ကြပေသည်။ လူပျိုများက ရမ်းကြ ကြမ်းကြပြီး အမေးအမြန်း ထူကြသည်။

အပျော်အပါးလိုက်စားသူသက်သက်လည်း ပါသည်။ သူတို့က အရက်ကြိုက်သူကဲ့သို့ အလေ့အထစွဲမြဲနေသူများတည်း။ အချစ်အတွက်နှင့် စိတ်ညစ်၍လာသူကား နည်းလှ၏။

ယောက်ျားများသည် ကျွန်မတို့ ရင်ခွင်ထက်၌ ခေါင်းနှင့် ဂေ့ကာ သူတို့၏ အတွင်းရေးများကို ဖွင့်ဟအန်ထုတ်ကြသည်။ စစ်မြေပြင်၌ ရဲရင့်သော စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်မ ရင်ခွင်၌ မျက်ရည်ဖြင့် သူ့မယား အကျင့်မကောင်းပုံကို တိုင်ကြားသည်။ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ယောက်သည် ကျွန်မ ရင်ခွင်ဝယ် အချွဲဆုံး အတာဆုံးသော မောင်မောင်တာဖြစ်နေသည်။ တိုင်းပြည် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်သည် နိုင်ငံရေးတရားပွဲတွင် အာပေါင် အာရင်းသန်သန်နှင့် တရားဟော သွက်လက်ချက်ချာသလောက် ကျွန်မရင်ခွင်ကို မှီ၍ မပီကလာ ပီကလာ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ခရာနေပေသည်။ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်မှာ ဝတ္ထု ဘယ်နှပုဒ် နိုင်ငံခြားစာပေမှ ခိုးချကြောင်း ဝန်ခံသည်။ စာရိတ္တ မဏ္ဍိုင်အသင်း ဥက္ကဋ္ဌ ကျော်ကြားထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးမှာ ကျွန်မ ရင်ခွင်ထက်မှ နေ၍ အမျိုးသမီး ဘယ်နှဦးနှင့် ဖြစ်ဖူးကြောင်း ပြောပြသည်။

ကျွန်မမှာ လူကျင့်တရား၏ ဘိက္ခုနီမဖြစ်နေပေသည်။ ယောက်ျားများသည် ကျွန်မ ရင်ခွင်ထက်မှ သူတို့၏ ဘဝပုံပြင် ဇာတ်ကြောင်းများကို ဖွင့်ဟ ဝန်ခံကြသည်။ အိမ်ထောင်ရေး ပြစ်မှုများ၊ အချစ်ဒဏ်ခတ်ချက်များကို အာပတ်ဖြေကြသည်။ သည်ကဲ့သို့ ကျွန်မ ရင်ခွင်ထက်ဝယ် မျက်ရည်သွန်ချရင်း ရှိုက်ချွဲ၍ လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ အတွင်းရေးများကို ဖွင့်ဟ ဝန်ခံကြသောသူများအနက် ဝန်ကြီးဟောင်း သခင်ကြက်သွေးသည် မပါမဟုတ်ပေ။

တစ်ညလုံး သူသည် ကျွန်မ ရင်ခွင်ထက်ဝယ် လဲလျောင်းကာ သူ၏ နိုင်ငံရေးသမ္မာ ကျမ်းစာကို တမျဉ်းမျဉ်း ရွတ်ဆိုပေသည်။ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်မသည် နိုင်ငံရေးဆိုသည်ကို ဘာမျှနားလည်သည်မဟုတ်ပေ။ သတင်းစာတွင် ဖတ်ရသော အသိများသာ ရှိသည်။

သို့သော် ကျွန်မ နားလည်လိုက်သည်ကား နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦး၏ ကျဆုံးခြင်းပေတည်း။

ကျွန်မ သူ့ကို သနားမိသည်။ သူသည် ကျွန်မမိတ်ဆွေ ဖြစ်ပေသည်။ စီးပွားရေးအရ ကြည့်လျှင် 'ဖောက်သည်' ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် သူနှင့် ရင်းနှီးလာ၍ ခံစားမှုရှိလာပေပြီ။

သခင်ကြက်သွေးသည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောပြရှာသည်။ ဒေါသသံလည်း ပါသည်။ အားငယ်သောအသံလည်း ပါသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အသံလည်း ပါသည်။ သူ၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်သည် ကရုဏာရသ ပါသည်ဟု ကျွန်မက ထင်သည်။

ကျွန်မအဖို့ရာတွင် ကြယ်ကလေးတွေ ကြွကျကာ ဘဝတစ်မျှင် ဆုံးပါးသွားသကဲ့သို့

သူ ကျဆုံးသွားရသည်ကို ဝမ်းနည်းသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို တိုင်းပြည်၏ ခေါင်းဆောင် ပါတီ၏ ရှေ့တန်းပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် မသိ။ ကျွန်မ သူ့ကို သိသည်ကား ကျွန်မ၏ ဖောက်သည် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ကျွန်မအပေါ် ညှာတာခင်မင်သူ။

J

ညသည် မွေးကြိုင်၍နေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော လေသည် ခြံတွင်းမှ ဆောင် တော်ကူး ပန်းရနံ့ကို ယူဆောင်လာပေသည်။ ဤပန်းရနံ့နှင့် အရက်ကြောင့် ရီမော ကြည် ဆွတ်ကာ ညသည် လှပနေပေသည်။ ခန်းဆီးကြားမှနေ၍ ကြယ်ပြောက်ည၏ တစ်ပိုင်း တစ်စကို မှုန်ဝေမြင်ရသည်။

သူသည် ကျွန်မ၏ ဆံပင်ကလေးများကို သပ်ပေးနေ၏။

“အစ်ကိုတို့တစ်တွေ ရှေ့ဆက် နိုင်ငံရေးလုပ်စားလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး”

သူ့ပြောပြချက်အရ ဆိုလျှင် သခင်ကြက်သွေးမှာ ကျောင်းပညာ ကျကျနန မသင်ခဲ့ ရပေ။ နိုင်ငံရေး အခြေခံဆို၍လည်း နဂါးနီစာအုပ်များကို ဖတ်ခဲ့ခြင်းသာရှိသည်။ သခင် ကြက်သွေးဟူ၍ ဖြစ်လာသည်မှာလည်း စစ်ဖြစ်စ ဘီအိုင်အေ ခေတ်က ဖြစ်သည်။

သူသည် နိုင်ငံရေးပညာကို ဘီအိုင်အေ ခေတ်က စတင်လေ့လာ သိရှိခဲ့ပေသည်။ အင်္ဂလိပ် ထွက်ပြေးသောအခါ သူ့စိတ်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာမိသည်။ အင်မတန် ကြီးကျယ်သော ဗြိတိသျှ အင်ပါယာကြီးသည် ခဏချင်းအတွင်း ပြုလဲသွားသည်ကို မျက်ဝါး ထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အင်္ဂလိပ် အရေးပိုင်မင်းသည် အစိုးရသင်္ဘောနှင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။ သူနှင့်အတူ ကပြား ရာဇဝတ် ဝန်ထောက်လည်း ပါသည်။ ခါတိုင်း တမော့မော့ တာကြော့ကြော့နှင့် ထည်ဝါသော အင်္ဂလိပ်များမှာ မျက်နှာငယ်ကလေးတွေနှင့် နေကြသည်ကို သခင်ကြက်သွေး သည် ဆိပ်ခံပေါ်မှ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ အရေးပိုင်ကတော်မှာ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးပင် မတို့နိုင်။ ညှိုးငယ်သော အမူအရာဖြင့် ခွေးစုတ်ဖွားကလေးကို ပွေ့ချီထားသည်။ ခါတိုင်း ပြာတာ မြန်မာအဘိုးကြီးများကို ထိပ်ပုတ်ခေါင်းပုတ် ကစားခဲ့သော အရေးပိုင်သားကလေး တော်မီ မှာ သင်္ဘောသံတိုင်ကို မှီကာ မျက်လုံးပြာကလေး ပေကလတ် ပေကလတ်နှင့် မှိုင်းနေသည်။ တရားခံများကို “မောင်မင်း ငလှဖေ” စသဖြင့် မောက်မောက်မာမာနှင့် မာန်တင်းတင်း ဆက်ဆံတတ်သော မျက်နှာဖြူ ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်မှာ ငိုမလို မျက်နှာထားနှင့် သင်္ဘောဦး တွင် ဝိုင်တိုင်တိုင် ရပ်နေသည်။

ထိုအခါ သခင်ကြက်သွေးသည် ပြောင်းလဲခြင်း သဘောတရားကို သုံးသပ်မိလေ သည်။ ယနေ့ မြင့်သူသည် နက်ဖြန် ကျနိုင်သည်။ နိမ့်သူသည် မြင့်မလာနိုင်သလော။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ထွက်ပြေး၍ ဘီအိုင်အေလည်း မရောက်လာသေးသော စပ်ကူးမပ်ကူး

ကာလ၌ သူ့ကို အထင်ကြီးသူတွေ ရှိသည်ကို တွေးရ၍ ဝမ်းသာမိသည်။ သူ့လို နိုင်ငံရေး သမားယောင်ယောင် အလုပ်လက်မဲ့တစ်ယောက်ကို အစက အပေါ်စီးက ကြည့်ခဲ့၊ ဆက်ဆံခဲ့ သော ဂါတ်စာရေးက သူ့ကို မျက်နှာချိုသွေးလာသည်။ ရာဇဝတ်အုပ်ကလည်း “ကျွန်တော် တို့ကို အားကိုးပါ။ မြန်မာအချင်းချင်းတွေပဲ ကူညီရမှာပေါ့။ လုပ်စရာ ရှိလာရင် ခေါ်ခိုင်းပါ” ဟု အောက်ကျိုကာ ပြောလေသည်။

ဘီအိုင်အေ တက်လာသောအခါ သူသည် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်အောင် လုပ်လေသည်။ ရိုးကုမ္ပဏီကိုသိမ်းရာ ပစ္စည်းများ ရလေ၏။ သူ့မိန်းမမှာ ပိုးထဘီစများရ၍ သူ့ကို ပိုချစ်လာ သည်။ အထင်ကြီးလာသည်။ ဂျပန်တက်လာသည်ဆို၍ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသော တရုတ် ကုန်သည်များက သူ့ကို လာဘ်ထိုးကြသည်။ ပထမတော့ သူက ငြင်းသည်။ သို့သော် သူ့မိန်းမက ကျိတ်၍ အိမ်ကယူလေသည်။ မြို့အစွန်တွင် ဝါးထရံကာ အိမ်ကလေးနှင့်နေရာမှ မြို့ထဲရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံးကို ငှားကာ နေထိုင်လေသည်။

မကြာမီ ဘီအိုင်အေခေတ် ကုန်ဆုံးလေသည်။ သူသည် ကာကီအင်္ကျီ၊ ဘန်ကောက် လုံချည်နှင့် ခါးတွင် ဗျောက်ထိုးရာမှ ဝင်နီအင်္ကျီပြင်၍ ဝတ်ပြန်လေတော့သည်။ ဒေါက်တာ ဘမော်အစိုးရက ခန့်အပ်သော မြို့အုပ်ဝန်ထောက်များ ရောက်လာ၍ သူလည်း မှိန်သွား သည်။

သူသည် ဌာနချုပ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ပြန်လာသောအခါ ဝန်ထမ်းမှူး ဖြစ်လာ လေတော့သည်။ သူသည် ‘နိုင်ငံရေးပညာ’ ရလာလေပြီ။ အခြေအနေကို အကဲခတ်တတ်ဖို့၊ ဌာနချုပ်နှင့် အလွမ်းသင့်ဖို့၊ ခေါင်းဆောင်များကို ကပ်ကာ ဖော်လံဖားဖို့၊ တပည့်မွေးဖို့ စသော ပညာများ တတ်လာပြီဖြစ်၍ သူ၏ နိုင်ငံရေးရာဇဝင်သည် ဤကစ၍ ပြောင်လက် ဝင်းပလာတော့သည်။ သူ၏ ယောက္ခမမှာ သကြားကိုယ်စားလှယ်ရ၍ သူ့အဒေါ်မှာ အထည် ကိုယ်စားလှယ် ရလေသည်။ သူသည် မြေတစ်ခုဝယ်ကာ ပျဉ်ထောင် သွပ်မိုး အိမ်တစ်ဆောင် ဆောက်လေသည်။

သူသည် သူ့ကိုယ်ကို ပို၍ ယုံလာသည်။ သူသည် ကျောင်းပညာနှင့် အောက်တန်း စာရေးပင် မရနိုင်။ သို့သော် ယခု သူသည် အခြေအနေရှိလာပေပြီ။

တော်လှန်ရေး၌ သူသည် ‘တော်လှန်ရေးပညာ’ ရပြန်သည်။ သူသည် စိတ်ချရသော ရွာတစ်ရွာ၌ သွားပုန်းနေကာ အင်္ဂလိပ် ပြန်ဝင်လာသောအခါ ‘မြေအောက်သူပုန်’ အဖြစ် မြို့သို့ ပြန်လာလေသည်။ မသိသူများက သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုးတို့နှင့်အတူ လုပ်ခဲ့သူဟု မှတ်ကြလေသည်။

“နိုင်ငံရေးဆိုတာ အနေတတ်ဖို့ပဲ လို့တာ မေရဲ့။ ဘယ်ဘက်က သာတယ်ဆိုတာ ကြည့်တတ်ရမယ်။ ဒါဆိုရင် လူထုက အထင်ကြီးတာ။ တကယ်ကတော့ လူထုဆိုတာ နွားပဲ။ ဘာမှနားလည်တာ မဟုတ်ဘူး” ဟု သခင်ကြက်သွေးက သူ၏ အတွေးအခေါ်ကို

ဖော်ကျူးလေသည်။

ထို့နောက် အာဏာရမည်ဟု တွက်သော ပါတီ၌ ဝင်ကာ အလုပ်လုပ်လေသည်။ ကိုယ်ကျိုးကို ကောင်းကောင်းကြည့်တတ်လာပြီဖြစ်၍ အကွက်ကို မြင်လာသည်။ မကြာမီ သူသည် ပါလီမန်အမတ်ဖြစ်လာတော့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရုပ်ပုံပါသော မဲပုံးနှင့် သူသည် အမတ်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူ၏အိမ်၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပုံကို ရွှေပေါင်နှင့် ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

“အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ဟာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပါပဲ။ တစ်ခါမှတော့ စကားမပြောဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကျေးဇူးတွေပေါ့။”

သူသည် တရားပွဲတွေလုပ်ကာ လူထုအား “ခင်ဗျားတို့ လူထုအကျိုးအတွက်ပါ” ဟု အော်သည်။ သို့သော် သူ့အတွက်သာ သူလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ကို သူသာလျှင် အသိဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် တပည့် အမွေးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ သူ၏ ဆွေမျိုး များနာမည်နှင့် သွင်းကုန် ထုတ်ကုန် ကုမ္ပဏီများ ထောင်သည်။ လာဘ်စားသည်။ နိုင်ငံခြား တစ်ခါသွားလျှင် သူ့မိန်းမအတွက် နိုင်လွန်နှင့် လက်ပတ်နာရီများ တိုးလာလေတော့သည်။ သူသည် လာဘ်ရသော ငွေကြေးနှင့် အင်းလျားကန်စောင်းတွင် တိုက်တစ်လုံးဆောက်ကာ သံအရာရှိများအား တစ်လ ၈၀၀ နှင့် ငှားထားသည်။

“အစ်ကိုတို့မှာ အဲဒီလို ငွေကြေးမစုလို့ မဖြစ်ဘူး မေရဲ့။ အစ်ကိုတို့နေရာက မြီတာ မဟုတ်ဘူး။ အတိုက်အခံတွေ တက်လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုတို့ကိုယ်ကို အစ်ကိုတို့ မယုံဘူးပေါ့” ဟု ကျွန်မက စူးစမ်းကာ မေးလိုက်၏။

“ဟား... ဟား၊ ဘယ်ယုံမလဲ။ အစ်ကိုတို့ ကိုယ်တိုင်ကိုက လူထုအကျိုးကို တာကယ် ဆောင်ရွက်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါသိလို့လည်း စုရ ဆောင်းရတာ ပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံတဲ့လူကတော့ ဘယ်စုမလဲ မေရဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကြည့်ပါ လား။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

သူသည် ပြောပြီး ရယ်မောနေလေသည်။

“ဒီမယ် မေရဲ့။ နိုင်ငံရေးမှာ အရေးအကြီးဆုံးက လက်နက်ရယ်၊ တပည့်မွေးဖို့ရယ်၊ အခွင့်အရေး ဗန်းပြနိုင်ဖို့ရယ် အဲဒါပဲ။ အစ်ကိုဆိုရင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ ဘာဝါဒ ညာဝါဒ ဆိုတာ ဘာမှ နားလည်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘာစာအုပ်မှလည်း ကျကျနနဖတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သဘောတရား လက်တွေ့လုပ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတာ။ အစ်ကို ကြည့်လေ”

ညဉ့်နက်လာသောအခါ လေသည် အေးလာလေသည်။ ကြယ်များကား အားကောင်း လျက်ပင် ရှိကြသည်။ ဆောင်တော်ကူး ရနံ့သည် လတ်ဆတ်စွာ သင်းပျံ့လျက် ရှိသည်။ နောက်ဆုံး၌ သခင်ကြက်သွေးသည် ငိုကြွေးခြင်းအမှုကို ပြုလေသည်။

“အခုတော့ အစ်ကိုတို့ နိုင်ငံရေးသမားတွေ မစားသာတော့ဘူး”

ကျွန်မ သူ့ကိုဖက်ကာ နှစ်သိမ့်ရသည်။ သူသည် ညည်းတွားနေသည်။ ကျွန်မသည် သူ့အား အနမ်းအမွှေးတို့ဖြင့် ကြံပေါက်ကာ သိပ်စေရသည်။ သို့သော် သူသည် မအိပ်နိုင်။ စကားတတ်တတ်ပြောကာ ကျွန်မအား တိုင်ကြားသည်။

“အစ်ကိုတို့ နိုင်ငံရေးသမားတွေကို အားလုံးက ရှုတ်ချနေကြပြီ။ အစ်ကိုတို့ နိုင်ငံရေး လုပ်စားခဲ့တာကိုလည်း သိကုန်ကြပြီ မေရေ။ အစ်ကိုတို့ ရှေ့လျှောက် ဘာလုပ်ကြမလဲ”

အရှေ့ဘက်မှ အပြာရိပ်သည် လင်းစပြုလာပေပြီ။ ကြယ်များသည် သန္တာရောင် တိမ်တိုက်ဝယ် ပြေးပုန်းနေကြလေပြီ။ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများလည်း ဖန်လာလေပြီ။

သခင်ကြက်သွေးသည် ကျွန်မ၏ ရင်ခွင်ထက်ဝယ် မှေးနေသည်။ သူ့ပါးပေါ်၌ မျက်ရည်ကြောင်းများလည်း စီးဆင်း ထင်ရစ်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်မကမူ သူ၏ “အစ်ကိုတို့ ရှေ့လျှောက် ဘာလုပ်ကြမလဲ” ကို ဝေဖန်စဉ်းစား နေသည်။

လောက၌ သိပ်မပြောင်းလဲသော အရာများရှိသည်။ သူပြောသော လက်နက်၊ တပည့် မွေးခြင်း၊ အခွင့်အရေး စသည်တို့ကား နိုင်ငံရေးစည်းရုံးရာ ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ ဤပစ္စည်း များကား အမြဲ ခေတ်စားလျက်ရှိသည်။ ဤပစ္စည်းများကို သုံးသည့် ပုံသဏ္ဍာန်သာ ခြားနား ပေလိမ့်မည်။ သုံးသည့် လူပုဂ္ဂိုလ်သာ ခြားနားပေလိမ့်မည်။

“မပူပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုလုပ်တဲ့ နိုင်ငံရေးဟာ မတိမ်ကောပါဘူး။ လွတ်လပ် ရေးရကတည်းက ဒီနိုင်ငံရေး ခေတ်စားခဲ့တာပါ”

ကျွန်မ နှစ်သိမ့်သော်လည်း သူသည် ငိုကြွေးလျက်ပင် ရှိနေပေသည်တကား။

၅မဝ၊ ၁၉၅၉။

ရေနှင့် ကြာ

၁

သူ ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်မမှာ ရှိုက်၍ နေမိလေသည်။

အမှန်အားဖြင့်လည်း ကျွန်မ သူ့ရှေ့မှာ မငိုဝံ့။ သူ့ကွယ်ရာတွင် ငိုခဲ့ပေါင်းကား များလှပေပြီ။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများမှာ ငိုရုံအပြင် ဘာတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။

အပြင်ဘက်၌ကား နေရောင်သည် ထွန်းပနေ၏။ နှင်းဆွတ် သစ်ရွက်များသည် စိန်ကုံးများ ဆင်ထားကြလေ၏။ လေတိုက်လိုက်သောအခါ စိန်ကုံးများသည် အလုံးပျက်ကာ အိပျောကျ သွားကြလေ၏။ ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်၌ရပ်ကာ နှင်းရည်များ တင်နေသော သစ်ရွက်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ နှင်းဆွတ် သစ်ရွက်များကား ကျွန်မ၏ ကိုယ်စားလှယ် များ ဖြစ်နေကြပေသည်။ သူတို့၏ စိန်ရည်များသည် တလက်လက် ဝင်းပကာ လှပနေကြ ၏။ ကျွန်မမူကား ရှိုက်ငိုမိကာ နှလုံးသား၏ ခံစားမှုသည် မျက်ရည်အဖြစ် သွန်းကျလာကြ လေ၏။ ကျွန်မသည် ဤနှင်းဆွတ် သစ်ရွက်များကဲ့သို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အလှအပကို ဖန်တီးချင်သည်။ ကျွန်မ၏ စာပေသည် နှလုံးသား၏ ဘာသာစကား ဖြစ်စေချင်သည်။ သို့သော် မျက်ရည်များကို အလှအပအဖြစ်သို့ မပြောင်းလဲပစ်နိုင်။ သစ်ရွက်များလောက်ပင် လွတ်လပ်မှုမရှိ။

ကောင်းကင်ပြာပေါ်၌ တိမ်သား ပန်းနုရောင်များ ပြေးလာကြပေသည်။ သူတို့သည် ဆေးစက်များ စွန်းသကဲ့သို့ ပျံ့လာလေ၏။ စိန်ရည်များမှာ တိုးလျှိုပေါက် မြင်ရသော ကြည်လင်ရွန်းပသော သန္တာလုံးကလေးများအဖြစ်သို့ ဘဝပြောင်းသွားကြ၏။

လေသည် သုတ်ဖြူးလျက် ရှိ၏။ သန္တာရည်ကလေးများသည် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ၏။ ထို့နောက် မီးခိုးရောင် တိမ်တိုက်များ လွင့်ပါးလာသည်။ ပန်းနုရောင်ထဲ၌ မီးခိုးရောင် တစ်ခြမ်းစွန်းကာ လက်နေ၏။ နေရောင်သည် ပူနွေးလာပေပြီ။ မြေပြင်နှင့် သစ်ပင်တို့သည် လင်း၍ လာ၏။ နှင်းစက်တို့သည် အရည်ပျော်ကာ လျှောကျသက်ဆင်းကြလေပြီ။ သစ်ရွက် တို့သည် စိမ်းစိမ်းစိုစို ကျန်ရစ်ကြလေ၏။

mgyoe.com

ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်၌ ရပ်ရင်း ဤဘဝ အခဲပြောင်းအလဲများ၊ အလှအပများ ကို ကြည့်ငေးနေသည်။ ကျွန်မသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အလှအပများကို ဖန်တီးရလျှင် မည်မျှ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းမည်နည်း။

အောက်ထပ်မှ ဝူခနဲ ကားထွက်သွားသံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူသည် ကလပ်သို့ ထွက်သွားပေပြီ။ သို့မဟုတ်လည်း နန်းသီတာသို့ သွားချင်သွားမည်။ ကျွန်မနှင့် စကားများပြီး နောက် တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားမြဲဖြစ်သည်။

“မင်းကိုက စိတ်မပြတ်ပါဘူးကွာ။ ဒါကြောင့်သာ ဝတ္ထုထဲ ပါနေတာပေါ့”

“မောင်လည်း သိသားပဲ။ ခဏခဏလည်း မ ပြောသားပဲ။ ဝတ္ထုရေးတယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးအလုပ်”

“စိတ်ကူးမို့လို့ ပြောတာပေါ့။ စိတ်ကူးထဲမှာကိုက ထင်နေတာ”

“မောင်ကို မ ချစ်ပါတယ်။ မောင် မယုံဘူးလား”

သူက နှုတ်ခမ်းကို မွဲလိုက်လေသည်။ ကျွန်မအား ခက်ထန်စွာ ကြည့်နေ၏။ ကျွန်မသည် ပြန်ကျလျက်ရှိသော ရေးလက်စ စာရွက်များကို ကောက်ကာ အံ့ဆွဲ ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“မင်းပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည့်ပဲ”

“မ ဘာလုပ်လို့လဲ”

ကျွန်မသည် မနည်း မျိုသိပ်ထားရပေသည်။ ကျွန်မ စာရေးလျှင် သူသည် စားပွဲ ဘေးရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ ရောက်လာတတ်ကာ ရေးပြီးသား စာရွက်များကို ယူကြည့် တတ်သည်။ ယခုလည်း ဝတ္ထုမပြီးသေးဘဲ ဖတ်ကာ ကောင်မလေးက ရည်းစားဟောင်းကို လင်ယောက်ျားကွယ်ရာ၌ တမ်းတသည့်အခန်းကို ကန့်ကွက်နေလေသည်။ ကျွန်မသည် ဆက်၍လည်း မရေးချင်တော့။ ကျွန်မ စိတ်ထဲ၌ တန့်န့် ဖြစ်နေ၏။

“မင်း အသံကို မင်း ပြန်ကြားရဲ့လား”

ကျွန်မသည် ဘာမျှပြန်မပြောခဲ့ချေ။ ကျွန်မ ရင်ထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ် မြည်နေ၏။ ကျွန်မသည် ကမ္ဘောဇပြည် ‘စာရေးဆရာ နွေရာသီရက်’ စာပေပွဲတော်သို့ သွားစဉ်က လက်ဆောင်ရခဲ့သော ကြွေပန်းအိုးကလေးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကြွေပန်းအိုးပေါ်၌ကား ရေအိုင်ကြာတောမှ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်း ပျော်မြူးနေသော ရွှေငါးကလေးများ ခြယ်ရေးထား သည်။ ကျွန်မမှာ ရွှေငါးကလေးလောက်မှ လွတ်လပ်ပါစ။ ဤမေးခွန်းကို ကျွန်မ မေးမြန်း လျက်ရှိပေသည်။

သူသည် စားပွဲဘေး ကျွန်မနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာသို့လာကာ “ပြောစမ်းပါဦး။ မေးတာများလေ။ မင်း အသံ မင်း ပြန်ကြားရဲ့လားလို့”

ကျွန်မသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကျွန်မသည် ကြာပွင့်မှ အနီရောင်အငွေ့ကလေး

mgyoe.com

ဘယ်နှင့် ရှိသလဲကို ရေတွက်နေ၏။

“ဟင်”

သူ့အသံသည် တင်းမာလာ၏။ ရွှေငါးကလေးများသည် လှိုင်းထသဖြင့် မှန်ဝါးသွားလေသည်။ ကြာပွင့် အဝန်းအယှက်တို့သည် လိမ်ကောက်သွားကြလေသည်။

ကျွန်မသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လျက် -

“ကြားသားပဲ”

“မင်း အသံကိုက ဒေါသသံ ပါနေတယ်။ ဒီအကြောင်းကို မေးရင် မြန်းရင်ကို မင်း မကြိုက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ စာရွက်တွေ အံဆွဲထဲ ထည့်လိုက်ရတာလဲ”

“မ ဆက်မရေးချင်တော့ဘူး”

“မင်းကို ကိုယ်က မရေးနဲ့လို့ မပြောဘူးနော်”

သူ့အသံမှာ ပျော့ပျောင်းလာပြန်လေသည်။ သူကပင် “မရေးနဲ့လို့ မပြောဘူးနော်” ဟု သူ၏ သဘောထား ကျယ်ပြန့်မှုကို ဖော်ပြလိုက်ပါကလား။ ကျွန်မရင်ထဲ၌မူ ရယ်မောနေသည်။

မရေးနှင့်ဟုပြောကာ ဖြောင့် တားမြစ်ခြင်းသည် ရိုးသား ဖြောင့်မှန်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

သူပေးထားသော လွတ်လပ်ခွင့် ဘောင်ကား ကျဉ်းမြောင်းလှပေသည်။ ကျွန်မက ထင်ရာ လုပ်မည်ဟူသော အဆီးအတား အကန့်အသတ် လုံးဝ ကင်းမဲ့သည့် သဘောကို ယုံကြည်သူမဟုတ်။ မင်းမဲ့ စိုးမဲ့ ဝါဒကို နှစ်သက်သူမဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်မသည် သူ့အပေါ် ချစ်ခြင်းမပျက်၊ မယားဝတ္တရားမပျက် နေပါလျက် ကျွန်မ၏ စာပေဖန်တီးမှု လွတ်လပ်ရေးကို ထိပါးနေသည်ကား စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်မိပေသည်။ စာရေးချင်စိတ်မှာ ကုန်ခန်းသွားလေ တော့သည်။

“ကဲ... ဆက်ရေးလေ”

“မ စိတ်မပါတော့ဘူး”

“ဒါတော့ သဘောပဲ”

ထို့နောက် ကိုစိန်ဓားသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်မှ ပြန်လာကာ ကလောင်တံကို မင်စိုက်ခုံတွင် တင်ထားလိုက်သည်။ စားပွဲခင်း တွန့်နေသည်များကို လက်ဖြင့်ဆန့်သည်။ စားပွဲစွန်းရှိ ရွှေရောင်နှင့် အနီ ဇီးကွက်ရုပ်ကို ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်ထားသည်။ အမေရိကန် စာရေးဆရာမတစ်ဦး လက်ဆောင်ပေးသော မီးတိုင်ညှိထွန်းပြထားသည့် လွတ်လပ်ရေးရုပ်တုကို စွယ်စုံကျမ်းအပေါ်၌ တင်ကာ နေရာပြင်ထားသည်။ စိတ်ရှုပ်လျှင် ကျွန်မ သည်လိုလုပ်တတ်သည်။

ဟိုနေရာကဟာ ဒီရွှေ၊ ဒီနေရာကဟာ ဟိုရွှေ။ ရှမ်းပြည်က ဝယ်လာသော ကျောက်ဖြူခြင်သော်
ကို ကရင်မလင် နန်းတော်ရှေ့၌ ထားလိုက်သည်။ လောပြည်မှ ဆင်ကိုလည်း ယိုးဒယား
ဝတ်လစ်စားလစ်မယ် ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်းစေလိုက်သည်။ စာရေးစားပွဲပေါ်ရှိ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး
ပြောင်းလဲသွားပေသည်။ ကျွန်မစိတ်လည်း တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားပေသည်။ ကြွေပန်းစိုက်
အိုးမှ ပန်းများသည် လန်းစိုလာပေပြီ။ ကြာပွင့်များသည် နီမြန်းလာကြပေပြီ။ လိပ်ပြာတို့သည်
ပျော်မြူးနေကြ၏။

ကျွန်မသည် ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ကျွန်မ ယောက်ျားမှာ ကျွန်မနှင့် မရခင်ကတည်းက ကုက္ကိုင်းဘက်ရှိ သူ၏ အမွေ
ရသော ခြံကြီးထဲ၌ နှစ်ထပ်တိုက်ခံကလေးတစ်လုံး ဆောက်ထားခဲ့သည်။ ခြံကြီးမှာ အကျယ်
ကြီးဖြစ်၍ ဝါးပင်များ ပတ်ကာထားသည်။ အိမ်ကို ရေကန်ကြီးရှေ့၌ ဆောက်ထားလေ
သည်။ အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းကလေးမှ အောက်အနိမ့်ကလေးသို့ ဆင်းလိုက်လျှင် ရေကန်ကြီး
သို့ ရောက်လေသည်။

ကျွန်မသည် မြက်ခင်းရှိ ပန်းရုံများအောက်မှ ဖြတ်သန်းကာ ရေကန်ကြီးဆီသို့
လျှောက်ခဲ့ပေသည်။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ရှိလျှင် ရေကန်ဘေး၌ သွားကာ တစ်နေကုန် ထိုင်နေတတ်
သည်။ သူနှင့် စကားများ၍ ဤရေကန်သို့ လာထိုင်သည်မှာလည်း အကြိမ်များလှပေပြီ။

စိမ်းနေသော ရေပြင်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကြည်လင်အေးမြသော စိတ်သည်
နှလုံးသို့ လာရိုက်လေသည်။ ရေကန်ကြီးမှာ ကြာပန်းများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိပေသည်။
ကြာရွက်ကြီးများသည် ရေပြင်ကို တရစပ် ရုံထားကြသည်။ ကမ်းစပ်၌ မှော်ပင်များဖြင့်
တင်း၍နေသည်။ ရေပြင်မှာ ငြိမ်သက်လျက် မှန်သားကဲ့သို့ ညီညာပျံ့ပျူးလျက် ရှိ၏။
စိမ်းသော ကြာရွက်ဝန်းဝန်းများမှာ မှန်သားပေါ် ခင်းထားကြသည်။

ကျွန်မသည် ခဲလုံးတစ်လုံးနှင့် ရေထဲသို့ ပစ်လိုက်သည်။ ကြာရွက်များသည် လှုပ်ရှား
သွားကြကာ ရိုးတံများ ပေါ်လာကြ၏။

ကြာများသည် ရေပြင်နှင့် ထိစပ်လျက်ရှိကြသည်။ ကြာပင်သည် ရေနှင့်အတူ ပွင့်လန်း
ပေသည်။ မနှစ် နွေက ရေများ နည်းသွားသောအခါ သူလည်း နိမ့်ကျသွားလေသည်။
သီတင်းကျွတ်လကား ရေအပြည့်ဆုံးဖြစ်သည်။ ရိုးတံများသည် ရှည်မြင့်တက်လာသော
ရေနှင့်အမီ ကြာပန်းကို မော့ထားကြလေ၏။ ကြာပွင့်နီနီတို့သည် မှန်သားပေါ်မှ ထိုးထွက်
ကာ ပူးနေကြ၏။

ကျွန်မသည် ခဲတစ်လုံး နောက်ထပ် ပေါက်လိုက်ပြန်သည်။

ရေပြင်သည် အဝိုင်း အဝိုင်းကလေးများ ဖြစ်သွားကြသည်။ ကြေးမုံသည် ကွဲကာ
အစိမ်းရောင် အရင့်အနုတို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားကြလေ၏။ ကျွန်မ ရုပ်ပုံလွှာလည်း
ဝါးသွားလေ၏။ ကြာပွင့်နီနီများ၊ ကြာရွက်စိမ်းစိမ်းများလည်း မှန်ဝါးသွားကြလေ၏။

J

ကျွန်မယောက်ျား ကိုစိန်ဓားမှာ ဝင်ငွေကောင်းသူ ဖြစ်ပေသည်။ စွပ်ကျယ်စက်တစ်ခုတွင် အစုအများဆုံးပါသော ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တောလိုက် ဝါသနာပါသည်။ ဆောင်းတွင်းဘက်ဆိုလျှင် ပဲခူးရိုးမ တောင်ဘက်သို့ သွားကာ အမဲလိုက်တတ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ အဖော်ကောင်းလျှင် ပျဉ်းမနားဘက်အထိ ရောက်သည်။

အမှန်ပြောရလျှင် သူနှင့် မရခင်က သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းမသိခဲ့ပေ။ ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုများကို နှစ်သက်သူ 'စာဖတ်ပရိသတ်' အဖြစ် သိကျွမ်းကာ ခင်မင်ရာမှ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခါက ကျွန်မသည် စိတ်ညစ်နေသောအခါဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သူနှင့် လက်ထပ် သောအခါ အသက် ၂၇ နှစ် ရှိပေပြီ။ သူက လက်ထပ်ပါဟု ပြောသောညက ကျွန်မက ရှင်းရှင်းပင် ကျွန်မ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်မနှင့် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုနှင်းကြည်။ ကျွန်မတို့အကြောင်းကို ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေအချို့ သိကြ သည်။ သို့သော် အများကမူ တလွဲ ထင်ကြပေမည်။

“မ၊ကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပဲ ပြောတတ်တယ်လေ။ ဘယ်သူ ကိုမှ လှည့်စားပြီး မယူချင်ဘူး”

ကိုစိန်ဓားသည် ကော်ဇောကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မ၊အကြောင်းကို မခြွင်းမချန် သိစေချင်တယ်”

“ကိုယ် သိပါတယ်။ ကိုနှင်းကြည်နဲ့ အကြောင်းလည်း ကိုယ် ကြားပါတယ်။ အခုပဲ မေးချင်တယ်”

ကျွန်မသည် သူ့ကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနေ့က ကျွန်မ ခေါင်း၌ နှင်းဆီဖြူ တစ်ပွင့်ကို စိုက်ပန်ထားသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း သူက ကျွန်မ၏ နှင်းဆီဖြူ လှကြောင်း ချီးမွမ်းခဲ့သည်။

“မေးပါ။ မ ဖြေတာ ယုံရင်လေ”

“ယုံပါတယ်။ မ၊ကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။ မ၊ဟာ အမှန်တရားကို ရေးနေ တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပဲ”

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကိုယ် မေးချင်တာက ကိုနှင်းကြည်အပေါ်မှာ ပြတ်စဲ”

“တော် ကိုစိန်ဓား။ မ၊နဲ့ ကိုနှင်းကြည်ဟာ အလွန်အကျွံ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မ ပြောသားပဲ။ မတို့နှစ်ယောက်ဟာ အမှန်ကတော့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေပဲ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖွင့်မပြောကြဘူး။ သူကလည်း မ၊ကို လက်ထပ်ပါလို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး။ ချစ်ပါတယ်လို့လည်း မပြောဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သွားအတူ လာအတူ နေကြတယ်။ တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက် ကောင်းကောင်း သိကြတယ်။ ရင်းနှီး ချစ်ခင်ကြတယ်။ မ စာရေးတာကို သူ လေးစားတယ်။ မ နိုင်ငံရေးဆိုတာ နားမလည်ပါဘူး။ တစ်ခါမှ ကိုယ်တိုင် မပါခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ တိုင်းပြည်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ မ နားလည်တယ်။ သူ့ကို မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူ ပညာတတ်တစ်ယောက်အဖြစ် မ လေးစားတယ်။ သူ အခု တောထဲမှာ မိန်းမရနေတယ် ကြားတယ်။ ဒါပဲ၊ ဒီထက်လည်း မမှာ ပြောစရာမရှိဘူး။”

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ကိုစိန်ဇားက “ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ သံသယမရှိတော့ ပါဘူး။ မ,ကသာ လက်ထပ်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင်”

ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးသောအခါ သူ၏ စိတ်နေစိတ်ထားကိုလည်းပို၍ သိလာရ ပေသည်။ သူသည် ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူဟု ကျွန်မ နားလည်ခဲ့ရသည်။ ဘုရားစင်ကို လှပ ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်သည်။ ငွေဖြင့် သွန်းလုပ်ထားသော မဟာဗောဓိ စေတီကလေး မှာ လက်ရာလည်း အနုစိတ်၍ သပ္ပာယ်လှပေသည်။ မန္တလေးမှ ပူဇော်လာခဲ့သော ရွှေဆင်းတု တော်၊ ပလ္လင်၊ တံကဲတို့မှာ မြန်မာမှု ဆန်လှပေသည်။ ရှမ်းပြည် အင်းလေးမှ ဝယ်လာသော ငွေစိုက် ပန်းအိုးကြီးထဲတွင် ပန်းများ လန်းနေမှ နှစ်သက်သည်။ ဤအချက်တွင် ကျွန်မနှင့် သဘောချင်း ကိုက်ညီသည်။ ကျွန်မသည် ဘုရားစင်၌ ပန်းများ လန်းလန်းတင့်တင့် ဖြစ်နေ လျှင် ကြည်နူးသွားကာ စိတ်ချမ်းမြေ့ ကြည်လင်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဒေါသ ဖြစ်နေလျှင်ပင် ဘုရားစင်မှ ပန်းများကိုမြင်လျှင် ပြေပျောက်ကာ လန်းရွှင်လာတတ်ပေသည်။

ကျွန်မနှင့် မတိုက်ဆိုင်သည်ကား တောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် အမဲပစ် သေနတ်ကို တိုက်ချွတ်ရင်း ပြူးကာ စွန့်စားခန်းကို ပြောပြနေသည်။

“တိရစ္ဆာန်ဆိုလို့ အထင်မသေးနဲ့ မ,ရ၊ သိပ်ပါးတဲ့ ကောင်တွေနော်။ သူတို့ကို လိုက်ပြီဆိုတာ သိရင် သူတို့ကလည်း ခြေရာဖျောက်ပစ်တာ။ တစ်ခါတလေများ လူနဲ့ တောကောင်နဲ့ ဉာဏ်ကစားကြတာတောင် ရှိတယ်။ တစ်ခါပေါ့ မ,ရာ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကို သွားတိုးတာပေါ့။ ကိုယ်လည်း ကြောင်နေပြီး အကောင်ကြီးကလည်း ခုန်အုပ်၊ ခလုတ်ကို ဖြုတ်မိပေလို့ပေါ့။ အို... ကားခနဲ ကျသွားတာပဲ။ တစ်ခါတုန်းကလည်း တစ်နေ့နဲ့ တစ်ည လိုက်တာတောင် တစ်ကောင်မှ မမိခဲ့ဘူး။ မောမောနဲ့ကွာ သစ်ကိုင်းပေါ်က မျောက်တွေကို ပစ်ပြီး ပန်းကျလာတဲ့ ‘သွေးကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အရက်နဲ့’”

“တော်ပါတော့ မောင်ရယ်”

“မင်းကလည်းကွာ”

ကျွန်မဝါဒမှာ ကိုယ်ယုံတာ ကိုယ်လုပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မနှစ်သက်သော်လည်း သူယုံတာ သူလုပ်တာ ကျွန်မက ဝင်မကန့်ကွက်ပေ။ ကျွန်မ ယုံကြည်တာလည်း ကျွန်မ လုပ်သည်။ ရိုးမဘက်က ပြန်လာလျှင် ကျားရေကြီး ပါလာတတ်သော်လည်း ကျွန်မ ဘာမှ

mgyoe.com

ဝင်မပြောခဲ့။ သူ့အိပ်ရာဘက်တွင် ကျားရေကြီး ခင်းထားလေသည်။

တကယ်လည်း လူတစ်ယောက် ဝါသနာတစ်မျိုးစီ ရှိကြပေသည်။ ကျွန်မမှာ ကျယ်ဝန်း စိမ်းလန်းသော ခြံကြီးအလယ်တွင် နေရ၍ ကျေနပ်မိပေသည်။ ကျွန်မ အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် ရေကန်ကြီး စိမ်းစိမ်းညိုညိုကို မြင်ရပေသည်။ နွေဦးပေါက် ဆိုလျှင် ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ တေးသီသံ ကြားရတတ်သည်။ အေးချမ်းစိတ်ငြိမ်ခြင်း၊ လှပခြင်းကို ကျွန်မ နှစ်သက်သည်။ ကျွန်မသည် ဝတ္ထုများ ဆက်လက်ရေးသားလျက်ရှိပေ သည်။

ကျွန်မ၏ စာပေကို တည်းဖြတ် သုတ်သင်သူကား မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာမဟုတ်။ ကျွန်မ၏ယောက်ျားဖြစ်နေလေပြီ။ ကျွန်မရေးသမျှ သူ အကုန်ဖတ်သည်။ ပထမတော့ ကျွန်မသည် သူ၏ စိတ်ဝင်စားမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်လေသည်။

‘ချစ်သူ’ အမည်ရှိ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အတွက်နှင့်ကား သူနှင့် စကားများကြရသည်။

“မ ဝတ္ထုထဲက မင်းသားက ကျောင်းသားသမဂ္ဂခေါင်းဆောင်၊ နာမည်က မောင်သင်း ကြည်ဆိုတော့ကွာ၊ မလိုက်ပါဘူး”

“ဘာမလိုက်တာလဲ”

“သင်းကြည်ဆိုတာ မိန်းမ မဆန်ဘူးလား မရဲ့၊ ဟင်”

ကျွန်မ သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာထားမှာ တည်နေ၍လည်း အံ့ဩရ သည်။

“သင်းကြည်တို့၊ နှင်းကြည်တို့ဆိုတာ ပျော့ညံ့လွန်းလှပါတယ်ကွာ”

ကျွန်မသည် ဒေါသလည်း နည်းနည်းထွက်လာသည်။

“ကိုနှင်းကြည် ဆိုတာတောင် ရှိသေးတာပဲ။ စာပေဆိုတာ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ပေါ်မှာ မှီပြီး ရေးရတာမဟုတ်လား”

“မင်းက ကိုနှင်းကြည်များ လွမ်းပြီး ရေးတာလားကွာ”

ကျွန်မက ချက်ချင်း မျက်နှာထားလိုက်သည်။ ဤပြဿနာမှာ ပေါ်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဟု အောက်မေ့ခဲ့သည်။

“မောင် ဒီစကား မပြောထိုက်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

ကိုစိန်ဓားသည် ဘာမျှနောက်ထပ်မပြောသော်လည်း မျက်နှာထား ခက်ထန်နေပေ သည်။ သူ၏ မိတ်ဆွေများ အလယ်တွင်ကား သူသည် စာပေချစ်မြတ်နိုးသူ၊ သူ၏ မိတ်ဆွေ များက ကျွန်မ၏ နောက်လထွက်မည့် ဝတ္ထုအကြောင်း သူ့အား မေးကြသည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက် များသို့ မပေးပို့မီ သူက ဖတ်ရလေရာ ဇာတ်ကောင် နာမည်ကအစ ပြောပြနိုင်သည်။ ပထမတော့ ကျွန်မ၏ စာပေမိတ်ဆွေများကပင် သူ့အား စာပေမြတ်နိုးသူအဖြစ် ထင်မှတ် ကြလေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်မ၏ မလွတ်လပ်သောဘဝကို တွေ့လာရ၍ စိတ်ပျက်

ကြသည်။

ကျွန်မသည် ဇာတ်ကောင်၏အမည်ကို ကိုဝဏ္ဏဟု ပြောင်းပစ်လိုက်ရသည်။

‘ခနဗေဒ’ ဂျာနယ်မှ လာတောင်း၍ စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်သော ဝေဖန်ချက် ဆောင်းပါးများ အပတ်စဉ် ရေးပေးရန် ကံတီပြုလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် တက္ကသိုလ်တွင် နေစဉ်က ခနဗေဒ ဘာသာရပ် ယူခဲ့သည်ကို အယ်ဒီတာက သိလေသည်။

ကျွန်မက နိုင်ငံခြားမှ အရင်းတင်ပို့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဝေဖန်စာ ဆောင်းပါး တစ်စောင် ရေးလိုက်သည်။

“မင်း ဆောင်းပါးထဲမှာက အစိုးရကို ဝေဖန်ထားတာတွေ ပါနေတယ်။ အစိုးရကို ဝေဖန်ရင် အတိုက်အခံကို အကျိုးပြုတာပဲ”

“ဒီလို တရားသေတွက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အစိုးရကို မဝေဖန်ရတော့ဘူးလား။”

“အစိုးရဟာ အမျိုးသား အစိုးရကွဲ့။ အရင်ကလို နိုင်ငံခြားအစိုးရမဟုတ်ဘူး။ ဝေဖန်ရင် အတိုက်အခံကို အလုပ်အကျွေးပြုတာပဲ။ အတိုက်အခံတွေဟာ”

“အစိုးရကို မဝေဖန်ရဘူး ဆိုတာရယ်၊ အစိုးရကို ဝေဖန်တာ အတိုက်အခံ အကျိုး ပြုတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်ကိုတော့ မ သဘောမတူနိုင်ဘူး။ မတို့ စာရေးဆရာတွေဟာ နိုင်ငံရေးသမားတွေမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချက်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိဖို့လိုတယ်။ သူတို့ဟာ အမှန်တရားကို ရှာဖွေတဲ့လူတွေ၊ သူတို့ဝေဖန်တာဟာ အမှန်တရားဘက်က ဝေဖန်တာ။ ဝေဖန်ရေးကို အတိုက်အခံဘက် လုပ်ကျွေးတယ်ဆိုပြီး နိုင်ငံရေး အာဏာတနဲ့ မြင်ရင်တော့ ဝေဖန်ရေးရဲ့ ကောင်းကျိုးတန်ဖိုးတွေ ဆုံးရှုံးမှာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ အတိုက်အခံ အားပေးတာမျိုးကို ကိုယ်တော့ သဘောမကျဘူး။ ကိုယ်တို့ ကုန်သည်တွေဟာ အစိုးရနဲ့ ဆက်သွယ်နေရတာ”

ကျွန်မသည် စကားအကျယ်အကျယ် မများချင်၍ ခနဗေဒ ဂျာနယ်တွင် မရေးဘဲ နေလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ကျို့ကာ တဖြည်းဖြည်း အရေးနည်းလာလေသည်။

သူ့တွင် အစွဲအလမ်း ရှိနေသည်။ ဝေဖန်ရေးကို ဝေဖန်ရေးအဖြစ် မမြင်ဘဲ အတိုက် အခံဟူသော အစွဲအလမ်းက သံသယ သည်းထန်စေပေသည်။ ဝေဖန်ရေးသည် အကျိုးအပြစ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ပြသခြင်းဖြစ်၍ ကောင်းကျိုးရှိသည်ဟု သူက မမြင်ပေ။

အခြား အစွဲအလမ်းရှိသေးသည်။ ကိုနှင့်ကြည်နှင့်ပတ်သက်သော အစွဲအလမ်း။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော ဝတ္ထုများ ရေးလျှင် သူသည် သံသယနှင့် ဖတ်တတ်လေသည်။ ကျွန်မသည် ချစ်မေတ္တာ ပြောင်းလဲသည့် သဘောကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၌ ဖော်ပြထားပေသည်။ ကောင်မလေးမှာ သူ့ချစ်သူနှင့် ကွဲသွားပြီးနောက် လက်ထပ်သွားလေသည်။ လင်ယောက်ျား နှင့် သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြ။ ကောင်မလေးသည် သူ့လင်ကွယ်ရာ၌ ကွဲသွားသော ချစ်သူအား သွားသတိရသော အခန်းကို သူက ကန့်ကွက်နေလေသည်။ သည့်ဝတ္ထုကို

ခံစားမှုရသ ပါလာအောင် ဖွဲ့နွဲ့ထားပေးသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကျေနပ်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လေသည်။

“မ မောင့်အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်တာရှိသလား”

“မရှိပါဘူး”

“မယားဝတ္ထုရား ပျက်ကွက်တာကော ရှိသလား”

“ရှိတော့မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းဝတ္ထုတွေက တမ်းတသံပါနေတယ်။ အဲဒါ စိတ် မပြတ်တာကို ပြတယ်”

“မောင်က ဝတ္ထုကို ဝတ္ထုအဖြစ် မမြင်ဘဲကိုး”

“မင်းဝတ္ထုက အချစ်ဝတ္ထုကွ။ မင်းရဲ့ သဘောတရားတွေ ပါနေတယ်။ မင်းရဲ့ ခံစားမှု တွေ ပါနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် စိတ်မပြတ်ဘူးလို့ ပြောရတာပေါ့”

“မောင်၊ မ တစ်ခုပြောချင်တယ်။ စိတ်၊ စိတ်နဲ့ မောင် သိပ်ပြောတယ်။ မ မောင့်ကိုများ ခွဲထွက်ပြီး သွားသလား။ မောင့်ကို မ ချစ်တယ်လို့ ပြောသားပဲ။ အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို မရဲ့ အယုအယ၊ မရဲ့ ကြင်နာမှုတွေနဲ့ ဖော်ပြနေသားပဲ။ မောင်လည်း ဝန်ခံနေတာပဲ။ ဒါကို မောင် မကျေနပ်ရင်တော့ မပြောတတ်တော့ဘူး။ မလည်း နောက် ဝတ္ထုမရေးတော့ဘူး”

ကျွန်မသည် မလွတ်လပ်သဖြင့် စိတ်ပျက်နေသည်မှာ ကြာပေပြီ။ ဝတ္ထုတွေ မရေး လျှင် ဤပြဿနာများလည်း ပေါ်စရာအကြောင်း ရှိတော့မည်မဟုတ်။ ဝတ္ထုများ မရေးဘဲ နေရမည်လော။

၃

မှန်သားသည် ကြည်လင်၍ လာပေပြီ။ ကြာပန်းများသည် ငြိမ်သက်ကာ အစိမ်းရောင်သည် တည်၍ လာပေပြီ။ တစ်ကန်လုံး စိမ်းလန်းလျက် ရှိပေသည်။ ကျေးငှက်များသည် တေးသီ၍ နေကြပေသည်။ ခြံအစွန်းမှ ဝါးပင်၏ အရွက်ချင်း ထိခိုက်တိုးဝှေ့သံသည် ကျေးငှက်တို့၏ သီဆိုသံအား ဖြည့်စွက်ပေးကြလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ငြိမ်းချမ်း တင့်မော၍ နေကြလေသည်။

ကျွန်မသည် ရေပြင်နှင့် ကြာပန်းတို့၏ ထိစပ် ပွင့်လန်းခြင်းကို အားကျနေပေသည်။

စာပေ အနုပညာတို့သည် အမှန်တရားကို ဖော်ပြရာဖြစ်ပေသည်။ လူတို့၏ နှလုံး သားကို ဖော်ပြရာ ဘာသာစကားဖြစ်သည်။ စကားလုံးကလေးများသည် ရင်ခုန်သံ၏ အမူအရာများဖြစ်ကြသည်။ ခေတ်တစ်ခေတ်၏ အဖြစ်အပျက် အမှန်အကန်ကို စာပေ၌ စူးစမ်းရှာဖွေကြရသည်။ စာပေသည် လွတ်လပ်မှ ပွင့်လန်း ရှင်သန်ပေသည်။

ရေခန်းလျှင် ကြာပန်းတို့သည် ခြောက်သွေ့ကာ ပျက်ယောင်းသွားကြပေမည်။

လွတ်လပ်မှု ရေပြင်ဝယ် ကြာပန်းတို့သည် ပွင့်လန်း၍ နေကြပေသည်။

ညနေစောင်းလျှင် ကိုစိန်ဓား ပြန်လာပေမည်။ ကျွန်မသည် ဝတ္ထုမရေးဘဲလည်း
မနေနိုင်။ မဖန်တီးဘဲလည်း မနေနိုင်။ သူနှင့် စကားစစ်ထိုးပွဲ လုပ်ရပေဦးမည်။ ရှိက်ငိုရပေ
ဦးမည်။

စုမဝ၊ ၁၉၅၉။

အနီးအဝေး

၁

မနေ့ကတင် ကျွန်တော်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း၌ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးစပ်လိုက်သည်။

ငါ့ဘဝတွင်

နှစ်လရက်တွေ၊ ကျော်ယွန်းလေခဲ့
 စီးတွေဖိတ်ဖိတ်၊ တရိပ်ရိပ်တည့်
 တစ်စိတ်တစ်ခြမ်း၊ လူ့သက်တမ်းတွင်
 ကုန်ခန်းစေ့မြောက်၊ လေးဆယ်ရောက်သော်
 နက်စောက်မြင့်မား၊ အတွေ့များဖြင့်
 အခါးအချို၊ ထိုထိုရောပြွမ်း
 စုံမွမ်းမွမ်း၊ တရွရွလျှင်
 လောကအမြင် ဖွဲ့စည်း၏။
 ပျိုမျစ်ရွယ်က
 တင့်တယ်ဆန်းကြွ၊ သည်အလှမှာ
 တွေ့ရခုနေ၊ ကျည်းတန်ပေသည်။

မနေ့က ကျွန်တော်၏ မွေးနေ့ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခါမျှ မွေးနေ့ကို ဆင်ယင်ကျင်းပခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများထဲမှ မွေးနေ့ပွဲလမ်းသို့ ဖိတ်မန္တက ပြုခဲ့သော်လည်း သွားခဲ့လှသည်။ မွေးနေ့သဘင်ကို ပကာသန အလုပ်ဟု သဘောထားခဲ့သည်။ အင်မတန် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများက ဖိတ်မှသာ လူမများလျှင် သွားတတ်ပေသည်။

သို့သော် ထိုနေ့က ကျွန်တော်၏ အသက် ၄၀ မြောက် မွေးနေ့ကို ကျင်းပခဲ့သည်။

မိတ်ဆွေ မည်သူ့ကိုမျှ မဖိတ်။ မည်သူ့ကိုမျှလည်း အသိမပေး။ တိတ်တဆိတ်ပင် ဆင်ယင် ကျင်းပခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က လူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဖိတ်သည်။ ထိုသူကား အခြားမဟုတ်။ ကျွန်တော်၏ ဇနီးသည် မြိုင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့သည် အင်းလျားကန်အနီးရှိ တရုတ်ပျော်ပွဲစားရုံသို့ သွားကြ လေသည်။ မြိုင်က ကျွန်တော့်အား ရှမ်းပိန် အရက်တစ်ပုလင်း ဝယ်ပေး၏။ ကျွန်တော်သည် အရက်သမားမဟုတ်သော်လည်း ရှမ်းပိန်ကိုမူ နှစ်သက်သည်ဟု သိသဖြင့် မွေးနေ့တွင် ဝယ်ပေးခြင်းဖြစ်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ရှမ်းပိန်မှာ ဈေးကြီးပေးဝယ်ရသော အရက်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ မြိုင်သည် သူ စုဆောင်းထားသော ငွေထဲမှ ဝယ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ရှမ်းပိန် အဆောင်အယောင် ပါအောင်ဆို၍ ဖန်ခွက်အပူ ကတော့ပုံကလေးပါ ဝယ်လာ၏။ ကျွန်တော်က ဤကတော့ပုံ ဖန်ခွက်ကလေးနှင့် သောက်ချင်သည်ကို သူ သိသည်။ မြိုင်သည် ကျွန်တော်၏ အကြိုက်၊ ကျွန်တော်၏ အရသာခံစားမှုများကို ကောင်းကောင်းကြီး သိပေ သည်။

ကျွန်တော်က မြိုင်ကို ကဗျာတစ်ပုဒ် လက်ဆောင်ပေးသည်။ ကဗျာမှာ အဆုံးမသတ် ရသေးသော ကဗျာဖြစ်၏။ ကဗျာ၏အမည်မှာ 'သံသယ နှစ်ကာလများ' ဟူ၍ ဖြစ်၏။ အသက် ၄၀ စေ့ရောက်သော မွေးနေ့မတိုင်ခင်က ရေးစပ်ထားသော ကဗျာဖြစ်သည်။ ၄၀ အရွယ်တွင် ပြန်လည်သုံးသပ်ထားသော ကဗျာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်၏ အတွေးအခေါ်၊ ကျွန်တော်၏ အဘိဓမ္မာကို ဖော်ပြထားသော ကဗျာ။

ကျွန်တော်သည် အသက်အစိတ်လောက်အထိ စာပေလွေနှင့် နပန်းလုံးခဲ့ရပေသည်။ စာကြည့်တိုက်သည် ကျွန်တော် လေ့လာရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ပေဖူးလွှာ ပိဋကတ်တိုက်၏ ရေနံ ရနံ့သင်းသော အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ပေမူများကို ကူးယူခဲ့ရသည်။ တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက် မြေအောက်အထပ်မှ ကျောက်စာများကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးခဲ့ရသည်။ ကျောင်းမှ ထွက်လာသောအခါလည်း ဂျပန်ခေတ်နှင့် ကြိုကြိုက်နေ၍ ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်ဘဲ စာဖတ် ၍ နေခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကဗျာစပ်သည်။ စာဖတ်ခြင်းကို နှစ်သက်ပေသည်။

စစ်ပြီးစက 'ပွင့်စမာလာ' အမည်ရှိ ဂျာနယ်တစ်စောင် တည်းဖြတ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုအခါက ကျွန်တော်သည် အမျိုးသား လူငယ် သမဂ္ဂ၌ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပေသည်။ ပွင့်စ မာလာ ဂျာနယ်မှာ စစ်ပြီးခေတ်ကာလ၌ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွထက်သန်ပြီး ပဲ့ကိုင်မှု ကင်းမဲ့နေသော လူငယ်အင်အားစုအား ပညာပေးရန်၊ စည်းရုံးရန် ရည်ရွယ်၍ ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက မြန်မာပြည်သည် စစ်တလင်း နှစ်ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် များစွာ ဆုံးရှုံးနစ်နာခဲ့သည်။ စုစုပေါင်း လယ်ယာအိုးအိမ် စည်းစိမ်တန်ဖိုး ကျပ်ငွေ ကုဋေ ၉၄၀၀ ကျော် ဆုံးရှုံးကြောင်း စာရင်းဂဏန်း တွက်ချက် ဖော်ပြကြသည်။

သို့သော် ပညာရေး ဆုံးရှုံးသည်ကား တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်။ ၁၀ နှစ် ခေတ်တစ်ခေတ် နောက် ပြန်ဆုတ်ခဲ့သည်ဟု ယူဆမိသည်။

ပွင့်စမာလာ စတင်ထွက်သည့် ခေါင်းကြီးပိုင်းတွင် စစ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လူငယ်များ နစ်နာရပုံကို ဖော်ပြခဲ့ပေသည်။ လူငယ်ဘဝသို့ ၀င်စ ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၅ နှစ်အရွယ် ကလေးများ သည် စစ်ဖြစ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ပညာ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် တိုးလိုးတန်းလန်း ဖြစ်သွားခဲ့ကြ သည်။ သူတို့သည် အခြေခံ ပညာရေးအစား စစ်ခမောက်နှင့် သေနတ်သင်တန်း ရရှိခဲ့ ကြသည်။ ပွင့်စမာလာတွင် ယမ်းငွေ့နဲ့ မပြယ်သေးသော လက်ဖြင့် ကဗျာများစပ်သော လူငယ်များ စုရုံးလာကြသည်။ သူတို့သည် ငြိမ်းချမ်းရေး မြတ်နိုးသူများလည်း ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် စစ်၏ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသူများဖြစ်၍ ငြိမ်းချမ်းရေးကို တသလျက် ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသား လူငယ်သမဂ္ဂ၏ စည်းရုံးရေးဌာနကို ကိုင်ရင်း လူငယ် တို့၏ နိုင်ငံရေးတက်ကြွမှုကိုလည်း တွေ့ကြုံခဲ့ရပေသည်။ လူငယ်များသည် စစ်အတွင်းနှင့် စစ်ပြီးကာလ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ၊ ဝါ စစ်နှင့် တော်လှန်ရေးခေတ်၌ ကြီးပြင်းခဲ့သူများ ဖြစ်၍ နိုင်ငံရေး၌ ထက်သန်ကြသည်။ သို့သော် ပညာရေး၌ ချို့တဲ့ခဲ့ကြသည်။ မြန်မာရာဇဝင် စာအုပ် တစ်ဝက်သင်၍ မဆုံးခင် စစ်နှင့် ကြုံရ၍ ကလာပ်စည်းထဲ ပါသွားကာ မတ်၊ လီနင် ဝါဒများကို သင်အံ့ရလေသည်။ နန္ဒဘုရင် အကြောင်းထက် ဇာဘုရင် နစ်ကိုလတ် အကြောင်း ပိုဖတ်ရလေသည်။

ပွင့်စမာလာ ဂျာနယ်၌ 'နိုင်ငံရေး သိပ္ပံပညာ' ဟူသော ကဏ္ဍတစ်ခု ဖွင့်ကာ အပတ်စဉ် နိုင်ငံရေးရာနှင့်ပတ်သက်သော အခြေခံပညာများကို ဖော်ပြရာ နှစ်သက်သူ များလေသည်။ စာပေနှင့်ပတ်သက်၍လည်း 'မြန်မာစာပေသမိုင်း လေ့လာခြင်း' ဟူ၍ ခေါင်းတပ်ကာ ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝက မှတ်သား သုတေသန ပြုထားသော မှတ်စုထဲမှ ကောက်နုတ် လျက် ရေးသားသည်။ ဂုဏ်ထူးတန်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများက အပတ်စဉ် ထည့်သွင်း လျက်ရှိသော 'မြန်မာစာပေသမိုင်း လေ့လာခြင်း' ဆောင်းပါးများ ပြီးဆုံးပါက တစ်ကျမ်း တစ်စောင်အဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် တိုက်တွန်းသောစာများ ပို့ကြလေသည်။ ယနေ့ခေတ် လူငယ်များသည် စာပေလေ့လာရေး၌ ငတ်မွတ်နေကြပါကလားဟု နားလည်လာမိလေ သည်။ သူတို့မှာ စစ်ကြောင့်သာ ပညာမရှာရ၊ လေ့လာလိုသော အခွင့်အရေးမရကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်စာသင်ခန်း၌ မရသော လေ့လာမှုကို အပြင်၌ ဖွေရှာကြလေသည်။

ထိုအထဲ၌ 'စိတ်ဆိုးနေသော လူငယ်' တစ်စုကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ သူတို့သည် ကဗျာများ ရေးပို့ကြသည်။ အကယ်၍ သူတို့၏ ကဗျာမပါလာလျှင် နောက်တစ်နေ့၌ ကဗျာ မပါလာကောင်းလားဟု အယ်ဒီတာထံသို့ ကြိမ်းမောင်းသောစာ ပို့ကြလေသည်။ အမှန် အားဖြင့် သူတို့သည် ကာရန်ချိတ်ရုံနှင့် ပြီးဆုံးပြီဟု ယူဆကာ လေ့ကျင့်နေသော ကဗျာများ ကို ပြီးမြောက်သော ကဗျာဟု ထင်မှတ်လျက် နေသူများဖြစ်ကြလေသည်။

ရှေးဟောင်းစာပေ များကို ကျကျနန မသင်ခဲ့ရဘဲ ခေတ်၌ပေါ်လာသော ကဗျာများကိုသာ ဖတ်ကာ ရေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က 'အသည်း၏ စိတ္တဇ' ဟု ရေး၍ မကြာခင် 'အသည်း၏ ဝေဒနာ' ဟု အမည်တပ်ကာ ဆင်တူယိုးမှား ရေးလေ့ရှိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်ကဗျာ တစ်ယောက်က ကူးကာ ပို့လိုက်သည်။ မထည့်လျှင် အယ်ဒီတာအား အပြစ်တင်လေတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့၌ နေ့စဉ် သတင်းစာတစ်စောင်၌ သူ၏ကဗျာ ပါလာပြီး ကျွန်တော့်ထံ လာလည်လေသည်။

“တိုးတက်တဲ့စာပေကို အားပေးဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ” ဟု ကဗျာဆရာက လာပြော လေသည်။

စိတ်ဆိုးနေသော လူငယ်ကား လူနည်းစုမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ နိုင်ငံရေးအရဆိုသော် မင်းမဲ့ ဝါဒသမားများဖြစ်ကြလေသည်။ အမျိုးသား လူငယ်သမဂ္ဂ၌ ပါဝင်သူအချို့မှာ 'တိုးတက်သော လူငယ်အဖွဲ့' ဟူ၍ တစ်စင်ထောင်သွားကြလေသည်။ သူတို့သည် လေ့လာမှု နည်းပါးပြီး အမြဲတမ်း မကျေမနပ်နေသူများဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ကြွေးကြော်သံကို အသံအမြည်ဆုံး အော်ကြသည်။ သို့သော် အလုပ်မလုပ်ကြ။ အမှန်အားဖြင့်ကား ကျော်ကြား မှုနောက်သို့ လိုက်သော သူများသာတည်း။ ခေါင်းဆောင်မှု ကင်းမဲ့သော လူငယ်တစ်စုမျှ သာတည်း။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် နိုင်ငံရေး တိုက်ပွဲ၌ ပြင်းထန်လာလေသည်။ ပွင့်စမာလာ ဂျာနယ်မှာ လူငယ်အင်အားစု၏ အသံဖြစ်နေ၏။ သူတို့၏ မျှော်မှန်းချက်၊ ယုံကြည်ချက်၊ သူတို့၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများသည် ပွင့်စမာလာ၌ ထင်ဟပ်ကြလေသည်။ အမျိုးသား လူငယ်သမဂ္ဂက နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ညီလာခံခေါ်ရန် စိုင်းပြင်း ပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်။

ပထမဆုံး ပဏာမ ညီလာခံပင် ကျင်းပ၏။ ထိုပဏာမ ညီလာခံ၌ နိုင်ငံရေး သဘော တရား ရေးရာများကို အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးကြသည်။ တချို့သော ကိုယ်စားလှယ်များ သည် စာအုပ်ကြီးများ ရှေ့ချကာ ငြင်းကြ ခုံကြသည်။ ထိုအခါက မြို့ရွာ ပြည်နယ် အခြေ အနေမှာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေရာ ကိုယ်စားလှယ် သိပ်မစုံလှ။

နောက်နှစ်၌ ကျွန်တော် ထုတ်ဝေသော ပွင့်စမာလာ ဂျာနယ်ကို ခေတ္တ ရပ်စဲလိုက်ရ သည်။ နယ် အခြေအနေမကောင်း၍ နယ်မှ ငွေကြေးများ ရောက်မလာကြ။ ထို့ပြင် အမျိုးသား လူငယ်သမဂ္ဂမှာလည်း သဘောတရားရေးရာ၌ ဂိုဏ်းများကွဲနေ၏။ အပြင်ပမှ နိုင်ငံရေး ပါတီများ၏ သဘောတရားရေးရာ ကွဲလွဲမှုသည် အမျိုးသား လူငယ်သမဂ္ဂတွင်းသို့လည်း ဝင်ရောက်လာတော့သည်။ ကျွန်တော်က လူငယ်လောကကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စည်းရုံးချင်၏။ ဂိုဏ်းတစ်ခုကမူ တစ်ယူသန်ဖြစ်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်လို၏။ လူငယ်၏ စည်းရုံးရေး ကဏ္ဍထက် ကျော်လွန်နေ၏။ သူတို့ကဗျာကို ဂျာနယ်၌ မထည့်သည် ကို အာဃာတ ထားသော၊ စိတ်ဆိုးနေသော လူငယ်စုထဲမှ လူအချို့က အခွင့်ကောင်းယူ၍

ကျွန်တော့်အား ပုတ်ခတ်ကြတော့၏။ အမျိုးသား လူငယ်သံမဏ္ဍမှာ အတွင်းတိုက်ပွဲဖြင့် ဆူဝေလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ညတိုင်းပင် အစည်းအဝေး ထိုင်ကြရသဖြင့် အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်ဖြစ်ကာ ပင်ပန်းနွမ်းလျ နေသောအခါလည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်၌ ခေါင်းမူးနေသော ဝေဒနာ ရနေပေသည်။

ထိုနှစ်၌ ကျွန်တော်သည် မြိုင်နှင့် လက်ထပ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပြေလက်ပျောက် အနားယူရင်း ရှမ်းပြည်တောင်ကြီးသို့ သွား နေရာ ကျောင်းဆရာမ မြိုင်နှင့် သွားတွေ့လေသည်။ မြိုင်မှာ ကျွန်တော့်ထက် ခုနစ်နှစ်သာ ငယ်လေသည်။ မြိုင်ကား ပွင့်စမာလာကို အမြဲတမ်းဖတ်သူ၊ ကျွန်တော်၏ ကဗျာများကို မှတ်စဉ် ကူးကာ အလွတ်ရနေသူ။

မြိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ခြေရှိ ယူကလစ်တပ်ပင်များအောက်၌ လမ်း လျှောက်ရင်း စကားပြောလေ့ရှိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထင်းရှူးပင်အောက်၌ ထိုင်၍ အပေါ်မှ မြို့ကို စီးကြည့်ကြသည်။

အဝေးမှ ကြည့်သောအခါ မြို့ခင်းမှာ သေးငယ်သွားကာ တစ်မြို့လုံး မျက်စိစက်ဝန်း ထဲ ရောက်နေလေသည်။ လူသံ သူသံ မော်တော်ကားသံ အသံဗလံများ အားလုံး ကြားရ သည်။ ဘယ်နေရာက မောက်နေသည်၊ ဘယ်နေရာက သစ်ပင် ထူထပ်သည်။ ဘယ်လမ်း က ဖြောင့်သည် စသော မြို့နေမြို့ထား တစ်ခုလုံးကို အကျိုးအပြစ် ခွဲခြမ်း၍ လွှမ်းမြဲ မြင်ရလေသည်။ အဝေးရောက်လေ ဝေဖန်သုံးသပ်နိုင်လေ။

“ဟုတ်တယ် မြိုင်ရေ၊ ကိုယ်တို့တစ်တွေ အဝေးကနေ ကြည့်ခွင့်ရတော့မှ တောင်ကြီး မြို့ရဲ့ အလှကိုလည်း ဝေဖန်နိုင်တာပဲနော်။ ကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုစန်းအောင်၊ ဝေးတော့မှ ညီညီမျှမျှ မြင်တာပေါ့”

“ကိုယ်တို့လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ပြန်လည်သုံးသပ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

မြိုင်၌ ချစ်စရာကောင်းသည်မှာ ရိုးသားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မြိုင်သည် စာဖတ်ဝါသနာ ပါသည်။ သူသိသလောက်နှင့် ဖတ်သမျှကို ယုံကြည်သည်။ စာထဲမှ အသိနှင့် ကိုယ်တွေ့ အသိကို ညှိနှိုင်းယူတတ်သည်။ တစ်ဖက်သတ် အပြစ်မြင်ခြင်း ကင်းသည်။ မည်သူပေါ်မဆို မျှမျှတတ မြင်တတ်သည်။

တောင်ကြီးမြို့ကို ကေအင်ဒီအိုများ သိမ်းသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ကလောသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြလေသည်။ ထင်းရှူးပင်များအကြား သင်းမြဲသော ရနံ့ကို ခံစားရင်း လည်ပတ် နေပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာကာ လက်ထပ်လိုက်ကြလေသည်။ သူ့ကို လက်ထပ်စဉ်က ကျွန်တော်မှာ အသက် ၃၀ ခန့်။

အင်းလျားကန်ဘေးရှိ တရုတ် ပျော်ပွဲစားရုံ သီးသန့် အခန်းထဲတွင် ထိုင်မိကြသော

အခါ ကျွန်တော်က မြိုင်အား ရေးထားသောကဗျာကို ပေးအပ်လိုက်သည်။

“ဟင်... ကို ဘယ်တုန်းက ရေးထားတာလဲ။ မြိုင်တောင် အသိမပေးဘူး”

ကျွန်တော်က ပြုံးနေသည်။

မြိုင်သည် သူ၏ ရွှေရောင် လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို ဘေးဖယ်ကာ ကဗျာကို အရင်ဦးစွာ ဖတ်လေသည်။ မြိုင်သည် ကဗျာကို တပ်မက်ခြင်း၌ ဘယ်တော့မှ မမောပန်း၊ သူ၏ စာပေစိတ်သည် အမြဲတမ်း လတ်ဆတ် စိမ်းလန်းလျက် ရှိလေသည်။

“ကို ဘယ်တုန်းက ရေးတာလဲ”

“ညဘက် ညဘက် ရေးတာ၊ မြိုင် အိပ်တုန်း”

မြိုင်သည် ကဗျာကို အသံထွက်၍ ဖတ်နေလေသည်။ သူသည် နှစ်ခါထပ်၍ ဖတ်လေသည်။

“ဒီကဗျာက ကိုရဲ့ဘဝကို ဝေဖန်ထားတာပဲ။ ကို မှတ်မိသေးလား။ တောင်ကြီးတုန်းကလေ။ တောင်ပေါ်ကနေ အောက်စီးကြည့်တော့ မြင်ရတာ။ ခုလည်း အသက် ၄၀ အရွယ်ကနေပြီး ဘဝကို ပြန်ကြည့်တာ။ ဟုတ်တယ်၊ တန်ဖိုးဖြတ်ပုံတွေ ပြောင်းလဲနေတယ်”

“နောက်ပြီး သံသယ ဝင်လာတာတွေလည်း ရှိတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုတော့ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ ရောထွေးပြီး မနေတော့ဘူး”

ထို့နောက် ရှမ်းပိန်အရက်ကို သောက်ကြသည်။

“မြိုင်တော့ တစ်ခွက်ပဲ သောက်မယ်နော်”

မြိုင်၏ မျက်နှာသည် နီလာကာ ချစ်စရာကောင်းလာ၏။ ကျွန်တော်သည် ချဉ်ရှုရှု ရှမ်းပိန်ကို သောက်လိုက်သည်။

“ကဲ... ကိုယ့်ကို မြိုင်က ဝေဖန်ကွာ”

“မဝေဖန်တတ်ပါဘူး။ ကိုက ကိုယ်ယုံတာ ကိုယ်လုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

ပွင့်စမာလာက ကျန်ရစ်ခဲ့သော စာပုံနှိပ်စက်များကို မြိုင်က ဦးစီးလုပ်သည်။ လက်ထပ်ခါစက ကျွန်တော့်တွင် အလုပ်မရှိပေ။ မြိုင်၏ ကျောင်းဆရာမ လခနှင့်ဖြစ်သလို နေထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ကြ၍ ပြဿနာ အကြီးအကျယ်မဖြစ်ကြ။ နှစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ မြိုင်လည်း အလုပ်မှ ထွက်ကာ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဝင်လုပ်လေသည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့ရှိ ဖန်ခွက်အပူကလေးထဲတွင် စံကားဝါရောင် အရည်များသည် ဆူကြွကာ လှိုင်းထု လှုပ်ရှား၍ နေ၏။ ဖြူဖြူအစက်ကလေးများသည် ခုန်တက်ကာ ပလုံစီနေကြ၏။ အတန်ကြာသော် ငြိမ်သက်သွားကာ ကြည်လင်၍ လာလေ၏။

“ကိုက စိုက်လိုက်မတ်တတ် လုပ်တတ်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်မမြင်ဘူး။ အဲဒါ သတိပေးချင်တယ်။ လုပ်တိုင်း လုပ်တိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အခြေအနေကို သတိရှိရင်

ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ မြိုင် မဝေဖန်တတ်ပါဘူးလေ”

ကျွန်တော်သည် အသက် ၄၀ အရွယ်၌ အနည်ထိုင်လာပြီလောဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်ကြည့်မိသည်။ အတွေ့အကြုံများကြောင့် ရင့်သန်လာပြီလော။

J

စားပွဲပေါ်၌ အစိမ်းနှင့် ပန်းနုရောင် ချိတ်ထဘီ ဝတ်ထားသော ရုပ်သေး မင်းသမီးကလေး သည် စွယ်စုံကျမ်းကို မှီကာ ငေးနေ၏။ သူ ငေးနေသည့် ဘက်တွင်ကား မိုးမခပင် ငိုက် ငိုက်များ ခြယ်ထားသည့် ကြွေပန်းကန်ကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ သစ်သားရုပ် ကျွဲနီနီ နှစ် ကောင်သည် ခတ်ရန် အားယူနေကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် စီးကရက်ပြာများကို ကြွေပန်းကန်ထဲသို့ ခါချလိုက်လေသည်။ မိုးမခ ရွက်စိပ်စိပ်များသည် နှင်းများ ဝေဖုံးကာ မှုန်မှိုင်းသွားကြလေသည်။

မြန်မာစာပေသမိုင်း လေ့လာခြင်းများကို ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ ပွင့်စမာလာ ရုပ်စံလိုက် သည့်အတွက် အဆုံးမသတ်ရသေးရာ ပြီးအောင် ရေးသားပြီး စာအုပ်ရိုက်ရန် စဉ်းစားမိ၍ အစီအစဉ် လုပ်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။ မြိုင်သည် ကော်ဖီအကြမ်း လာချပေးထားသည်။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်လုပ်လျှင် စီးကရက် တွင်တွင်ဖွာကာ ကော်ဖီကြမ်းကို တစွတ်စွတ် သောက်တတ်ပေသည်။

ပျူအက၊ ပါဠိဘာသာပြန်၊ မြစေတီ၏ သိမ်မွေ့မှု၊ ပုဂံကျောက်စာ မှတ်တမ်းများ။ ကျွန်တော်သည် မာတိကာများ ပြန်စဉ်ကာ ချုံထားသော အချို့အချက်များကို အကိုးအကား ထပ်ဖြည့်ရသည်။ တချို့ အပိုအဆာများဟု ထင်သည်များကို လိုရင်းသို့ တိတိရိရိ ဖြစ်အောင် ဖြတ်တောက်ချဲ့၍ တည်းသည်။

ပုဂံကျောက်စာသည် စိတ်ကူးစာပေလော။ အခန်း၏အဆုံး၌ ဝေဖန်ချက်များ ရေးထားရာ ပြန်၍ စစ်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအခါက ဖုတ်ပူမီးတိုက် ရေးရရာ ရှုပ်ထွေးစရာ ဖြစ်စေသော အပိုဒ်များကို အသစ် ပြန်ရေးလျက်ရှိပေသည်။ အချိန်ကို လှ၍ လုပ်ခဲ့ရသည် ဖြစ်ရာ မပြေမပြစ်ဖြစ်နေသော ချွတ်ယွင်းချက်များကို တွေ့လာရလေ၏။ စာရေးဆရာများ သည် အချိန်ယူ၍ ရေးသားသင့်ကြသည်။ အကောင်းဆုံးကား ရေးပြီး လက်ရေးမှုကို ပစ်ထား လိုက်၍ ရက်အတော်ကြာမှ ပြန်ဖတ်ကာ ပြင်ဆင် သုတ်သင်ပါက အပြစ်ကင်းမဲ့သော စာများ ထွက်လာမည်ဟု တွေးမိလာသည်။

ပုဂံခေတ် စီးပွားရေးအခြေအနေကို ကျောက်စာမှတ်တမ်းများမှ ထုတ်ယူသော် ရနိုင် ပေသည်။

“ကိုရေ၊ ဧည့်သည်လာနေတယ်”

ကျွန်တော်လည်း ရေးလက်စကို ချလိုက်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

“ဟာ... ကိုလွမ်းပြေ၊ ဘယ်က မျက်စိလည်လာသလဲ”

“ဒီကို တမင်လာတာပါပဲ”

ကိုလွမ်းပြေမှာ အမျိုးသား လူငယ်သမဂ္ဂမှ နယ်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲများ ပြင်းထန်နေသော ကာလက သူသည် ကျွန်တော့်အား ဆန့်ကျင်သော ဂိုဏ်းအစု တစ်ခုမှ ဖြစ်လေသည်။ နောက်ပိုင်း၌ သူသည် ကျွန်တော့်အယူအဆများကို နားလည်သွားကာ ကျွန်တော့်ဘက်က နေလေသည်။ သူသည် ဘီအေ အောင်ပြီးနောက် ဥပဒေတန်း တက်လျက် ရှိနေသည်။ မကြာသေးမီက မိန်းမရပြီး သတင်းစာတိုက် တစ်တိုက် ၌ ဝင်လုပ်နေလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ထက် ဆယ်နှစ်ခန့် ငယ်လေသည်။ ကျွန်တော် နှင့် မတွေ့ရသည်မှာ အတော်ကြာပေပြီ။

“ဘာများထူးသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်လေသည်။

ကိုလွမ်းပြေသည် ကျွန်တော့်အား ပြုံးကြည့်နေသည်။

“ဘာမှ ထူးတယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မတွေ့တာလည်း ကြာလို့ လာတာပါပဲ၊ နောက်ပြီး”

သူသည် တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေဟန်ရှိသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။ အိမ်တွင်းရေး လော။ သူသည် ဘာမျှ ဆက်မပြောဘဲ ပြတင်းပေါက်သို့ ငေးကြည့်လျက်ရှိသည်။ အပြင် ဘက်တွင်ကား သစ်ပင်များသည် အစိမ်းကို ဆင်ယင်လျက်ရှိသည်။ မိုးဦးကျကို ကြိုဆို သော ပိုးကောင်များသည် အော်နေကြ၏။ အိမ်ထောင်ကျစ လူငယ်များသည် ရခါစ၌ ကျေနပ်နေတတ်သော်လည်း နှစ်ရလာသောအခါ ပြဿနာများ ပေါ်တတ်သည်။ ဝမ်း ကျောင်းမှု အခက်အခဲ၊ လိင်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သည့် မပြေပြစ်မှု။

“ဆိုစမ်းပါဦးလေ”

“ကျွန်တော် အခု သံသယတွေ ဝင်နေတယ်။ သံသယတွေ ရှိနေတော့လည်း ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူးဗျာ”

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေ၏။

“အိမ်ထောင်ရေးမှာလား။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကြိုက်လို့ ယူကြတာမဟုတ်လား”

ကိုလွမ်းပြေက ပြုံးပြီး “ကိုစန်းအောင်ကလည်း တလွဲ အောက်မေ့နေတာကိုး။ ကျွန်တော် အခု ဒီမိုကရေစီကို အယုံအကြည်မရှိဖြစ်နေတယ်ဗျာ။ ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီ ဆိုတာလည်း အလကားလို့ ထင်နေတယ်”

“ဪ... ဪ”

အမျိုးသား လူငယ်သမဂ္ဂ၏ အတိုက်အခံဖြစ်ကြစဉ်က သူသည် ကျွန်တော့်အား ဒီမိုကရေစီ အခွင့်အရေးကို ပိတ်ပင်သည်။ ဘာညာနှင့် အပြစ်တင်ခဲ့၏။ ယခု သူကပင် ဒီမိုကရေစီကို မယုံကြည်ဟု ပြောလေပြီ။

“ဒီမိုကရေစီ၊ ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီ၊ ဒါ မယုံရင် ခင်ဗျားက ဘာယုံသလဲ၊ ပြော စမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်တော့ အာဏာရှင်စနစ်ကပဲ ကောင်းတယ် ထင်ရမလားလို့ပဲ။ ဒါမှပဲ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကို ကောင်းကျိုးပြုနိုင်မှာပဲလို့ အောက်မေ့တယ်။ ဥပမာ ရုရှားမှာ ပစ္စည်းမဲ့ အာဏာရှင်စနစ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူတို့တိုင်းပြည် တိုးတက်သားပဲဗျာ။ လကို ဒုံးပျံလွှတ် နိုင်တဲ့အထိ သိပ္ပံပညာဟာ အထက်တန်းရောက်နေတာပဲ”

သူသည် စားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းစိုက်အိုးမှ သစ္စာပန်းများကို ငေးကြည့်ကာ စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေသည်။

“ဒီမိုကရေစီဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သုံးရတာကိုက ခက်သားပဲ။ ကျယ်ဝန်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခံစားမှု၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသိနဲ့ ပြောရမှ ဖြစ်မှာ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ဘာလဲ။ အဲဒါကိုက ဘယ်လို တိတိကျကျ အဓိပ္ပာယ်ကောက်မလဲ။ ဥပမာ”

“ဥပမာ အင်္ဂလန်ပေါ့ဗျာ။ အင်္ဂလန်မှာ ပါလီမန်အမတ်ဆိုတာလည်း ဓနပစ္စည်းရှိမှ ဖြစ်နိုင်တာကို”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒါက အရင်းရှင် အာဏာရှင်စနစ်လို့လည်း တစ်ဖက်က ခေါ်တာပဲဗျ။ အမေရိကန်လည်း အတူတူပေါ့။ ခင်ဗျား ခုနက ပြောတဲ့ ရုရှားက ပစ္စည်းမဲ့ အာဏာရှင်စနစ် ဆိုတာလည်း ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီလို့ ခေါ်တာပဲ။ ဒါတွေက ပညတ်ဝေါဟာရ စကားလုံး တွေ၊ ကျွန်တော်တို့က သူများနိုင်ငံက စနစ်တွေကို အဝေးကနေ မြင်ရပုံတွေ။ မိမိခံစားမှုနဲ့ သိတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တော့ ဒါတွေကို သိပ်မပြောချင်ဘူး။ ကိုယ်တိုင် ခံစားသိရှိ တာကို အခြေခံပြီး ပြောရရင် ကောင်းတယ်”

မြိုင်သည် ကော်ဖီနှင့် မုန့်များ လာချပေးသည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ဘာလဲ။ ပါလီမန် အဆောက်အအုံထဲမှာ ဒီမိုကရေစီ ရှိတာမျိုးလား။ ပါလီမန်ထဲမှာတော့ အစိုးရကို ဝေဖန်နိုင်တယ်။ အပြင်ကျတော့ ဖမ်း၊ ဒါမျိုးလား။ ဒါမျိုးဆိုရင်တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲဗျ။ ပြောရတာ ခက်တယ် ကိုလွမ်းပြေ။ ခံစားမှုနဲ့ ကြည့်မှဖြစ်မှာ”

“ခံစားမှုဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ”

“ခံစားမှုဆိုတာ ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့ ဟပ်ကြည့်ဖို့ ပြောတာ။ သူများနိုင်ငံက စနစ်တွေ အဆိုးအကောင်း ပြောရတာ ခက်တယ်။ သူ့အခြေအနေ၊ သူ့ရေမြေက မျိုးစေ့ ပေးအပ်လိုက် သလို အပင်ပေါက်နေကြတာ။ သူ့ဘာသာသူတော့ ကောင်းကြတာချည်းပဲ။ သူ တိုင်းပြည် အတွက် သူ အကျိုးရှိတာချည်းပဲ။ တော်လှန်ရေးဆိုတာ လက်ရှိ အခြေအနေကို လက်မခံရို့ ဖြစ်တာပဲ။ ရုရှားမှာ ဒီမိုကရေစီမရှိဘူးရယ်လို့ ဒီကနေ့ ကြည့်ပြောလို့မရဘူး။ သူတို့ပြည်က

လူတွေက လက်ခံထားလို့ ခုလို တည်နေတာပဲ။ ဆိုလိုတာက သူတို့ ခံစားမှု၊ သူတို့စနစ် တည်ရှိကြတာ။ ကျွန်တော်တော့ ဒီမိုကရေစီကို ယုံတယ်။ မူအားဖြင့် ပြောတာ။ ဒီမယ်၊ ဖက်ဆစ်စနစ်ဆိုတာကော။ လုပ်နေသူကိုယ်တိုင်လည်း သူဘယ်လမ်းသွားနေမှန်း သိတာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ရင်း လုပ်ရင်းနဲ့ ဖြစ်သွားကြတာ။ ဟစ်တလာက သူတိုင်းပြည် ကောင်းကျိုး အတွက် လုပ်တာပဲဗျ။ လုပ်ရင်း ဖက်ဆစ်အာဏာရှင်စနစ်ဖြစ်ပြီး ပြည်သူက လက်မခံတာ ဘဲဗျ။ လုပ်ရင်းနဲ့ ဖက်ဆစ်အာဏာရှင်ဖြစ်ပြီး နောက် ပြည်သူက လက်မခံတော့ ကျဆုံးသွား ရတာပဲမဟုတ်လား”

“ကိုစန်းအောင်ယုံတဲ့ ဒီမိုကရေစီကကော ပြောချင်တာ ပြောရရဲ့လား”

“ခင်ဗျားလည်း သတင်းစာတိုက် လုပ်နေတာ ပိုသိမှာပေါ့။ ခင်ဗျား ခံစားမှု ခင်ဗျား သိမယ်။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ကျင့်သုံးပုံ အစဉ်အလာနဲ့လည်း ဆိုင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ဒီမိုကရေစီ အိမ်ကြီး ဆောက်နေတုန်းဗျ။ ဘယ်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဆောက်ပြီး မှ ပြောနိုင်မှာ။ ဒီမိုကရေစီ အခွင့်အရေးဆိုတာ လူထု လှုပ်ရှားမှုနဲ့ တိုက်ယူကြရမှာ။ အဲဒီ အစဉ်အလာအရ ဒီမိုကရေစီဟာ ကျယ်ဝန်းလာမယ်။ ပြည့်စုံလာမယ်။ တကယ့်အပြည့်အစုံ ဆိုတာကတော့ လူထုဟာ ပညာရေး အဆင့်အတန်းမြင့်လာမှရမှာပဲ။ ဒါကတော့ စိတ်ကူး ထဲမှာပဲ ရှိဦးမှာ”

ကိုလွမ်းပြေမှာ ကော်ဖီကို ကျိုက်ချပြီး “အဲဒီစိတ်ကူးပဲ ယုံကြည်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့် ကို ပြောချင်ရာ ပြောပေတော့”

အတန်ကြာမှ “ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ဖ.ဆ.ပ.လ ဆိုတာကလည်း ခင်ဗျားပြောသလို ခံစားမှုအရဆိုရင် မကောင်းဘူး။ နှစ်ခြမ်းစလုံး မကောင်းဘူး။ ပမညတကိုလည်း အားမကိုး တော့ဘူး။ ငြိမ်းချမ်းရေး ကြွေးကြော်သံနဲ့တုန်းကတော့ ယုံတယ်။ အားကိုးတယ်။ အခုအပတ် လမ်းစဉ်ဖြစ်တဲ့ ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီ ထိန်းသိမ်းရေးဆိုတာကတော့ ဝါးတားတားပဲ။ ပျော့ညံ့တယ်လို့လည်း ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တော့ ဘယ်သူမှ မဲမပေးတော့ဘူးဗျာ”

ကိုလွမ်းပြေမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေလေသည်။ သူ၏ ရည်မှန်းချက်အားလုံး ပျက်ပြားနေ၍ လဟာပြင်ကျယ်သို့ ရောက်နေပေသည်။

“အခုတော့ ဘာလုပ်တယ်မှတ်သလဲ။ အရက်ပဲသောက်တယ်။ ဒါက ဘယ်သူမှ ဥပဒ်မပေးဘူးလေ”

“အဆိုးထဲက အကောင်းဆုံးကို ကြည့်ရမှာပေါ့။ အဆိုးကြီးထဲက အဆိုးကလေးကို ရွေးရမှာပဲပေါ့။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့က စိတ်တိုတာကိုး”

ကျွန်တော်က ပြီးခဲ့သော ၁၉၅၆ ရွေးကောက်ပွဲက အတွေ့အကြုံကို ပြောပြလိုက် သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ကွက်မှ ဖ.ဆ.ပ.လ အမတ်လောင်းမှာ ‘လူတော်’ တစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ ပညာတတ်၊ လက်ရှိ ဝန်ကြီးချုပ်။ အတိုက်အခံဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကား အညတရပင်။

ပုဂ္ဂိုလ်အရဆိုလျှင် ဖ.ဆ.ပ.လ က အများကြီး သာသေးသံသည်။ သို့သော် အဖွဲ့အနေ၊ ရည်ရွယ်ချက်အနေနဲ့ ညှိကြည့်သောအခါ နောက်ဆုံး၌ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရှေးရှုသော အတိုက် အခံဘက်အား မဲပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေတော့သည်။ ယနေ့ အရေးအကြီးဆုံး ပြဿနာ မှာ ငြိမ်းချမ်းရေး ပြဿနာဟု ယူဆခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

“ဒီမိုကရေစီဆိုတာ အခက်သားပဲ။ ကိုယ့်ပါတီ အာဏာရဖို့အထိသာ ပေးမှာ။ ကိုယ့် ပါတီရဲ့ အာဏာကို ထိပါးလာရင် ဖိနှိပ်မှာပဲ။ အဲဒါ ခင်ဗျား ခံစားမှုနဲ့ အသိရှာပြီး ယူပေ တော့။ ဘယ်အဖွဲ့ဟာ ဒီမိုကရေစီ အပေးဆုံး ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုတာ”

ကိုလွမ်းပြောသည် ဆေးလိပ်ကို ဖွာကာ ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်နေလေ၏။

ကျွန်တော်ကမူ လူငယ်ပိုင်းသည် စိတ်မရှည်ပါကလားဟု တွေးနေမိသည်။ လွတ် လပ်ခါစ နိုင်ငံများ၏ သဘာဝပင် ဖြစ်လေသလော။ စိတ်ပျက်နေခြင်း၊ ဝါ အပြစ်ကို မြင်လာခြင်းသည် ဝေဖန်ရေး၏ အစပင်လော။

ကျွန်တော်သည် ကိုလွမ်းပြောအား အပြစ်တင်နေ၏။ သူသည် ဆေးလိပ်ကို ဖွာနေဆဲ။

၃

နံရံတို့၌ မိသားစုပြည်ကို စိတ်ကူးဖြင့် ခြယ်ထားသည့် ဆီဆေး ပန်းချီကားချပ်၊ ဇာတ်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့၊ သရုပ်ဖော် ပိုးတင်းထိမ်၊ ဝါးဖြင့် ရက်ထားသော ရှုမျှော်ခင်း စသည်တို့ ချိတ်ဆွဲ ထားပေသည်။ မှန်ဗီရိုထဲ၌ ရွှေမော်မော် ဘုရားမှရသော ဓာတုကလျာ၏ ကျောက်ပြင်၊ ဟန်လင်းကြီးမှ တူးဖော်ရသော ရွှေရုပ်တု၊ ဦးပုည လက်ရေးမူ ပေဖူးလွှာ၊ ဦးဩဘာသ ဆရာတော်၏ သန္တာပုတီးကုံး၊ ဂျိမ်း(စ်)လှကျော်၏ မောင်ရင်မောင် မမယ်မ ပထမနှိပ်ခြင်း ဝတ္ထုစာအုပ်ဟောင်း၊ အလယ်၌ ရှိတ်စပီးယား၏ ရုပ်တု၊ ပိုလန် ဂီတဆရာ ရှိပ်ပင်၏ ကြေးရုပ် အသေးကလေး။

ကျွန်တော်သည် ပါမောက္ခ ဦးကျောက်ခဲထံ၌ စာအုပ်အချို့ လာငှားခြင်းဖြစ်လေ သည်။ ‘မြန်မာစာပေသမိုင်း လေ့လာခြင်း’ ကို ပြန်လည် တည်းဖြတ်ရင်း အကိုးအကားများ လိုနေ၍ ဦးကျောက်ခဲထံသို့ ပြေးလာရလေသည်။ ပါမောက္ခမှာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းနေစဉ် က ကထိက ဆရာဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ကြီးပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ယွန်းသေတ္တာ အဖုံးမှ ကနုတ်ပန်းများကို ကြည့်နေစဉ် ပါမောက္ခ ဦးကျောက်ခဲ ဝင်လာသည်။ သူ၏လက်ထဲ၌ ဝါကြန့်နေသော စာအုပ်ဟောင်း တစ်အုပ် ပါလာလေသည်။

“ရှာလိုက်ရတာကွာ။ မင်းက ကြိုကြိုတင်တင် ပြောရတယ်။ တစ်အုပ်ကျန်နေသေး တယ်။ နောက်မှ ယူ” ဟု ပါမောက္ခသည် ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်အား လှမ်းမှာလိုက်သည့်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်လည်း ရေးနေရင်းကမှ အကိုးအကားတွေ လိုနေမှန်း

သိတာနဲ့ ဆရာ့ဆီ ပြေးလာတာ”

ကျွန်တော်သည် ပါမောက္ခအား ပြုံးကာ ပြော၏။

“မင်းတို့ဟာက ချေးယိုခါနီးမှ အပေါက်ရှာရတာကိုးကွ။ ဘယ်တော့ သေသေသပ်သပ် ဖြစ်မှာလဲ။ မင်းတို့ကောင်တွေ လုပ်လိုက်ရင် ကမန်းကတန်းချည်းပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ပြုံး၍သာ ပါမောက္ခကို ကြည့်နေသည်။ ကျောင်းနေစဉ်ကတည်းက ဆရာ ဦးကျောက်ခဲ ကြိမ်းလျှင် ဘာမျှသိပ်မပြောဘဲ ပြုံး၍ နေတတ်သည်။

“မင်းပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ မင်းတို့ တော်တော်ခက်တယ်။ အလုပ်လုပ်တယ် ဆိုတာ ခြေခြေမြစ်မြစ် ရှိရတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အေး... ပြောလိုက်ရင်တော့ ဟုတ်ကဲ့ပဲ။ နောက်လုပ်လိုက်ရင် တလွဲချည်းပဲ။ ဘာပြီး ရင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ အစီအစဉ်ချလုပ်ရတယ်။ တချို့ စာအုပ်တွေက ဆရာလည်း တခြား ငှားထားတယ်။ ကြိုတင်ပြောရင် မင်းလိုချင်တာ အကုန်ရပါတယ်။ ဆရာက မင်း စာအုပ် ခိုင်ခိုင်မာမာဖြစ်စေချင်လို့ ပြောတာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြီးစစ်တော့မှ လိုနေတာလေးတွေ တွေ့ရ တာ။ တွေ့... တွေ့ချင်း”

“အေး... ကမန်းကတန်း လုပ်ရတာ ဘာမှမကောင်းဘူး”

ထို့နောက် ပါမောက္ခသည် စာအုပ်ကို လှန်ကာ ကျွန်တော် သိချင်သော အချက်များ ကို ရှင်းပြနေလေသည်။ ပါမောက္ခမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ဆူသည့်အခါ ဆူတတ်၍ ရှင်းပြ သည့်အခါ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကျကျနန ရှင်းပြလေသည်။ ထို့ကြောင့် တပည့်များက သူ့ကို ချစ်ကြသည်။

“ကဲ... လက်ဖက်ရည် သောက်ဦး”

ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်များ တခမ်းတနားကြီး လာချလေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့၊ နိုင်ငံရေး အခြေအနေကကော”

“ဆရာသိတာထက် ကျွန်တော်က ပိုသိနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး ဆရာ”

ပါမောက္ခမှာ စာသင်ခန်းနှင့် စာကြည့်တိုက်တွင် နေသော်လည်း အခြေအနေကို စူးစမ်းတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။

“မင်းကော အသင်းတွေ အပင်းတွေ လုပ်သေးသလား”

“အမျိုးသား လူငယ်သမဂ္ဂကတော့ ဟိုကတည်းက ထွက်လိုက်တာပါပဲ။ အယူအဆ တွေက မတူကြဘူး ဆရာ။ လက်ဝဲ သိပ်ကျနေကြတယ်”

“မင်းကများ ပြောရသေးသလား။ အစကတည်းက ဆရာပြောသားပဲ။ မင်းတို့

mgyoe.com

တစ်တွေက သိပ်လောကြီးကြတာကိုး။ ဟေ့... ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ အဲဒီတုန်းက မင်းက မွန်နေတာ။ တင်းလွန်းရင်လည်း ပြတ်တတ်တာပဲကွ။ ဆရာလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလိုပေါ့။ စာဖတ်ရုံနဲ့လည်း မလုံလောက်သေးဘူး”

“တချို့ ခေါင်းဆောင်တွေက စာတောင် ဖတ်ကြတာမဟုတ်ဘူး ဆရာ။ အချို့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ တော်တော်များများပဲ ဆိုပါတော့”

“ဒါကြောင့် တို့တိုင်းပြည်မှာ ဒုက္ခရောက်နေတာပေါ့ကွ။ လွတ်လပ်ရေးရတာ ဆယ်နှစ် ကျော်ပြီ။ ဘာများ မည်မည်ရရ လုပ်နိုင်သလဲ။ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်နေတာနဲ့ ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ မင်းကိုလည်း ဆရာပြောသားပဲ။ ကျောင်းလာပြီး သုတေသနလုပ်စမ်းပါ။ ဒါလည်း တိုင်းပြည်ကို အကျိုးပြုတာပဲလို့ ဆရာ ပြောသားပဲ။ မင်းက ဓာတ်ခွက်နား တယ်ကပ်ချင်သကိုး”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်က အဲဒီတုန်းက”

တံခါးမှ “မောင်ကျောက်ခဲ ရှိသလား ဟေ့...” ဟူသော အသံကြားရသည်။ ပါမောက္ခ သည် နေရာမှ ထသွားကာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်အား နှုတ်ဆက်နေလေသည်။

“ဆရာကြီး ကြပါ”

ဆံပင်များ တစ်ခေါင်းလုံးဖွေးလျက် အသားဖြူဖြူခွံညားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။ ပလေကတ် လုံချည်၊ ဆွယ်တာ ရင်ကွဲအဖြူကို ဝတ်ထား၏။ လက် တစ်ဖက်မှလည်း အညိုရောင် တောက်နေသော တုတ်ကောက်တစ်ခုကို ကိုင်ထားလေသည်။ ကျွဲကော်မျက်မှန်ကို အောက်ခပ်ကျကျ တပ်ထား၏။ အသက် ၇၀ ခန့် ရှိမည်ဟု မှန်းရသည်။ ပါမောက္ခသည် အဘိုးအိုနောက်မှ ခပ်ယိုယို လိုက်လာလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အရို အသေပေးကာ နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ထိုင်ပါ”

ထို့နောက် ပါမောက္ခက ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးသည်။ ပါမောက္ခ၏ ဆရာဖြစ် ကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော်လည်းငယ်စဉ်က ဆရာကြီး ဦးမေဇာ၏ သတ်ပုံကျမ်းများ ကို ဖတ်ဖူးပေသည်။

“အေးကွာ... အမှိုက်တွေ မီးရှို့နေတာ တစ်ဝင်းလုံးကို မီးခိုးတွေနဲ့ ဝေနေတာပဲ။ ညှော်တာနဲ့ ဆရာ ထွက်လာတာ”

ပါမောက္ခသည် ပြုံးကာ ဆရာကြီး ဦးမေဇာအား ကြည့်နေသည်။

“မင်းတို့ လက်ထက်ကျမှပဲ နေမြင့်မှ အမှိုက်မီးရှို့ရတယ်လို့။ ရှေးတုန်းကများ မနက် အစောကြီးဆို လမ်းကို ပြောင်နေတာပဲ။ ခုလို ခြင်လည်း မကိုက်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကမှ သန့်ရှင်းသေးတယ်။ မင်းတို့ လွတ်လပ်ရေးကျမှပဲ ဆင်ခြေထောက်ရောဂါတဲ့။ မောင် ကျောက်ခဲရေ ... လက်ဖက်ရည်အဖန် လုပ်စမ်းကွယ်”

“ရပါတယ် ဆရာကြီး”

ပါမောက္ခ ဦးကျောက်ခဲသည် ကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ရည်အိုး ပန်းကန်များ ယူလာ
လေသည်။

“တိုင်းရေး ပြည်ရေး အခြေအနေက ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့”

ပါမောက္ခသည် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအကြောင်း၊ ရွေးကောက်ပွဲအကြောင်း ပြောပြနေ
လေသည်။

“မင်းတို့ခေတ်က တယ်ကြမ်းတာကိုကွယ်။ သီပေါမင်းလက်ထက်မှာ မင်းညီမင်းသား
တွေ သတ်ပစ်တဲ့ နန်းတွင်းရေးတွေဟာ ရက်စက်လှပါကလား အောက်မေ့တယ်။ မင်းတို့
ခေတ်မှာက သာပြီးတောင် သတ်ကြ ဖြတ်ကြသေးတာပဲ။ ဟင်... မောင်ကျောက်ခဲရ။ ဟော...
အဏုမြူပုံးတဲ့၊ ဒုံးပျံတဲ့”

ပါမောက္ခသည် ဆရာကြီးအား ပြုံးကာ ကြည့်နေလေသည်။

ကျွန်တော်က မောင်လွမ်းပြေကို အပြစ်တင်၏။ ကျွန်တော့်ကို ပါမောက္ခကကြိမ်း၏။
ပါမောက္ခကို ဆရာကြီး ဦးမေဓာက မေးငေါ့၏။ အဝေးအနီး အမြင်ကား ခြားနားကြပေသည်
တကား။ မည်သည့်ပုံက မှန်ပေသနည်း။

၅မဝ၊ ၁၉၆ဝ။

ရင်ခုန်သံ ကဗျာများအတွက်

၁

ကျွန်တော်သည် ရှေ့၌ရှိသော ဆင်ရုပ်ကို ကြည့်ကာ ငေးနေလေသည်။

အရစ် အရစ်နှင့် တွန့်နေသော ဆင်နှာမောင်းသည် မီးလုံးကို ပတ်ကာ ကိုင်ထားလေသည်။ မီးအုပ်ဆောင်းကလေးမှာ လိပ်ပြာများ၊ ပန်းပွင့်များ၊ သစ်ရွက်များ ရောမွှေစင်းခတ်ထားသော ပန်းပွားနီနီနှင့် ပိုးသားဖြစ်လေသည်။ ဆင်နှာမောင်းကြီးသည် အဝါနှင့် စိမ်းပြာနုပြောက်ထားသော လိပ်ပြာကလေးကို ကစားနေလေ၏။ ထို့နောက် သစ်ရွက်များသည် တဝေဝေ ကြွေကျလာကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် 'ယနေ့ ကဗျာ ဘယ်လဲ' ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော ဝေဖန်စာတစ်စောင် ရေးသားနေပေသည်။

ကျွန်တော်သည် 'ရသစာပေ' မဂ္ဂဇင်း၏ ပထမအယ်ဒီတာဖြစ်လေသည်။ ငယ်စဉ်က ကဗျာမွေ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ စစ်မဖြစ်ခင်က ပေါ်ထွန်းသော ဥက္ကလာမဂ္ဂဇင်းမှ စတင်၍ ကဗျာများသည် ကျော်ကြားခဲ့ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် အချစ်ကဗျာများနှင့် စတင်ခဲ့ပေသည်။ ထိုအခါက ကျွန်တော်သည် ဆံတောက်ကလေး တခါခါနှင့် နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်သက် စွဲလမ်းလျက်ရှိရာ ဖွဲ့နွဲ့သီကုံးသော တေးထပ် လေးချိုးများမှာ မယ်ဘွဲ့များသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကာရန်အဟပ်၌ တေးဆန်သည်။ စကားလုံး အထားအသိုမှာ ပြေပြစ် ချောမောသည်။

'ဆံတောက်ပျိုင့်' ဟူသော ကဗျာလေးမှာ ထိုခေတ်ကာလသားများ၏ တသသ နေသော စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ယင်းကဗျာ၌ ဆံတောက်ချထားသော ဆံပင် အကောက် အမွှေကလေးများသည် ဝါဝင်းသော နားထင်တွင် ကျဆင်းသွယ်ဝိုက်နေပုံကို နေဝင်ဆည်းဆာ မှုန်ရေးရေး မှောင်ရီရီ ကာလဝယ် တိမ်တိုက်များ ပြိုကျနေသည့်ဟန်နှင့် တင်စားထားလေသည်။ ဝါဝင်းသော ပါးမှ အရောင်သည် ဆံပင်ကြားထဲသို့ ဟပ်ထင်နေပုံကို ငွေရောင်နှင့် ပတ္တမြားရောင် ရောစပ်ထားသော နေရောင်က တိမ်တိုက် မှောင်မှောင်များထဲသို့ အတင်း

တိုးဝင်လုနေသည်ဟု ဖွဲ့ထားလေသည်။

တိမ်ဦးမှောင် ဆံပင်စတွေက
မြင်မြင်ကျ ယဉ်ယဉ်လှ
နားထင်မှ သွယ်ကျညွတ်ခွေ
ပါးဆီသို့လေ
ပန်းဥပွင့် ဆန်းနုတင့် ဝါအရွှေသည်
ကညာမေ လှလွန်းလို့လေး။

တစ်ခါက ကျွန်တော့် ကောင်မလေးသည် ခေါင်း၌ နှင်းဆီတစ်ပွင့် ပန်လာလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကောင်မလေးသည် တစ်တန်းတည်းဖြစ်၍ နှင်းဆီပွင့် နီနီကလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေလေ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ 'နှင်းဆီရှင်' ဟူသော လေးချိုးတစ်ပုဒ်ကို သီကုံးလေသည်။

ကောင်မကလေးသည် စေ့စပ်ထားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းက ထွက်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါက ကျွန်တော်သည် လွမ်းကဗျာများကို တသွင်သွင် ရေးလေတော့သည်။ တေးထပ်တစ်ပုဒ် အစပိုဒ်တိုင်း လွမ်းဟူသော စကားလုံးနှင့် စထားလေသည်။

နောက်တစ်နှစ်၌ကား ရန်ကုန်ပြောင်းရွှေ့သွားကာ ကျောင်းဆက်လက် နေလေသည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်သောအခါ တေးထပ်၊ လေးချိုး စသော အစပ်များ မရေးတော့ဘဲ လေးလုံးစပ်များ ရေးလာတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ အချစ်ကဗျာများကို တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း၌ ဖတ်ရှုကြရပြန်သည်။

'မေတ္တာရေစင်၊ ခင့်မျက်လုံး၊ မောင့်ရင်တွင်း၊ ချစ်ပင်လယ်' စသော ကဗျာများကား လူကြိုက်များသော ကဗျာများဖြစ်လာသည်။

ဝိဇ္ဇာ ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားဘဝ၌ ကျွန်တော်၏ မိခင် ကွယ်လွန်သောကြောင့် ကျောင်းမှ ထွက်လိုက်လေသည်။ နောက်နှစ်၌ ကျွန်တော် ကဗျာများကို မရေးချင်တော့ပေ။

မိတ်ဆွေများက "ဘယ့်နှယ် ကဗျာဆရာကြီး ကိုဖိုးကျေး၊ ကဗျာမရေးတော့ပါလား" မေးကြသောအခါ ကျွန်တော်က "ဒီလိုပဲဗျ။ စိတ်ကူးယဉ်တုန်းမှ ကဗျာတွေ ထွက်တာဗျ" ဟု ပြန်ဖြေခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် လုပ်သေးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ အတွက်အချက်များမှာ မှန်းခြေနှင့် ဝေးကာ ရှုံးသည်က များလေသည်။ စိတ်ညစ်သောအခါ ကဗျာကလေး တစ်ပုဒ်တလေ ထွက်လာသေး၏။ သို့သော် အဆုံးမသတ်ကြသည်က များလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်မရှိဘဲ ဖြစ်နေစဉ် ဇနီးဖြစ်သူက လခစား အလုပ်တစ်ခုခု

ဝင်လုပ်ရန် တိုက်တွန်းလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်ထွက်ရှာရင်း ကျောင်းနေဖက် အပေါင်းအသင်းများနှင့် တွေ့ကာ အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်တတ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ဇနီးကား အရက်နဲ့ကို မကြိုက်ပေ။

“ကိုဖိုးကျေး၊ ရှင် အရက်သောက်လာရင် ကျွန်မနဲ့ လာမအိပ်နဲ့” ဟု ဆိုကာ ခေါင်းအုံး နှင့်စောင်ကို ယူ၍ အပြင်သို့ လွင့်ပစ်တတ်လေသည်။

“မုန်းကလည်းကွယ်၊ တစ်ခါတလေပဲ”

“တစ်ခါတလေဖြစ်ဖြစ် မုန်း မကြိုက်ဘူး”

ထို့နောက် မမုန်းသည် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဂျိန်းခနဲ ပိတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ‘အကဲခတ်သမား’ သတင်းစာ၌ စာပေအယ်ဒီတာ ဝင်လုပ်သည်။

သတင်းစာတိုက် ပိုင်ရှင်မှာ စီးပွားရေးသမားဖြစ်လေရာ သူသည် သတင်းစာစောင်ရေ တက်ချင်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဆွဲဆောင်ချင်လေ သည်။ ဝတ္ထုဖတ် ပရိသတ်ကိုလည်း သူ၏ သတင်းစာက ဆွဲယူချင်လေသည်။ သူသည် သတင်းတစ်ခုမှာ တိုင်းပြည်အား အကျိုးရှိ မရှိထက် ထူးဆန်းခြင်း၊ ဦးခြင်းကို ပို၍ လိုလား လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သတင်းဆန်းသော်လည်း မမှန်ကန်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် ဖြေရှင်း ချက် ထုတ်ရလေသည်။ သို့သော် သူ၏ ဝါဒမှာ တိုင်းပြည် အကျိုးရှိခြင်းထက် စောင်ရေ တက်ခြင်းကိုသာ လိုလေသည်ဖြစ်၍ ဖြေရှင်းချက် ထုတ်ရသည်ကိုလည်း ဝန်မလေးပေ။

ကျွန်တော်သည် သတင်းစာ ကိုင်လာသောအခါ ကဗျာလုံးလုံး မရေးဖြစ်တော့ဘဲ ဝေဖန်စာ အရေးများလာလေ၏။

တစ်နှစ်လောက် လုပ်လာသောအခါ သတင်းစာပိုင်ရှင်၏ ဝါဒကို စိတ်ပျက်မိသည်။ ကျွန်တော်က ကဗျာများကို စိစစ်ထည့်သောအခါ သူက သိပ်မနှစ်သက်ပေ။ သူက နေ့တိုင်း လိုပင် ကဗျာများ ပါစေချင်သည်။

“အခုခေတ်က မြီးကောင်ပေါက်မကလေးတွေရဲ့ ခေတ် မောင်ဖိုးကျေးရဲ့။ သူတို့ ကဗျာလေးတွေပါတော့ ကျုပ်တို့ သတင်းစာ ဝယ်ဖတ်ကြတာပေါ့။ သူတို့ကို ပယ်လို့ မဖြစ်ဘူး”

တစ်ခါတစ်ရံ သူကိုယ်တိုင်ပင် ကဗျာ မဖြစ်သေးသည့် ကဗျာများကို ယူကာ အတင်း ထည့်လေတော့သည်။ ကျွန်တော့်ကို ကျော်လွန်လုပ်ခြင်းဖြစ်၍ မခံချင်ဖြစ်မိသော်လည်း တိုက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ ကြည့်နေရလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဦးရဲ့။ ကျွန်တော် လူငယ်တွေကို အားပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြီးကောင် ပေါက်ကလေးတွေကို ပညာမပေးဘဲ စာဖတ်ပရိသတ် တိုးအောင် အားပေးနေခြင်းမျိုးက တော့ မသင့်လျော်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါဟာ အညွန့်အညောက်ကို ပျိုးထောင်ပြုစုပေးရာ မရောက်ပါဘူး။ အခုခေတ်က လမ်းသရဲ၊ ဖုန်းသရဲတင် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကဗျာသရဲ၊

စာသရဲတွေလည်း ရှိနေပြီ။ ဒါတွေကို ကြည့်နေရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး မောင်ဖိုးကျေး။ ဒီမြီးကောင်ပေါက်ကလေးတွေဟာ နည်းတဲ့ပရိသတ် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ သတင်းစာကလည်း ဒီပရိသတ်အစိတ်အပိုင်းကို လိုချင်တယ်။ စာဖတ် ပရိသတ်များလာမှ”

“ဟာ... ဒီလိုဆိုရင် ဦးဟာ တိုင်းပြည်အကျိုး”

“တော်တော့ မောင်ဖိုးကျေး။ ကျုပ် သတင်းစာစောင်ရေ များမလာဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် မောင်တို့ကို လခ ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျုပ် စီးပွားရေးသမားပဲ။ အမေရိကန်ကို ကြည့်။ မြီးကောင် ပေါက်ကလေးတွေရဲ့အား ဘယ်လောက်လွှမ်းနေသလဲ။ အဲစ်စ်ပရစလေဆိုတဲ့ မင်းသားကို ဘယ်လောက် ကြိုက်ကြသလဲ”

လုကုန်သောအခါ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာမှ ထွက်လိုက်လေသည်။ မမုန်းကံ လည်း ကျွန်တော့်ကို ဆူပူလေတော့သည်။ သည်အခါကျမှ ကျွန်တော်လည်း မှားမှန်း သိလေသည်။ အယ်ဒီတာသည် ထုတ်ဝေသူ၏ လခစား အလုပ်သမားဖြစ်သည် မဟုတ် လော။

အလုပ်မရခင် စပ်ကြား၌ ကျွန်တော်သည် ညတိုင်း မူးနေလေသည်။ သတင်းစာတိုက် ရောက်ကတည်းက ကျွန်တော်မှာ အရက်၌ ယဉ်နေပြီဖြစ်လေသည်။ မမုန်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို ယဉ်နေပြီဖြစ်၍ ခါတိုင်းလို ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်ကို အပြင်သို့ လွင့်မပစ်တော့။ ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးအိပ်ခြင်းဖြင့်သာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆန္ဒပြလေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် မကြာခင် ရသစာပေ မဂ္ဂဇင်း၌ ပထမ အယ်ဒီတာ အလုပ် ရလေသည်။ သတင်းစာတိုက်မှ ဘဝသင်ခန်းစာ ရနေပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ ယခုအကြိမ် တွင်မူ တိုက်ပိုင်ရှင်နှင့် စကားမများတော့ပေ။ မဂ္ဂဇင်းကို တိုက်ပိုင်ရှင်၏ဝါဒအတိုင်း တည်းဖြတ်သုတ်သင်ပေးသည်။ ကျွန်တော်၏ စာပေအယူအဆများကိုမူကား ကျွန်တော် ကဗျာရေးလာခဲ့သော ကလောင်နာမည်နှင့် ရေးလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝေဖန်စာ အရေးများလာပေသည်။ ကျွန်တော်၏ဝေဖန်စာများ ကြောင့် မကြာခဏအငြင်းပွားကြရသည်။ ရသစာပေမဂ္ဂဇင်းမှာ စာပေပြဿနာများ တင်ပြရာ စင်မြင့်အဖြစ် ထင်ရှားလာပေသည်။ စာပေပြဿနာများကို အငြင်းပွားကြသဖြင့် စာဖတ် ပရိသတ်က စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပိုင်ရှင်က ဤအချက်ကို သဘောကျ လျက် ရှိလေသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်က စိတ်ဝင်စားသဖြင့် စောင်ရေမှာ တည်တံ့နေနိုင် ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝေဖန်စာ၏ အစကို ပြန်ဖတ်နေပေသည်။

စာပေသည် ခေတ်ပြကြေးမုံဟု ဆိုကြသည်။ သည်အဆိုကို လက်ခံသူတွေ များလာ ပေပြီ။

mgyoe.com

ယခုအခါ စာပေကို သရုပ်ခွဲလာကြသည်။ စာပေ၏ အဓိပ္ပာယ်ယတ္တကိုပင်လျှင် ဆန်းစစ်နေကြပေပြီ။ 'ရသစာပေ' ဟူသော ဝေါဟာရကို သုံးနှုန်းနေကြပေပြီ။ ရသစာပေ ကို အကြောင်းပြု၍ စာရေးဆရာအသင်းကြီး၌ စာရေးဆရာ က ခ ဟူသော ပြဿနာ ပေါ်လာရသည်။ စာရေးဆရာ ဟုတ်၊ မဟုတ် အငြင်းပွားလာရသည်။ စာရေးဆရာ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု အမေးအမြန်း ခံရသောဘက်က စိတ်ဆိုးနေကြ၏။ သူတို့သည် 'ဒေါသကြီးနေ သော လူငယ်များ' ပေတည်း။

ယင်းသို့ လှိုင်းထနေသော ကြားကပင် စာပေ၏ အကြောအမျှင်များကို ခွဲစိတ်ကြည့် လာကြပေသည်။

ကဗျာအကြောမကို ကိုင်တွယ်သူက ဖောင်းနေသော အပေါ်ယံသားများကို စမ်းသပ် မိကြ၏။ သွေးသားဖြင့် တင်းမာနေခြင်းလော။ လေဖြင့် ဖောင်းပွနေခြင်းလော။ ယနေ့ ကဗျာစစ်တမ်းသည် ယင်းအချက်ကို စူးစမ်းလေ့လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပိုးအုပ်ဆောင်းကလေးကို ငေးနေမိပြန်သည်။

ပန်းလိပ်ပြာ ဝါဝါလေးသည် ကြယ်ပွင့်ကြီးပေါ်၌ လူးလာခတ်နေ၏။ ထို့နောက် ဆင်ကြီးသည် ဝင်ကာ နပန်းလုံးလေသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်စိများသည် ဝေလာလေ သည်။ ညနေက သောက်ခဲ့သော အရက်များ ပြယ်စပြုလေပြီ။

ယနေ့ညပင် ဤဝေဖန်စာကို အပြီးသတ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ခွင့်တစ်လ ယူထားရာ ခရီးမထွက်ခင် အယ်ဒီတာ့အာဘော်နှင့် ဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးများကို ရှေ့တစ်လစာအတွက် ကြိုတင် ရေးပေးသွားရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ညဉ့်ပန်းများ၏ ရနံ့ဖြင့် ထုံသော လေသည် ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာလေသည်။ အပြင်ဘက်တွင်ကား ပန်းပွင့်များသည် မိမိတို့၏ ဝတ်လွှာကို ငိုက်ကာ မှေးစက်ရန် အားပြင် နေကြပေသည်။ လေသည် သူတို့ကို လှုပ်နှိုးနေ၏။ သို့သော် မွှေးမြဲသော ရနံ့က ရီမောစေ ၏။

ဖြူသော စက္ကူပေါ်၌ စာလုံးမည်းမည်းများသည် မှန်ဝါးနေကြလေသည်။ ကျွန်တော် သည် ဆက်လက်၍ ကလောင်ကို နှင်သော့ရပြန်သည်။

ယနေ့ ကဗျာဆရာလေးတို့သည် စိတ်ကူးမရှိမဟုတ်၊ ရှိကြကုန်သည်။ သို့သော် သူတို့သည် စိတ်ကူးရိုင်းများကို အစီအစဉ်မလုပ်တတ်ကြ။ သူတို့၏ ကဗျာများသည် ဖျက်ထားသော အိမ်မှ ပျဉ်တိုစများ စုပုံထားသည်နှင့် တူနေပေသည်။

အိပ်ခန်းမှ အမုန်း၏ အပြင်ထွက်သွားသော ခြေသံ အသံဗလံများကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ နိဂုံးချုပ်ကဏ္ဍကို ရေးသားရလေသည်။

ကဗျာသည် သီကုံးဆင်ယင်မှု အတတ်ပညာရပ်ဖြစ်သည်။ ဆင်ယင်မှု၌ လွတ်လပ်

စွာ သီကုံး ဆင်ယင်နိုင်သည်။ သို့သော် စိတ်ကူးကို ဖော်ပြရာ၌ကား အစီအစဉ်ရှိရန် လိုပေသည်။ ကဗျာသည် ရင်ခုန်သံကို ကိုယ်စားပြုသည်။ ထို့ထက် တိုးတက်၍ ယုံကြည်ချက်ကို ဖော်ကျူးရန် (ဝါ) ခေတ်၏အသံကို ကြွေးကြော်ရန် လိုပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကဗျာဆရာသည် သူ့ခေတ်၏ သံတော်ဆင့်မှူးဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

အပြင်ဘက်ရှိ ပြာမှိုင်းသော ကောင်းကင်ထက်တွင် စိန်ကြယ်ကလေးများသည် နဂါးငွေ့တန်း၌ လိုက်တမ်း ပြေးတမ်း ကစားနေကြသည်။ တိမ်တိုက်များသည်ပင် မနေနိုင်ဘဲ သူတို့နှင့်အတူ နေရာရွေ့၍ တူပုန်းနေကြလေသည်။ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသော ကျေးငှက်ကလေးသည် သိုက်မြိုထဲမှ နေ၍ ကြယ်ကလေးများ၏ ဘဝကို အားကျနေလေသည်။

ကျွန်တော်၏ ခေါင်းသည် ဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးပေါ်၌လဲကျသွားလေသည်။ ဆံပင်တို့သည် စက္ကူရွက်နှင့် ထိနေလေသည်။ လင်းအရုဏ်၏ သင်းမြသော လေသည် ကျွန်တော့်အား မေ့ဆေးပမာ အိပ်ပျော်စေတော့သည်။

J

ကျွန်တော်၏ ရှေ့တွင်ပင် ဆည်းဆာသည် ပြောင်းလဲ နက်ရှိုင်းသွားသည်ကို ခံစား တွေ့ထိနေရပေသည်။

စောစောကပင်လျှင် သစ်ပင် တောတောင်များသည် စိုစိုစိမ်းစိမ်း ရှိမ်းရှိမ်းလဲ့လဲ့ နေကြသေးသည်။ စိမ်းနုသော မြက်ခင်းကို ထင်းရှူးပင်စည်များကြားမှ မြင်ရလေသည်။ တစ်ဖက်ရှိ တောင်ကုန်းကလေးကို ထင်းရှူး ပင်စည်များအကြားမှ တွေ့ရလေသည်။ ထင်းရှူးပင်များသည်ကား အရပ်မြင့်မားသော အပျိုမလေးကဲ့သို့ ရပ်နေကြလေသည်။ သူမသည် ဆံပင်ကို ဖွာရရာချကာ ခပ်ခါခါ နေလေသည်။ လန်းဆန်း မွှေးကြိုင်သော ထင်းရှူးရနံ့သည် ပျိုမျစ် သစ်လွင်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် နွေရက်ပိုင်း၌ ခွင့်ယူကာ ကလောသို့ လာလည်လျက် ရှိသည်။ ရသစာပေ မဂ္ဂဇင်း၏ ဒုတိယအယ်ဒီတာ စာရေးဆရာပေါက်စ မောင်မြတ်မင်းမှာ စိတ်ချရသူဖြစ်၍ တိုက်ရှင်က ရှောရှောရှူရှူပင် ခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းနေဖက် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၏ အိမ်၌ တည်းခိုလျက်ရှိနေ၏။

နေ့လယ်ကပင် ကလော၌နေသော ကဗျာဆရာမ ခင်နုနုက ကျွန်တော့်အား ညနေစာဖိတ်သွားလေသည်။ ခင်နုနုမှာ 'ခင်ဥမ္မာ' အမည်ဖြင့် ကဗျာများ ရေးသားနေသူဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝေဖန်စာ ရေးသားသူဖြစ်သော်လည်း များပြားလှသော ကဗျာရေးသူ၏ အမည်များကို မမှတ်မိပေ။ ခင်နုနုသည် ကလော၌ နေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိပေ။ သို့သော် စာတိုကလေးတစ်စောင် ရေး၍ ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်သည်။